

Hệ Thống, Chạy Mau~!!!

Contents

Hệ Thống, Chạy Mau~!!!	2
1. Chương 1: Xuyên Qua	2
2. Chương 2: Hệ Thống Vô Sĩ	4
3. Chương 3: Vương Tử Học Viện	6
4. Chương 4: Thuần Hóa “khủng Long”	10
5. Chương 5: Mĩ Nam Công Lược	12
6. Chương 6: Kịch Tình Thương Ko Dậy Nổi A~!!!!	13
7. Chương 7: Ngoại Khóa ~!!!	15
8. Chương 8: Sóng Ngầm —!!!	19
9. Chương 9: Biến Mật	21
10. Chương 10: Cùng Chung Hoạn Nạn	24
11. Chương 11: Đỉnh Hôn	27
12. Chương 12: Ác Quỷ Cupid	29
13. Chương 13: Kịch Tình	32
14. Chương 14: Kịch Tình 2	34
15. Chương 15: Bình Yên Trước Bão	36
16. Chương 16: Bắt Cóc	37
17. Chương 17: Vong Du	41
18. Chương 18: Ấn Tượng Đầu	44
19. Chương 19: Giải Cứu	46
20. Chương 20: Gặp Mặt	50
21. Chương 21: Nhiệm Vụ Ấn	53
22. Chương 22: Cách Ly	55
23. Chương 23: Bình Tĩnh	57
24. Chương 24: Sóng Dồn	59
25. Chương 25: Xuyên Qua Nữ	61
26. Chương 26: Hôn Thê—!!!	64
27. Chương 27: Bang Hội Legend (huyền Thoại)	67
28. Chương 28: Tụ Hội—!!!	70
29. Chương 29: Trò Chơi, Bắt Đầu—!!!	73
30. Chương 30: Khi Hồ Ly Ghen	75
31. Chương 31: Cướp Chú Rể	77
32. Chương 32: Ngoại Truyện :	81
33. Chương 33: Ngoại Truyện (1):	82
34. Chương 34: Ngoại Truyện (2):	87
35. Chương 35: Ngoại Truyện (3):	89
36. Chương 36: Ngoại Truyện (4):	93
37. Chương 37: Ngoại Truyện (5):	96
38. Chương 38: Ngoại Truyện (6):	101

Hệ Thống, Chạy Mau~!!!

Giới thiệu

Editor: ngietvan. wordpress Thể loại: Tổng đồng nhân: (Đô thị, Võng du, Cổ đại, Dị giới, Mạt thế)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/he-thong-chay-mau>

1. Chương 1: Xuyên Qua

Trác Phàm – 28 tuổi, giới tính Nam, chức nghiệp Phó tổng giám đốc Công ty trò chơi lớn nhất nhì trong nước. Nghe thì có vẻ oai, nhưng thực ra hắn cũng chỉ là một nam nhân bình thường như bao nam nhân khác mà thôi ~!!!

Được rồi, ngoại trừ đối tượng có thể khiến hắn có phản ứng sinh lý hơi khác với nam nhân bình thường một chút ra.....!!! Còn lại là hoàn toàn bình thường tam hảo nam nhân: Tướng mạo hảo, gia thế hảo, sự nghiệp hảo.

Nói thật chưa cần nói đến hắn có bao nhiêu tiền mà chỉ cần nhìn gương mặt tuấn lãng, hoang dã của hắn cũng đủ cho đám nữ nhân kia xua như xua vệt rồi.....nhưng mà lạ là năm nay hàng này đã gần 30 tuổi thế nhưng trong nhà ngoại trừ hai vị nữ tính là mẹ và em gái ra, chưa hề xuất hiện thêm bất cứ một cô gái nào khác.

Trác ba, Trác mẹ cũng đang rất buồn rầu về chuyện này.....

_ Phàm Phàm à, chừng nào mẹ mới có cháu bé đây???

Nói xong, Trác mẹ nhanh chóng quay sang Trác ba tìm đồng minh:

_ Ba nó à, ông cũng mong vậy đúng ko???

Trác ba nghe vậy, liếc cũng ko thêm liếc, tiếp tục ung dung đọc báo:

_ Bà nói như vậy có chút tác dụng nào sao??? Nếu có thì nhà này đã có con dâu từ mấy năm trước rồi, phỏng chừng cháu nội đều có chứ ko cần phải đợi đến bây giờ ~!!!

_ Ông ~!!! – Trác mẹ bị nghẹn họng, ko biết nói gì. Tức giận nhìn nãy giờ vẫn ngồi một bên đùa máy tính hai anh em Trác Phàm, Trác Y, mắt húng nói:

_ Trác Phàm

!!!!

Trác Phàm bị giọng nói âm trầm của Trác mẹ dọa đến, nhanh chóng lưu dữ liệu, tắt máy tính, quay người lại, động tác hành văn liền mạch, ko có một chút chần chừ.

_ Mẹ, chuyện gì vậy???

_ Hừ, cậu còn hỏi??? Vất vả lắm mới về nhà được một bữa mà lại ngồi đó ôm khư khư cái máy tính, lại còn Trác Y nữa ~!!! Ko cần dạy hư em nó ~!!!

Hai anh em ko khỏi liếc nhau, hiểu ý cười:

_ Mẹ, tại mẹ cả thôi, ai bảo mẹ nấu đồ ăn thơm quá làm chi, tụi con đành phải kiếm việc gì làm để đánh lạc hướng khứu giác mà ~!!! – Trác Phàm cười hì hì nói ngọt. Trác Y ở một bên phối hợp gật đầu phụ họa. Hai anh em kẻ xương người họa, phối hợp thiên y vô phòng.

_ Hừ, cô cậu chỉ được cái miệng là dẻo quẹo, lát nữa nhớ ăn nhiều một chút ~!!! – Trác mẹ bị hai người khiến cho dở khóc dở cười, khẽ cốc đầu Trác Y mắng yêu.

_ Mà....bà ơi, hình như.....có mùi khét thì phải ~!!! – Trác ba này giờ vẫn mỉm cười nhìn 3 mẹ con bỗng dưng chen vào một câu để tăng tồn tại cảm của mình.

_ Ah~!!! Nồi canh hầm gà của tôi ~!!! – Trác mẹ nghe vậy, ko nói hai lời, như một cơn lốc nhanh chóng lao vào bếp.

_ Mẹ, cẩn thận một chút ~!!! – Trác Phàm cười khẽ gọi với theo. Hắn làm sao ko biết ba mẹ mình đang nghĩ gì nha~!!! Hắn cũng rất muốn mang về cho hai người một con dâu để khỏi suốt ngày lo lắng, nhưng mà.....đối với nữ nhân hắn thật sự là ko thể nào khởi lên 1 phần hứng thú nào nha.

Khụ.....cũng ko hẳn là vô năng, tuy vẫn có thể sinh lý bình thường, nhưng mà ko có hăng hái như đối với nam nhân thôi. Thật sự là hắn cũng ko có cách nào~!!! Đành để thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng đi thôi ~!!!

...

...

Tối đó, Trác Phàm tiếp tục làm nốt công việc của mình, chỉ là vừa mở màn hình máy tính ra liền nhảy lên một cái bảng quảng cáo rác, nội dung đại loại như một loại trắc nghiệm IQ.

Trác Phàm ko thèm để ý tắt đi, nhưng cái quảng cáo rác này quả thật ko phải bình thường dai, bám riết ko rời. Hơi có chút bực mình, Trác Phàm bỗng dưng nảy lên hứng thú thử làm bài Test này xem sao ~!!!

1, Bạn yêu gia đình mình sao???

[Còn phải hỏi, tất nhiên là Yes rồi]

2, Bạn có yêu thích khoa học???

[Yes]

3, Bạn có muốn có một chuyến đi du lịch thú vị nhất trong đời???

[Yes]

4, Sở thích của bạn có khác biệt so với người bình thường sao???

[Thích chinh phục nhiều loại hình thụ, hẳn là khác thường đi??? Yes]

Cuối cùng:

5, Bạn có tin vào tình yêu? Có nghĩ rằng mình sẽ có tình yêu???

Đọc tới đây, Trác Phàm hơi hơi dừng lại một chút, nhưng chỉ là một chút mà thôi, hắn nhanh chóng chọn [No].....khóe miệng khẽ câu lên thành một độ cung làm cho cả khuôn mặt đầy dã tính của hắn trở nên nhu hòa rất nhiều nhưng trong mắt vẫn là lạnh như băng một mảnh:

Tình yêu??? có thể người khác là có, nhưng mà hắn thì ko

!!!

Vừa chọn xong, bảng quảng cáo liền sáng lên, run run mấy cái, sau đó...mất rồi~!!! Vâng, chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Không có virus xâm nhập, ko có nhảy ra yêu cầu nhấn tin lừa tiền cũng chẳng có giống như trong tiểu thuyết Trác Y hay đọc như vậy xuyên không hay gì cả.

Trác Phàm có chút nhàm chán chép miệng: [Làm nửa ngày rồi cuộc ko có gì hết??? Dựa vào, ai rảnh dữ vậy trời???] – Chửi thề xong liền bỏ ra sau đầu, tiếp tục công việc đang dang dở.

Đêm khuya, 12h đêm, lúc kim đồng hồ điểm đúng ngay con số 12. Trác Phàm vẫn đang ngồi lập phần mềm cho trò chơi mới, bỗng hần cảm thấy choáng váng vô cùng, thậm chí chưa kịp kêu lên một tiếng liền ngã lăn xuống đất, linh hồn nhanh chóng bị hút ra khỏi cơ thể bay về phía máy tính.

Sự việc xảy ra chỉ trong chớp mắt, một thanh niên tương lai sáng lạn liền cứ như thế lặng yên chìm vào cơn ngủ sâu...!!!

Phòng kế bên, thân là em gái sinh đôi – Trác Y đang cuộn mình ngồi đọc Tiểu thuyết liền bỗng dưng cảm thấy trái tim đau nhói, giống như có cái gì quan trọng vô cùng bị cướp mất vậy. Cô hoảng loạn bật người dậy chạy nhanh ra ngoài, nhưng khi vừa mở cửa ra cảm giác đó liền biến mất ko để lại chút dấu vết giống như vừa rồi vốn chỉ là ảo giác.....

Trác Y mờ mịt nhìn hành lang tối om, tĩnh lặng, nghĩ rằng giờ này mọi người hẳn là đã ngủ say liền đánh mất ý định tìm hiểu ngọn nguồn, trở về phòng, bất an nằm cả đêm...!!!

2. Chương 2: Hệ Thống Vô Sĩ

[Đỉnh ~!!! Chúc mừng người chơi thứ 1001 thành công Login. Quét dữ liệu toàn thân:

* Tên: Trác Phàm

* Tuổi: 28

* Giới tính: Nam

* Thuộc tính: Phúc hắc, cuồng dã, tà mị tra công

* Thể lực: 20

* Trí lực: 100

* Mị lực: 60

* Tinh thần lực:?

* May mắn:?

* Huyết thống:?

* Exp: 0

* Level: 0]

Trác Phàm vừa mở mắt ra liền thấy mình đang nằm giữa một căn phòng trắng toát, ngoại trừ một cái giường Kingside êm ái màu trắng ra cũng chỉ còn một màn hình lớn có rất nhiều công tắc. Trên trần nhà lơ lửng một cái trứng gà to đùng đang dùng thanh âm máy móc, khô cứng đọc ra một tràng thông tin về bản thân hắn.

__!!! – quý dị im lặng một lúc lâu, Trác Phàm mới bình tĩnh đưa tay lên đẩy đẩy kính mắt, trầm giọng hỏi:

__ Hệ thống???

[Đỉnh~~!!! True]

— Đây là “Vô hạn khủng bố”???

[Fail, Đây là “Tận tình phá hoại”, ko phải “Vô hạn khủng bố”. Tôi cao cấp hơn nó]

—Vậy, tôi được chọn??? chính là do cái bài test kia???

[Đinh ~!!! True, người chơi là người duy nhất trả lời sự thật trong số 999999999 người cùng trả lời bài test]

— Vấn đề cuối cùng, tôi.....ở Thế giới thật hiện tại như thế nào???

[Người chơi yên tâm, Hệ thống chỉ tạm thời đem đi linh hồn người chơi, thân thể vẫn như cũ còn sống, chỉ là đang lâm vào cơn ngủ sâu mà thôi ~!!! Sau khi hoàn thành tất cả nhiệm vụ là có thể trở về, thời gian tuyệt đối không quá 5 phút]

Nghe được Hệ thống nói như vậy, Trác Phàm ko khỏi nhẹ nhàng thở ra. Tuy gương mặt vẫn luôn đông cứng, treo một nụ cười nhạt trên môi khiến người ta nhìn ko ra cái gì nhưng vừa rồi hẳn quả thật là vô cùng lo lắng gia đình của mình. Lúc này, tâm tư tĩnh lại, trí thông minh và sự quyết đoán cũng trở lại trong đầu, Trác Phàm thói quen kéo kéo khóe miệng, cà lơ phát phơ hỏi:

— Vậy, làm phiền Hệ thống giúp tôi giới thiệu một chút “Tận tình phá hoại” là cái gì đi???

[“Tận tình phá hoại” – tên như ý nghĩa. Người chơi sẽ được truyền tống tới các Thế giới do ý chí con người tạo ra. Bởi vì kịch tình bọn họ đặt ra quá mạnh mẽ, phá vỡ sự cân bằng giữa các Thế giới, tạo thành các Bug. Nhưng bởi vì pháp tắc hạn chế chúng ta ko thể trực tiếp phá hủy các Thế giới đó, nên nhiệm vụ của người chơi là tận tình phá hoại kịch tình, thay đổi nhân sinh, bẻ cong quỹ đạo vốn có của các Thế giới đó khiến cho nó tự động sụp đổ....]

— Nga~!!! Nghe có vẻ như.....rất thú vị??? Haha, bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao bài Test kia lại đặt câu hỏi là: “Bạn có sở thích gì khác biệt so với người bình thường ko?” rồi. Càng khác người, càng biến thái lại càng thích hợp để phá hoại ko phải sao??? Thật sự là càng nghĩ càng cảm thấy thú vị đâu ~!!! – Trác Phàm liếm liếm môi cười khế

[Đinh~!!! Phúc lợi cho người mới, mời người chơi chọn lựa một huyết thống bất kỳ] – Hệ thống lựa chọn trực tiếp ko nhìn người nào đó lăm bằm, khô cứng nói, dứt lời, trước mặt Trác Phàm liền hiện ra bảng danh sách các loại Huyết thống và tác dụng của nó.

Trác Phàm nhìn lướt qua một lượt, xoa cằm, suy tư hỏi:

— Uh, tôi đi là để phá hoại cho nên chắc là sẽ chỉ làm nhân vật phản diện hả???

[Đinh~!!! Hệ thống ko thể tiết lộ]

— Hm, đã làm người xấu thì vẫn là lựa chọn Huyết thống Thượng đẳng thiên sứ đi ~!!! Tà ác bọc vỏ ôn nhu, xấu xa trốn dưới dù thiện lương cái gì rất thú vị ~!!! – Hẳn nghe vậy cũng ko bực bội, cười tà nói.

[Đinh~!!! Huyết thống xác định: Thượng đẳng Thiên sứ 2 cánh. Mị lực: + 20; Thể lực: +50; Trí lực: + 50; May mắn: +10; Tinh thần lực: +50. Mời người chơi lựa chọn Thế giới đầu tiên làm nhiệm vụ]

Lại xuất hiện một cái bảng khác, để hạng mục để hẳn tuyển chọn: Đô thị, Vong du, Cổ đại, Mạt thế, Dị giới.

— Ha, tất nhiên là trước vẫn nên vào Đô thị cho an toàn, về phần mấy cái khác, để sau này thực lực tăng lên rồi tính ~!!! – dứt lời, ko hề do dự đưa tay lên chạm vào mục Đô thị.

Một vầng sáng nhu hòa nhẹ nhàng bao trùm lấy toàn thân hắn, chốc lát Trác Phàm liền biến mất khỏi Hệ thống không gian, để lại một quả trứng lạng yên đọc một hàng thông tin:

[Nhân vật tính danh Trác Phàm – 18 tuổi. Thân phận: Quý tử nhà họ Trác, Người thừa kế tương lai công ty giải trí truyền thông lớn nhất nước -Trax. Là nhân vật trong tiểu thuyết [Rung chuyển Vương tử học viện] Nhiệm vụ: Phá hư quan hệ giữa nhân vật chính và các Vương tử. Hoàn thành thưởng Exp 10 000; Mỗi hạng mục + 5 và một vật phẩm bốc thăm bất kỳ]

Sáng sớm, ánh nắng nhu hòa ôm trọn vạn vật. Trong một căn phòng trắng lệt lết tràn đầy hơi hướng kiến trúc Châu Âu nằm một thiếu niên. Cả người thiếu niên gói trọn trong chiếc chăn mềm mại, chỉ lộ ra cái đầu lông xù trông rất đáng iu.

— Cậu chủ, đến giờ rồi ạ ~!!! Phu nhân đang đợi cậu dưới lầu ~!!! – một Nữ hầu quen thuộc mở cửa phòng, nhanh nhẹn kéo rèm, sắp xếp đồ đạc, bên làm bên còn ko quên nhẹ giọng gọi người đang nằm ngủ say như chết kia.

— Uh>>>??? – Trác Phàm khẽ rên rỉ, trong đầu một đồng thông tin khổng lồ vẫn đang ko ngừng truyền đến khiến hần ko thể nhanh chóng thanh tỉnh. Chừng 10 phút sau, khi Nữ hầu hơi sốt ruột, lại lên gọi thêm lần nữa thì một giọng nói khàn khàn, trầm thấp vang lên:

— Đã biết, nói với mẹ đợi tôi 5 phút ~!!!

— Vâng ~!!! – Nữ hầu nghe vậy liền lập tức im lặng, ko nói gì thêm, lặng yên lui ra khỏi cửa phòng.

Trác Phàm nằm im trên giường, một tay gác lên mặt khiến người khác nhìn ko rõ biểu tình của hần, trong đầu lại đang tốc hành tóm tắt lại nội dung câu chuyện và nhiệm vụ của mình.

[Tựa đề câu chuyện: Rung chuyển Vương tử học viện. Nhiệm vụ: Phá hư quan hệ giữa nhân vật chính và các Vương tử. Hoàn thành thưởng Exp 10 000; Mỗi hạng mục + 5 và một vật phẩm tùy chọn.

Nhân vật chính: Tiết Thu Nhi – 17 tuổi. Một nữ sinh gia cảnh bình thường, bởi vì nhà mở Võ quán nên mang trên mình võ công lợi hại. Sau khi được người cô mới từ nước ngoài về bảo lãnh cho vào một khu trường học Quý tộc liền trở thành “hiện tượng lạ” ở đây.

Tính cách cứng cỏi, sắc bén, ko chịu khi dễ khiến cô chỉ mới ngày đầu liền đắc tội với các vị Vương tử nổi tiếng trong trường. Sau đó kịch tình liền đại loại đi theo hướng giống như BOF, các Vương tử trong quá trình ép buộc nữ chính liền bị sự quật cường, mạnh mẽ của nữ chính chinh phục. Từ nay về sau anh em liền biến thành tình địch, bắt đầu tranh giành nhau.

Sau một loạt các khúc chiết, nữ chính liền tỏ vẻ cả đám Vương tử ai cô cũng yêu, ko thể thiếu bất cứ người nào. Vì thế chúng Vương tử cảm động rồi, các học sinh cảm động rồi, trời đất cảm động rồi, liền ngay cả người qua đường nghe vậy cũng cảm động rơi nước mắt. Cuối cùng, bất chấp một nữ n nam có bao nhiêu khác người, bị người đời phỉ nhổ, nữ chính vẫn cùng hậu cung của mình hạnh phúc sống đến cuối đời.....]

Đọc xong đám thông tin này, Trác Phàm ko dấu vết khẽ run rẩy khóe mắt: Cái quỷ gì đây??? Bảo hần cùng một cái “Bạo lực nữ” tranh giành tình nhân, đối tượng còn là một đám nhóc con kiêu ngạo, tự kỉ đẳng cấp level max??? Nói thật nhé, nếu đám Vương tử kia mà ko phải “mỹ nhân” hần liền bấm nút từ bỏ nhiệm vụ.

[Đỉnh ~!!! Nhiệm vụ đã bắt đầu, người chơi ko có quyền từ bỏ. Thất bại: Phạt giạt điện 10 000 W, lãnh hội 12 hình phạt thời nhà Thanh, gạt bỏ.....!]

Uy, có thể nói cho hần biết vì sao kết cục là gạt bỏ còn phải chèn thêm hai cái mục đăng trước làm gì vậy??? Đây tuyệt đối là do cái Hệ thống này mang thù riêng đi???

[Vu oan Hệ thống——trừ 10 điểm danh vọng. Danh vọng hiện tại ở Thế giới này: -10]

Đồ Hệ thống thù dai.....!!! Đây là quan báo tư thù ~!!!

[Đỉnh——!!! -10 danh vọng]

.....

3. Chương 3: Vương Tử Học Viện

— Hừ, người thông minh ko nên cùng một dãy số liệu so đo ~!!! – Trác Phàm khinh thường nói, nói xong liền lưu loát đứng lên, nhanh chóng vệ sinh cá nhân xong xuôi rồi đi xuống phòng khách.

Dưới nhà lúc này chỉ có một phụ nữ xinh đẹp, tao nhã đang ung dung đang ngồi chờ. Trác Phàm dựa theo trí nhớ Hệ thống cung cấp, quen thuộc đi đến bên phụ nữ, ôm lấy vai liền tặng lên một nụ hôn, vui vẻ nói:

— Mom, good morning ~!!!

— Hm, giờ này mới chịu xuống, cái tật ngủ nướng bao nhiêu năm vẫn ko chịu đổi....!!! – người phụ nữ cũng chính là mẹ của thân thể này – Mộc Lan cười nhẹ, ngón tay thon dài yêu thương xoa xoa lấy đầu tóc ngắn của hân, sủng nịnh nói.

— Ha~!!! Nếu như có thể thay đổi thì sao lại gọi là thói quen??? – Trác Phàm chớp chớp mắt tinh nghịch nói. Hai mẹ con cứ thế cười đùa ăn xong bữa sáng thịnh soạn. Đến giờ, Trác Phàm nhanh chóng với lấy chiếc cặp nhanh chóng chạy ra xe riêng đã đợi sẵn, bên đi bên còn ko quên la lên:

— Mommy, con đi đây ~!!!

— Uh, cẩn thận một chút.....thật là.....!!!! – Mộc Lan mỉm cười nhìn con trai mình, khẽ lắc đầu thở dài.

...

...

Trước cổng trường Quý tộc Maya, các loại xe hơi đủ kiểu dáng, màu sắc sặc sỡ trải đầy cả một con đường rộng lớn, bước xuống xe là những thiếu niên, thiếu nữ thanh lịch, sang trọng, biểu hiện cho nền tương lai của cả một Quốc gia. Nhưng ở đâu cũng vậy, luôn phải có một vài nhân tố ko mấy hài hòa xuất hiện phá vỡ bức tranh hoàn hảo.

Tiết Thu Nhi mặc một thân Đồng phục sang trọng, mái tóc ko giống những nữ sinh khác nhuộm màu hay uốn quăn cái gì mà là thuần khiết màu đen, cột cao trên đỉnh đầu càng sần cô da trắng, mắt to, thanh tú bức nhân. Cô ngẩng đầu nhìn cổng trường Maya cao lớn, tráng lệ trước mặt, mày ko bắt giác khẽ nhăn. Ko thèm để ý những ánh nhìn kì thị xung quanh, Tiết Thu Nhi lạnh nhạt, bình tĩnh nhắc chân tự tin bước vào.

Đúng lúc này, từ đằng xa có 5 chiếc xe phóng như bay lại đây. Đám người vừa nhìn thấy mấy chiếc xe này đến, bỗng nhiên trở nên náo nhiệt phi thường, lấy tốc độ sét đánh tụ tập lại thành một đám đông ở trước cổng trường, háo hức chờ đợi Vương tử của bọn họ tiến đến.

5 chiếc siêu xe giá trị hàng tỷ dolla thông thả mở cửa ra, bước xuống 5 thiếu niên được xưng là Vương tử ở ngôi trường Quý tộc danh giá nhất cả nước này. Đứng ở xa quan sát Trác Phàm sau khi nhìn rõ gương mặt của 5 người cũng ko khỏi khẽ than: Quả thật là đủ tư bản để làm Vương tử nha ~!!!

Dẫn đầu là Thẩm Vĩ Hàn – 18 tuổi, con trai độc nhất của Tập đoàn thương mại lớn nhất Châu Á – AREA. Tính tình cao ngạo, nóng nảy và vô cùng thù dai. Nhưng ko thể ko công nhận, cậu ta là người đẹp nhất trong số 5 thiếu niên.

Khuôn mặt như một bức tượng được tạc bởi bàn tay của thánh thần, hoàn mỹ vô cùng, đẹp chết người ko đèn mạng, mày xéo uy hùng, mũi cao thẳng tắp, bờ môi mỏng manh nhưng lại có sức hấp dẫn kỳ lạ, thân hình như siêu mẫu, làn da màu đồng khỏe mạnh. Nhưng ánh mắt mới là điểm cuốn hút nhất của cậu, cậu có một đôi mắt màu bạc nghe nói được di truyền từ người mẹ mỹ nhân của mình.

Trác Phàm rất thích đôi mắt đó, khi nhìn vào đó hân thấy như cả tâm hồn được thả lỏng trong màn sương sớm mỏng manh thanh khiết vậy! Một đầu tóc nâu hoang dã, vài sợi tóc mai rũ xuống tung bay theo mỗi bước chân cậu làm tăng thêm một phần phong tình cho thiếu niên này. Một thân Đồng phục màu đen, thiết kế độc đáo, vô cùng vừa người càng làm tôn lên dáng người cao ngất, khí chất bức người.....!!!!

Theo sau lần lượt là: Mạnh Vĩ Quân [Yêu nghiệt, lẳng lơ mỹ nam], Dương Tú Xương [Đáng iu, mềm mại mỹ nam] Hạ Di Tình [Ôn nhu, u buồn mỹ nam] và người cuối cùng là anh họ của cô thân thể này Trác Lăng Thiên [Mạnh mẽ, gợi cảm mỹ nam]

5 người vừa xuất trường, đám học sinh khi này vẫn còn tao nhã, sang trọng liền nhanh chóng hóa thân thành một đám Fan cuồng, reo hò âm ỉ. Và khi đám đông điên cuồng xô đẩy tránh ra một con đường cho 5 vị Vương tử thì bỗng một thân hình nhỏ nhắn bị người cô ý đẩy ra, cả con đường rộng gần 5m, ko biết cô gái có kỹ thuật té như thế nào mà lại vừa vặn chặn ngay trung gian đường đi, muốn vượt qua chỉ có nước đạp lên cô gái đi qua mà thôi ~!!!

Thẩm Vĩ Hàn ko khỏi khẽ nhú mày, khó chịu nói:

_ Đồng giẻ rách này là cái gì đây??? Còn ko mau cút đi ra???

Tiết Thu Nhi đang chửi thầm tên khốn nào dám đẩy cô té thì bên tai bỗng vang lên giọng nói châm chọc khiến cô ko khỏi ngẩn ra.....sau đó cơn tức liền lên đến đỉnh, núi lửa phun trào. Ko thèm nhìn kỹ đối phương là ai liền mở miệng mắng to:

_ Shit, cái gì giẻ rách??? Tôi là một con người đó có được ko??? Còn anh??? anh chẳng phải cùng loài với tôi sao? tôi là giẻ rách thì anh là cái gì??? rác rưởi???

.....

.....

Ko khí bỗng chốc liền im lặng đến lạ kì, ngay cả tiếng hít thở đều có thể nghe rõ mồn một. Cả hiện trường ko ai dám hó hé một câu, chỉ sợ cơn giận sắp đổ bộ của Thẩm thiếu sẽ lây sang đến mình.

Thẩm Vĩ Hàn híp mắt, cười khẽ nhìn Tiết Thu Nhi, biểu hiện hằn đang rất, rất, rất tức giận. Tiết Thu Nhi mắng xong liền nhận thấy được tình hình ko đúng, nhìn kỹ lại mới thấy mấy người bị mình mắng đều một thân sang quý vô cùng liền thầm kêu ko ổn.....!!! Mím chặt môi, trừng đôi mắt mèo to tròn quật cường nhìn lại.

Đúng lúc ko khí đang dần áp lực sắp bùng nổ thì một chiếc siêu xe nữa chậm chậm tiến đến. Ánh mắt mọi người ko hẹn mà cùng đổ dồn về phía đó, cửa mở, ko ngoài ý muốn lại thêm một mỹ thiếu niên nữa nhàn nhả bước xuống, mỉm cười nhìn Trác Lăng Thiên:

_ Hi, anh họ ~!!!

Thiếu niên vừa nở nụ cười chào hỏi xong, đám người liền vang lên tiếng hút ko khí: Oa~~!!! Lại thêm một tuyệt thế mỹ nam nữa, làm sao chịu nổi nha ~!!!

Ko thể phủ nhận, dung mạo của cỗ thân thể này vốn cũng đã rất yêu nghiệt nay ảnh hưởng Huyết thống Thiên sứ lại càng khiến cậu tăng thêm vài phần thánh khiết, ôn nhã. Gương mặt tinh xảo với những đường cong nhu hòa, hoàn mỹ đến từng đường nét.

Đôi mắt phượng hẹp dài mị hoặc nhưng lại bao lấy đôi con ngươi trong suốt, lạnh nhạt, hai loại khí chất hoàn toàn trái ngược dung hợp với nhau tạo thành một loại cuốn hút khi người khác nhìn vào nó, hoàn toàn ko thể tách rời tầm mắt. Mũi cao, môi mỏng, điển hình cho mẫu nam nhân bạc tình. Mái tóc đen nhánh càng tôn lên nước da trắng bóc như ngọc trai, nhỏ vun tóc đen tung bay theo gió câu lòng người ngửa.

Tuy dung mạo xác thực có phần hơi nữ tính nhưng bù lại thân hình thon dài, cao ngất đã sinh sôi khiến cho sự nữ tính đó trở thành dịu dàng, tao nhã.

Trác Lăng Thiên thấy Trác Phàm cũng ko khỏi sửng sốt, sau đó liền nở nụ cười vui vẻ tiến lên ôm lấy hắn, cười to nói:

_ Nhóc con, đến đây học thể nhưng ko báo cho anh biết một tiếng, chú muốn nháo loại nào đây???

_ Haha, định cho anh một cái surprise nhưng mà hình như em đến ko đúng lúc rồi?!!! – Trác Phàm cũng ôm lại, híp mắt ngại ngùng cười, tao nhã ko thua bất cứ một vị Vương tử nào.

_ Thiên, nhóc này chính là cậu em họ nghịch ngợm mà cậu hay khoe đấy hả??? Có làm ko vậy??? Cậu nhóc có vẻ rất ngoan ngoan mà??? – Mạnh Vĩ Quân lười biếng bước đến, tà cười hỏi.

_ Jup, nó đấy ~!!! Hôm qua hôm kia gì đấy mẹ nhóc này có gọi bảo là thằng nhóc này sẽ đến học trong nay mai, ai dè hôm nay đã vác đầu tới rồi ~!!! Đúng là đồ quý mà ~!!!

_ Hi, anh là Mạnh Vĩ Quân – “Yêu nghiệt ” trong truyền thuyết của Maya??? Rất vui được gặp anh ~!!! – Trác Phàm vẫn duy trì nụ cười ôn nhu, gãi gãi tai nói.

_ Ách.....”yêu nghiệt ” vẫn là thôi đi, cứ gọi anh đây Mạnh ca là được rồi —!!! – Mạnh Quân Vĩ sâu sắc nhận thấy được thiếu niên này với bọn họ là cùng một loại người, trong ngoài ko đồng nhất.....về ngoài

nhút nhát, hiền lành này chắc chắn chỉ là lớp vỏ bọc mà thôi.....hắc, thật thú vị, vì vậy cũng rất vui vẻ làm quen, thân thiết bá vai.

— Một người kia là bạn tui này: Dương Tú Xương, cái tên có gương mặt con nít ấy; Hạ Di Tình thì là cái tên đang tự kỷ đứng một góc kia và cái tên đang nổi khùng mọi lúc mọi nơi kia là Nhóm trưởng của bọn này – Thẩm Vĩ Hàn —!!! – Mạnh Quân Vĩ cũng rất chuyên nghiệp, lần lượt giới thiệu những người còn lại một cách xúc tích và ngắn gọn nhất.

— Chào các anh ~!!! – Trác Phàm cũng phối hợp cúi đầu chào hỏi, ánh mắt kín đáo đánh giá từng người.

Thẩm Vĩ Hàn nhìn hai con: một Hồ ly, một Hồ ly đội lốt mèo con ghé vào cùng nhau nói nói cười cười liên ko khỏi cảm thấy chán ghét, hậm hực nói thầm một câu liền quay người đi rồi, liếc cũng ko thèm liếc cái “đồng giẻ rách” dưới chân kia một cái.

Trác Phàm tai thính nghe được hắn nói thầm: “Giả tạo ” liên ko khỏi khê ngẩn người, kéo thêm độ cung nơi khóe miệng: [Thế nhưng không bị ” Ánh sáng tinh thần ” của Thiên sứ ảnh hưởng??? Là đặc quyền của nhân vật chính sao??? Thú vị đây

!!!]

— Xin chào các bạn, tôi tên là Trác Phàm, vừa mới từ Canada về nên đối với nhiều thứ vẫn còn khá mới lạ, mong mọi người giúp đỡ ~!!! – Trác Phàm liếc nhìn một đám nữ sinh gương mặt hồng hào, hau háu nhìn mình thì ko khỏi khê mỉm cười.....đúng là phim Thần tượng lúc nào cũng ko thể thiếu một loại sinh vật tên là: “Mê trai” sao???

— Được rồi, mọi người có gì muốn hỏi bạn Trác Phàm nữa ko??? – ngay cả cô giáo cũng bị sắc đẹp mê mắt, vuốt vuốt mái tóc cuộn sóng màu nâu hợp thời, mỉm cười e dè hỏi.

— Em.....bạn Trác Phàm, chúng tôi có thể gọi bạn thân thiết hơn một chút ko??? Như là Tiểu Phàm, hay Phàm Phàm chẳng hạn ~!!!! – Một đám nữ sinh rất nhanh nắm bắt cơ hội, bu lại nói. Gần hơn 20 ánh mắt tỏa ánh sáng xanh nhìn chăm chăm hắn như sói đói thấy mồi.

Trác Phàm có thể tưởng tượng ra được nếu như mình mà đồng ý thì chắc chắn ko ngoài ý muốn sẽ bị ” Đàn sói” kia bầu vào cắn xé ko thương tiếc.....!!!

— Hm.....như vậy ko tốt đâu, bạn có thể gọi bằng tên bình thường hay tên tiếng anh của tôi cũng được —!!! – Trác Phàm gãi gãi tai, “ngại ngùng” mỉm cười....nụ cười thân thiện lập tức chiếm được tất cả hảo cảm của đám nữ sinh. Một đám đều có vẻ vừa lòng với đáp án này, ngoan ngoãn ngồi xuống nhường cho cậu bạn “dịu dàng, ngọt ngào” này về chỗ.

Chỉ trong vòng chưa đến một buổi sáng, tin tức em họ của Trác Lăng Thiên – một dịu dàng, ôn nhu mỹ nam đến học ở Maya đã nhanh chóng được lan truyền rộng rãi, mọi người đều vô cùng tò mò về cậu bạn được miêu tả là đẹp ko thua gì 5 vị Thiên vương kia nên đến giờ ăn trưa, ko ngoài ý muốn cửa phòng nơi Trác Phàm học đã bị bịt kín bởi hàng trăm nữ sinh....

— Haha.....nhóc con, ko tồi nhĩ ~!!! Mới đến đây có một buổi sáng mà đã giật được danh hiệu ” Ôn nhu mỹ nam” ” Dịu dàng, ngọt ngào vương tử” rồi....đúng là Trò giỏi hơn thầy a~!!!! – Mạnh Vĩ Quân cùng Trác Lăng Thiên cười tươi xuất hiện giải vây cho cậu.....trêu chọc nói.

— Hm, đây ko phải là do mấy anh quá nổi tiếng sao??? Làm hại em suốt nữa ko được ăn cơm rồi....!!! – Trác Phàm biết Mạnh Vĩ Quân và Trác Lăng Thiên đã biết tính cách thật sự của mình nên cũng ko thèm làm bộ, oán giận nói. Còn về việc hắn thật ra có mấy cái tính cách thật thì.....khó nói lắm: có thể là.....mấy chục cái??? hay mấy trăm cái??? Cái này thật là làm khó hắn nha ~!!!!

— Hừ.....đi thôi, cái con ” Khủng long bạo chúa” kia đang đứng đợi ở ngoài, nếu để cậu ta đợi quá 1 phút, ko biết cậu ta sẽ phá bao nhiêu cơ sở vật chất của Trường nữa đâu ~!!! – Mạnh Vĩ Quân có vẻ rất là hợp cạ với hắn, thân thiết bá cổ, tựa đầu bên tai Trác Phàm khê thì thầm.

Trác Lăng Thiên bắt đầu nhìn cái người mà lúc nào cũng như người ko xương, thích bắn điện tùm lum kia, quay người đi trước dẫn đường.

4. Chương 4: Thuần Hóa “khủng Long”

Quả nhiên, khi 3 người tới nơi đã nhìn thấy một đám đông bu lại thành một vòng tròn xung quanh Thẩm Vĩ Hàn rõ ràng đang nổi giận với một vết ô trên cái áo khác da sang trọng và một cô gái đang ngồi bệch dưới đất, tay còn cầm ly nước tang chứng quật cường nhìn lại kia...!!!

[Đinh ~!!! Kịch tình: U buồn vương tử cứu Lọ lem đã bắt đầu. Mời người chơi nhanh chóng nghĩ ra đối sách phá vỡ kịch tình. Thất bại: -20 cho mỗi hạng mục; Giật điện 1000W] – Đúng lúc Trác Phàm đang cảm thán là Nam 9 và nữ 9 quả nhiên là đôi “Oan gia ngõ hẹp” thì giọng nói vô cảm của Hệ thống lại vang lên khiến cả người hần ko khỏi khẽ khựng lại...!!!

[Dựa vào, giật điện 1000W. Tôi là Pikachu chắc....!!! Shit, quên khuấy mất vụ này

!!!] – Rửa thắm đã đời, Trác Phàm liền nhanh chóng lia mắt tìm bóng dáng của cái tên Hạ Di Tình tự kỷ ám thị kia.....

A

!!! thấy rồi, ở đằng sau Thẩm Vĩ Hàn, cách nữ chính 5 bước về phía Đông...!!! Và tôi tệ hơn là, cậu ta đang từ từ tiếp tục tiến tới....!!! Ko được ~!!!

Dòng suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển với tốc độ ánh sáng, Trác Phàm nhanh như cắt bước lên trước Hạ Di Tình, nâng dậy Tiết Thu Nhi, mỉm cười ôn nhu hỏi:

_ Có chuyện gì vậy??? Để một cô gái xinh xắn thế này ngồi dưới đất ko hay lắm đâu

!!!

Đúng như dự đoán của hần, Hạ Di Tình đã dừng lại, dùng đôi mắt sâu ko thấy đáy im lặng nhìn hần một lúc sau rồi lặng lẽ trở về chỗ cũ tiếp tục xem diễn cùng Dương Tú Xương đi....!!!

[Đinh —!!! Nhiệm vụ hoàn thành: 10%. Kịch tình: U buồn vương tử cứu lọ lem bị phá vỡ]

Mọi người, bao gồm cả Trác Lăng Thiên, Mạnh Vĩ Quân và Thẩm Vĩ Hàn đều bất ngờ trước sự ra mặt của Trác Phàm. Thẩm Vĩ Hàn nhũm mày tức giận, nghiêng răng phun ra hai chữ:

_ Cút ra ~!!!

Trác Phàm như ko nghe đến lời của Thẩm Vĩ Hàn, chăm chú phui lấy bụi đất trên người dùm Tiết Thu Nhi, nhìn cô nàng đỏ mặt, ngại ngùng nhìn mình liền mỉm cười ngại ngùng:

_ Cậu đi trước đi ~!!! Anh ấy để mình lo ~!!!

_ Nhưng.....

_ Ko sao đâu ~!!! – Nụ cười trên môi Trác Phàm đã sáng thêm mấy bậc, tựa như ánh mặt trời lúc giữa trưa vậy, sang đến chói mắt. Nếu có Trác Y ở đây, chắc chắn cô bé sẽ biết nụ cười này ý nghĩ cho chuyện gì: Anh ấy lại sắp làm chuyện gì hãm hại người nữa đây???

Đợi cho Tiết Thu Nhi đã quyến luyến đi xa, Trác Phàm liền thu lại nụ cười thân thiện, bước đến bên Thẩm Vĩ Hàn, xem nhẹ ánh mắt nóng cháy chết người của hần, đến gần khẽ thì thầm bên tai:

_ Tôi biết cô của cô bé đó – là một nhân viên FBI cấp cao bên Mỹ. Tuy so với sức mạnh của nhà anh cũng sẽ ko gây nên được sóng gió gì nhưng một số việc nhỏ vẫn là có thể....!!! Tôi chỉ là ko muốn nhìn thấy bạn của anh họ bị phiền phức mà thôi ~!!! – Thẩm Vĩ Hàn giật mình nhìn thiếu niên khi này vẫn còn dịu dàng, ôn nhu như nước thoát cái liên biến thành một người khác: gương mặt tinh xảo hoàn mỹ cộng với đôi mắt lạnh liệt, sắc bén và khí thế bức người.....khí thế mà chỉ có ở ba cậu – Chủ tịch tập đoàn AREA mới có....!!!

Hơn nữa, đứng gần mới thấy, cậu ta còn cao hơn cả cậu – một thằng nhóc luôn rất tự tin vào chiều cao 1m82 của mình.....!!! Gương mặt vốn khá nữ tính nhìn theo góc độ này lại có vẻ cao quý, uy nghiêm, hấp dẫn lạ thường.....!!! Gương mặt màu mặt ong của cậu ko khỏi hơi đỏ lên.....!!!

_ Hừ.....!!! – Thẩm Vĩ Hàn chán ghét cái cảm giác áp bức đó, nhưng lại ko thể phủ nhận lời Trác Phàm nên đành nhú mồm bước về phía sau, ngạo kiều hừ lạnh một cái liền hăm hực quay lưng đi một mạch.....!!!

.....

.....

Những người còn lại, kể cả Trác Lăng Thiên, Hạ Di tình, Mạnh Vĩ Quân, Dương Tú Xương và hàng trăm học sinh của Maya đều ko khỏi trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng ngàn năm có một này: Thẩm Vĩ Hàn bị Trác Phàm dọa chạy.....???

Chuyện này quá hoang đường, giống như là một con ” Khủng long bạo chúa” bị một con “thỏ con” vô hại dọa chạy vậy.....>

OMG, nhất định là bọn họ nhìn lầm rồi.....!!! Nhìn lầm rồi, Thẩm Vĩ Hàn hẳn là cảm thấy ko nên chấp nhặt với Trác Phàm??? Vậy.....hắn bặm môi, oán hận nhìn Trác Phàm làm gì nha ~!!! Rất giống một cô bạn gái giận dữ bạn trai mình đó có biết hay ko??? Ô.....Ô, ko biết đâu.....!!! Mau trả lại hình tượng “Hỏa bạo Nam thần” cho bọn họ đi —!!!

Sau chuyện đó, một truyền mười, mười truyền trăm.....Trác Phàm nhanh chóng được thêm một danh hiệu nữa: “Người thuần hóa “Khủng long” “.

Mọi người lúc này ko một ai nữa dám nhìn hắn bằng ánh mắt xem thường hay có những câu nói đại loại như: Chỉ được cái mặt, tính cách như con gái,..... ~!!! Bọn họ còn yêu đời lắm nha~!!! Ngay cả “Khủng long bạo chúa” mà người ta còn xử được thì con kiến như bọn họ có là nghĩa lí gì đâu~!!!

Trác Phàm thì vẫn như cũ, một mực dùng vỏ bọc ngại ngùng, ôn nhu của mình để trà trộn vào nhóm Ngũ Thiên vương.....!!! Thỉnh thoảng lại xuất hiện phá hoại một chút kịch tình.....Tiết Thu Nhi cũng có mấy lần tìm đến cậu để cảm ơn nhưng đều bị Trác Phàm cho leo cây.....đùa à, hắn cũng ko muốn bị cuốn vào cái Hậu cung của cô nàng “bạo lực” đó đâu ~!!!

Mặc dù thuận lợi là thế nhưng Trác Phàm vẫn ko mấy hài lòng nhìn bảng hảo cảm hiển thị của mấy nhân vật chính:

Thẩm Vĩ Hàn: 55% – Hơi quen biết.

Mạnh Vĩ Quân: 80% – Bạn cùng một giuộc.

Trác Lăng Thiên: 90% – Anh em tốt.

Dương Tú Xương: 65% – Hảo cảm.

Hạ Di Tình: 20% – Ko quen biết

Tiết Thu Nhi: 85% – Người trong mộng.

[Yah, cái gì là ko quen biết chứ??? gặp nhau chục lần rồi đó có được hay ko??? Được rồi, mặc dù người ta đúng là ko hề đem mình để vào mắt] – Trác Phàm khẽ híp mắt suy nghĩ. Độ hảo cảm quá thấp sẽ khiến hắn rất khó thực hiện kế hoạch, lại còn dễ để Tiết Thu Nhi thừa cơ mà vào nữa.....như vậy tuyệt đối ko được. Hắn là nên nghĩ cách tăng độ hảo cảm lên một chút???

_ Ok, bắt đầu từ người thấp nhất đi ~!!! – Trác Phàm khẽ mỉm cười dịu dàng với các nữ sinh, tiếp tục ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ.....ngăn người tiếp đi thôi

!!!

5. Chương 5: Mĩ Nam Công Lược

Một ngày như mọi ngày, Hạ Di Tình tiếp tục công việc quen thuộc: Trốn tiết. Thông dong bước đi trên dãy hành lang trống vắng dẫn đến chỗ Thư viện cũ.....

Nhưng, khác với mọi ngày là hôm nay nơi này thế nhưng lại có người. Một thiếu niên đẹp như Thiên sứ đang thoải mái nằm co ro trên chiếc ghế dài cạnh cửa sổ trong Thư viện. Ánh nắng xuyên qua kẽ lá, trải lê người cậu một vầng hào quang mỏng.....khung cảnh đẹp như một bức tranh vậy.

Hạ Di Tình sững sờ trong giây lát liền rất nhanh lấy lại tinh thần, khẽ nhủ mày vì chỗ đọc sách thân quen bị người chiếm mất, mím môi đánh thức thiếu niên dậy:

— Này.....cậu, tỉnh dậy đi chỗ khác ngủ đi ~!!!

— Hm.....đừng, lớp học thức sự rất ồn, ko ngủ được đâu ~!!! Các bạn ấy sẽ ko cho tôi ngủ đâu ~!!! – Thiếu niên ko tỉnh dậy mà chỉ hơi nhủ mày trở mình, mơ màng nói.

Hạ Di Tình nghe vậy ko khỏi khẽ khựng lại, nhìn một lát lâu mới nhớ ra người đang nằm là ai – em họ của Lăng Thiên bạn cậu.....!!! Vì thế đành mím môi đứng nhìn cái người đang ngủ say kia một lúc lâu mới ko tình nguyện bước đến bên một cái cửa sổ khác, yên lặng ngồi đọc sách.

Hai người cứ như vậy, một ngồi yên tĩnh đọc sách, một nằm ngủ ngon lành. Ko ai nói gì, cũng ko ai đụng chạm ai.....như hai người ở hai Thế giới lại hòa hợp, ăn ý một cách kỳ lạ.

Trác Phàm cảm thấy phương án này thật sự rất tuyệt, vừa có thể nằm ngủ ngon lành, ko sợ cái đám “sắc nữ” kia quấy rối, vừa có thể tăng tần suất xuất hiện trước mặt Hạ Di Tình để soát điểm hảo cảm.....thật sự là vẹn cả đôi đường nên rất thích chí đến ngủ hăng ngày.

Hạ Di Tình từ những ngày đầu ko mấy tình nguyện đến sau này cũng coi như ko thấy ko phiền, lẳng lặng ngồi làm chuyện của mình đi ~!!!

Thời gian cứ thế êm ả trôi khiến Trác Phàm suýt nữa liền quên nhiệm vụ của mình, cho đến một hôm, giọng nói vô cảm của Hệ thống lại lần nữa vang lên bên tai: [Đinh ~!!!! Kịch tình: ” Anh hùng cứu mỹ nhân” sắp bắt đầu. Mời người chơi nhanh chóng nghĩ ra đối sách ~!!! Thất bại 1000W —!!!]

Trác Phàm đang ngủ say thì bị giọng nói kia khiến cho giật mình tỉnh giấc, theo bản năng bật dậy nhìn xung quanh.....!!!! Cho đến khi bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của người nào đó thì mới nhận ra là mình vừa làm gì liền ko khỏi xấu hổ gãi gãi tai, cười hì hì nói:

— Ko.....ko có gì đâu.....!!!! Chỉ là gặp Ác mộng thôi, xin lỗi đã làm anh giật mình —!!!

Hạ Di Tình nghe vậy cũng ko nói gì thêm, cúi đầu tiếp tục đọc sách, nhưng trong đôi mắt u buồn, trống rỗng thường ngày lại hơi xuất hiện một chút ý cười, rất khẽ, rất khẽ, đến nỗi ngay cả chính chủ nhân nó cũng ko phát hiện..... Nhưng ko có nghĩa là Trác Phàm ko phát hiện, bởi vì hắn có Hệ thống nha~!!!

[Đinh—!!! Hạ Di Tình độ hảo cảm + 10. Hảo cảm hiện tại: 60 – Người quen xa lạ]

[Người quen xa lạ??? Người có thể càng sến chứa thêm một chút ko??? Thật là.....] – Trong lúc đang suy nghĩ đối sách, Trác Phàm đột nhiên nghe vậy ko khỏi giương mắt nhìn về phía Hạ Di Tình.....quả nhiên u buồn và góc ghêch luôn là tuyệt phối sao???

Ko để hắn kịp nghĩ nhiều, ngoài hành lang liền nhanh chóng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Trác Phàm nhủ mày, bước nhanh đến trước cửa khóa trái lại.....ra hiệu im lặng với Hạ Di Tình. Cậu ta cũng hiểu hắn là lại có chuyện ấu đả gì đó diễn ra nên cũng ko muốn tự rước phiền phức vào thân, im lặng phối hợp.

Tiết Thu Nhi bị đám nam sinh bắt nạt hội đồng, tuy cô có võ đúng vậy, nhưng một cô gái làm sao có thể chống lại một đám nam sinh cao lớn được chứ, cho nên cô nhanh chóng bỏ chạy về phía dãy hành lang vắng, tìm chỗ trốn.....

” Bộp.....bộp....bộp.....!!! Mở cửa, có ai ko??? làm ơn mở cửa” – Ngoài cánh cửa gỗ nhanh chóng truyền đến tiếng gọi mềm yếu, dịu dàng của Tiết Thu Nhi. Hạ Di Tình nhanh chóng nhận ra, ko khỏi liếc mắt nhìn Trác Phàm.....!!!

Chỉ thấy Trác Phàm dường như cũng nhận ra giọng nói của cô gái lúc trước mà hần đã từng cứu nhưng chỉ khẽ nhú mày mà ko chịu mở cửa.....Sau khi kêu khàn cả cổ dẫn đến đám nam sinh đuổi tới, Tiết Thu Nhi ko khỏi cắn môi tiếp tục bỏ chạy.....!!! Căn phòng rất nhanh trở lại yên ắng như ban đầu.....!!!

[Đình—!!! Nhiệm vụ hoàn thành: 50%]

_ Tại sao ko mở cửa??? – lúc Trác Phàm vừa thở phào một hơi thì giọng nói lạnh nhạt của Hạ Di Tình lại vang lên.....!!!

_ Hm??? Tại sao phải mở cửa??? Cứu người??? Cứu được lần này thì lần sau ai sẽ cứu cô bạn đó tiếp đây??? Cô ấy nên học cách tự bảo vệ mình, ma bót đi góc cạnh, hòa đồng với mọi người hơn một chút thì mới có thể dễ thở hơn trong cái trường như một cái Xã hội thu nhỏ này được—!!! Ko phải tôi ko muốn giúp mà là giúp được một lần ko có nghĩa là giúp được cả đời.....!!! – Trác Phàm quay người trở lại trên ghế, hai mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà, kéo kéo khóe môi chậm rãi nói.....

_!!! – Hạ Di Tình im lặng ko nói gì nhìn hần một lúc lâu, sau đó cũng quay trở lại với cuốn sách đang dang dở của mình.

[Phù

~!!!! May quá, hảo cảm độ ko giảm, vậy là tên nhóc tự kỷ này đồng ý với lí do của mình rồi??? Ko phải chứ? dễ lừa như vậy???] – Trác Phàm lặng lẽ liếc nhìn số liệu về độ hảo cảm của Hạ Di Tình vẫn đang đứng yên ở con số 60 mà ko khỏi nhẹ nhàng thở ra.....!!! Quả nhiên là hần đã đoán đúng.....!!! Xem ra ván cờ này, người chiến thắng là ai đã quá rõ ràng rồi.....!!!

6. Chương 6: Kịch Tình Thương Ko Dậy Nỗi A~!!!!

Hôm sau, như thường lệ, vào giờ nghỉ trưa Trác Phàm lại lê lét đến phòng Thư viện, nhưng bỗng nhiên tai thính nghe được tiếng đàn đau thương vang vọng đâu đây. Theo góc độ của phim thần tượng đến thì hầu hết những người hay nổi hứng đánh đàn chốn ko người như thế này 80% là nhân vật chính. Vì vậy, hần cũng ko suy nghĩ nhiều liền rẽ chân đi về phía tiếng đàn phát ra.....

Trong căn phòng trống vắng ngoài một chiếc Piano cũ kỹ ra thì ko còn bất cứ thứ gì khác. Hạ Di Tình ngồi đàn một cách chăm chú, những ngón tay thon dài, trắng nõn lướt trên phím đàn một cách điêu luyện.....ánh nắng sớm chiếu vào, phủ lên người cậu một vầng sáng, lập bóng hình đã thon dài lại càng dài hơn, như hòa quyện vào bản nhạc da diết kia.....mặc dù đã đến đây được gần 1 tháng nhưng đến bây giờ hần mới có cơ hội nhìn kỹ Hạ Di Tình.

Gương mặt hoàn mỹ với những đường nét nhu hòa, hàng mi rất dài phủ rợp một bóng lớn trên gương mặt tuyệt mỹ, cái mũi thanh tú, cao thẳng, xinh đẹp tựa trong tranh, đôi môi đầy đặn, màu hồng nhạt như những cánh sen đang gọi mời. Mái tóc dài ngang cổ khẽ bay lùa xòa trong gió và đôi mắt ánh lên nét huyền bí mà cuốn hút vô cùng đang ko có tiêu cự, nhìn về cõi xa xăm, cả người toát lên vẻ dịu dàng, ấm áp nhưng trong đó cũng phảng phất một nỗi buồn dịu vợi.....quả thật là ko phụ cái tên “U buồn Vương tử” nha~!!!

[Nếu hiện tại Nữ chính xuất hiện, 100% sẽ “đổ” ngay ko cần nói nhiều. Đúng là u buồn cũng có cái sức hút của nó.....!!!] – Trác Phàm gật gù. Tựa đầu vào bên khung cửa, lẳng lặng lắng nghe.....

Bản nhạc buồn rất nhanh đi đến hồi kết, Hạ Di Tình liền bị tiếng vỗ tay của Trác Phàm kéo lại dòng suy nghĩ.....nhìn về phía đang đứng lười biếng dựa cửa cười đến sáng chói lóa người nào đó, ánh mắt ko khỏi hơn nhu hòa đôi chút.

_ Chụp, thưởng cho anh đấy ~!!! – Trác Phàm móc từ trong túi ra một đồng xu cổ sáng nay vừa lượm được quảng về phía Hạ Di Tình.

Hạ Di Tình thấy có vật bay lại, bản năng nhanh chóng bắt lấy, khê khựng người.....

Lần đầu tiên có người nghe cậu đánh đàn lại quảng một đồng xu như người đi đàn dạo như vậy.....cảm giác.....cũng ko tệ lắm đâu ~!!! khoe môi luôn mím chặt cũng nhin ko được khê kéo, cả khuôn mặt lúc nào cũng như búp bê ko hồn tăng thêm mấy phần nhân khí, xinh đẹp ko thể rời mắt.

Trác Phàm ko khỏi hơi hoảng hồn, lập tức ánh mắt đã sâu thẳm lại càng sâu hơn vài phần.....[ko biết thu lấy nam nhân của nữ chính cũng là một loại phá vỡ kịch tình ko nhỉ??? Có lẽ nên suy xét một chút???]

Trác Phàm vẫn cứ thành thoi nghe đàn, ngắm mĩ nam mà suýt một lần nữa quên đi nhiệm vụ của mình.....

[Đinh —!!! Kịch tình ” Vương tử bỏ trốn cùng Lọ Lem” đã bắt đầu. Nhiệm vụ hoàn thành: -10%. Cảnh báo, tiến độ hoàn thành giảm đến số âm sẽ bị nhận định là thất bại à bạo cúc, gạt bỏ....!!!]

_ WTF??? Chết tiệt, tại sao có kịch tình mà ko báo trước??? Còn nữa, cái hình phạt “bạo cúc” kia là chuyện gì xảy ra??? Người có thể càng vô sỉ thêm chút nữa sao???- Trác Phàm đang nhàn nhã đi về phía Thư viện bỗng dừng khựng người lại, đôi lông mày nhíu chặt, rửa thẳm nói.

[Đã ngoài phạm vi 500 m ko báo trước ~!!! Kịch tình vẫn đang diễn ra, cơ hội có thể phá hoại còn 50%. Mời người chơi nhanh chóng thực hiện—!!!] – Hệ thống nghiêm cẩn nói, lựa chọn ko nhìn câu hỏi phía sau.

Trác Phàm nghe vậy ko thêm nghĩ nhiều, quay đầu liền chạy đến địa điểm mà Hệ thống “hữu tình” nêu lên.....một giây cũng ko muốn lãng phí.

...

...

Thẩm Vĩ Hàn bởi vì bức bối cha mình mà quyết định đánh lạc hướng bảo tiêu trốn đi chơi một ngày cho bỏ tức.....trùng hợp là lúc vừa nhảy xuống liền bị Tiết Thu Nhi bắt gặp, sợ cô báo cáo với đám bảo tiêu nên ko suy nghĩ nhiều liền cũng kéo cô đi theo.....Hai người cứ thế chạy thục mạng đến Khu vui chơi mới dừng lại, và rồi liền thuận thế thành chương trở thành buổi đi chơi định mệnh của Vương tử và Lọ Lem.....!!!

Thẩm Vĩ Hàn vừa bước vào liền vẫn ôm khư khư máy trò chơi ko chịu đi đâu. Lúc cậu đang thắng liên tục, thành tích nhanh như chớp hướng lên trên cợt thì bỗng nhiên màn hình xuất hiện một đối thủ đáng gờm.....liền tục 10 lần đánh bại cậu khiến Thẩm Vĩ Hàn thiếu chút nữa nổi điên đòi tạt máy.....!!!

_ Chết tiệt, rốt cuộc là thằng nào dám đánh ông này giờ, bước ra đây cho lão tử ~!!! – nhưng rốt cuộc vẫn là nổi khùng lên, hét to.....khiến cho tất cả những người còn lại ko khỏi ghé mắt, thấy quần áo trên người cậu toàn là hàng đắt tiền liền cũng ko nói gì nữa, lại tiếp tục ai làm chuyện của người đó đi —!!!

_ Hm.....còn tưởng là thằng nhóc nào đang chơi đâu, hóa ra là anh, trùng hợp nhĩ lại gặp mặt rồi!!! – phía đối diện vang lên tiếng cười khê, tiếp theo là một khuôn mặt tinh xảo khiến búp bê cũng phải ghen tỵ ló ra.....!!! Tiết Thu Nhi thấy là hần ko khỏi nở nụ cười mừng rỡ: Cuối cùng cô cũng được cứu khỏi tay tên ” Chó điên” này rồi.....

_ Lại là mày!!! Mày dám nói ai là con nít hả??? Chỉ là do may mắn mà thôi, có ngon chơi lại vẩn nữa, lão tử ko tin ko thể hạ được mày —!!! – Thẩm Vĩ Hàn bị chọc trúng chỗ đau, gương mặt tuấn tú dữ tợn nói.

_ Ok thôi, tùy anh vậy, dù sao tôi cũng đang rảnh.....cứ xem như đang cùng con nít chơi đi —!!! – Trác Phàm cười nhẹ nhún nhún vai, lời nói lại shock tới óc khiến Thẩm Vĩ Hàn cơn tức lên đến đỉnh điểm, nủi lửa phun trào, gào thét chiến đấu.....

Chỉ có điều, một tên “Gà mờ” như hần mà muốn thắng một cái chuyên viên tin học cao cấp, lập trình trò chơi như cơm bữa, đối các thể loại trò chơi rõ như lòng bàn tay thì quả thật là chuyện ko tưởng.....vậy nên: Thua thì vẫn cứ thua thôi —!!! Nhưng người nào đó dĩ nhiên ko cam lòng, liền tiếp hạ chiến thư từ trò này đến trò khác.....

3 giờ sau.....

[Đình ——!!! Kịch tình ” Vương tử bỏ trốn cùng Lọ lem” đã bị bể cong. Nhiệm vụ hoàn thành: 60%]

_ Thôi nhé, đến giờ tan học rồi, tôi phải về đây, anh cứ tiếp tục ở lại “ngâm cứu” đi nhé.....!!! Nhóc con ~!!! – Trác Phàm nghe thông báo của Hệ thống ko khỏi mừng hú vía, nhanh chóng giơ chân chạy lấy người.....trước khi đi còn ko quên trên chộc một chút người nào đó. Hắn phát hiện người nào đó giận lên thực ra ko đáng sợ tí nào, ngược lại còn có vẻ tương đương.....đáng iu??? Haha, quả thực rất muốn đem một con ” Khủng long bạo chúa” về nuôi xem như thế nào nha~!!!

_ Yah, đứng lại, thằng quỷ kia.....!!! Shit, lại còn dám gọi tao là nhóc con hả??? Mày muốn chết phải ko??? Đứng lại.....!!! – Thẩm Vĩ Hàn bị hành động bất ngờ của Trác Phàm khiến cho sững sốt, lúc lấy lại tinh thần thì đã ko thấy bóng cậu đâu nữa ko khỏi tức điên đuổi theo.....nhưng chưa kịp bước ra khỏi cửa thì nhân viên phục vụ nhanh chóng ngăn cậu lại mời thanh toán.....!!!

_ Thanh toán, để con nhỏ xấu xấu bên kia trả ——!!! – nói rồi ko để Tiết Thi Nhi kịp phản ứng lại liền nhanh chân chạy ra ngoài.....!!! Mặc cho Tiết Thu Nhi kêu gào muốn khản cả cổ phía sau.....

_ Yah.....này.....” Chó điên”, cái tên khốn này, tại sao anh chơi lại bắt tôi trả tiền??? Weyyyyyy.....!!!

Cùng lúc đó, ở một nơi khác cũng có một người đang bực bội vì ai đó ko đến.....

_ Vâng, Trác Phàm à??? Cậu ấy đã biến mất từ giờ ăn trưa rồi à, dạo này hay như vậy lắm, ko biết có phải đang hẹn hò gì ko.....!! Mà tiền bồi tìm cậu ấy có gì ko à???

_Ko có gì ——!!! – Hạ Di Tình phớt lờ ánh nhìn kỳ lạ của mọi người, trầm thấp phun ra một câu, xem như đã trả lời liền quay người bước đi.....trưa nay ko thấy Trác Phàm đến, cậu thể nhưng lại cảm thấy ko có thói quen.....!!! Lại còn ko hiểu sao lê bước tới lớp cậu ta mà tìm nữa chứ, dường như cậu nhóc ấy đã can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của cậu rồi.....!!!

7. Chương 7: Ngoại Khóa ~!!!

Hôm sau, Trác Phàm vừa mới vác mặt lên tới trường thì đã thấy 4 vị Mĩ nam đẹp rạng ngời mà ko chói lóa đứng dàn hàng ngang chào đón ở trước cửa phòng học rồi.....

_ Hm??? Gì đây??? Tập trung đông đủ thế này trước lớp em làm gì??? – Trác Phàm mỉm cười, thông dong bước đến, ôm lấy cổ Mạnh Vĩ Quân hỏi.

_ Còn phải hỏi, tất nhiên là sáng sớm có người nào đó nổi điên đòi nhất định phải “bắt” em ra thành ngàn mảnh nên tụi này mới phải vác xác qua đây mời em “di giá” đến phòng của tụi anh đây này.....!! – Mạnh Vĩ Quân nhún nhún vai, âm dương quái khí nói.

_ Ha.....ok, em hiểu rồi ~!!! Đi thôi, hôm nay cho anh ta tâm phục khẩu phục luôn cho rồi.....!!! Thiệt là.....

_ Với tên cứng đầu đó thì.....khó lắm chú em à ~!!! – Dương Tú Xương cười hì hì nhận xét.

Đúng như hắn dự đoán, ngày hôm đó Trác Phàm lại tiếp tục bị bắt buộc tỉ thí hết trò này đến trò khác, mặc kệ thắng hay thua đều bị Thẩm Vĩ Hàn dùng ánh mắt nãy lửa trừng muốn thủng người.....

Thắng: Này.....tên nhóc chết tiệt kia, tại sao lần nào mày cũng thắng thế hả???

Thua: Yah.....mày cố ý thua đúng ko??? Ko cần, chơi lại.....!!!

.....

.....

[Làm ơn, ai cứu tôi khỏi cái ” Con đĩa” khoác vỏ “Khủng long” này dùm cái.....!!!] – Trác Phàm cười khở nhìn người nào đó hừng hực khí thế lôi kéo hắn đùa hăng say mà ko khỏi thầm kêu khổ, cầu cứu nhìn 4 người kia, nhưng đáp lại cậu chỉ có 4 gương mặt hờ hững, vui sướng khi người gặp họa mà thôi.....à, còn miễn phí tặng thêm một đôi mắt ai oán, âm trầm của Hạ Di Tình nữa.

Tên tự kỉ này ko hiểu bị bệnh gì mà sáng nay vừa biết ngày hôm qua cậu ko đến Thư viện mà là đi chơi với Thẩm Vĩ Hàn sau liền xụ mặt một đồng, dùng đôi mắt trống rỗng kia nhìn chăm chăm hắn như Trác Phàm thiếu cậu ta tiền mấy năm ko trả vậy. Chẳng lẽ cậu ta xem trọng mình???

— Được rồi, anh có chơi tới sáng cũng ko thắng được đâu, nhận mệnh đi rồi tôi chỉ cho anh cách chơi thế nào??? – Biết ko ai có thể giúp mình nên Trác Phàm chỉ còn cách tự mình cứu mình. Mỉm cười nhìn Thẩm Vĩ Hàn, dụ dỗ nói. Chỉ tiếc là.....con “Khủng long” này quả thực là cứng đầu hơn hắn nghĩ.....

— Ko cần ~!!!

— Vậy anh muốn thế nào đây??? Ko chơi nữa, mệt rồi — >—

— Shit, nếu đó ko phải em cậu, lão tử nhất định phải cho hắn biết lợi hại —!!! – Thẩm Vĩ Hàn hồi phục tinh thần lại, ko khỏi nhớ tới lần trước Trác Phàm cũng là người bỏ đi trước một cách ko thương tiếc như thế.....tức giận lắm bầm.

Trác Lăng Thiên nghe vậy, khinh thường liếc mắt:

— Hình như lần trước tên anh họ của Mạnh Vĩ Quân đắc tội câu cũng đâu có được đãi ngộ như vậy đâu nhĩ???

— Gì chứ, hai người đó có thể so sánh sao???

[Tại sao lại ko???] – Trác Lăng Thiên thầm nói trong lòng, ko thèm chấp nhặt với cái tên đầu to mà óc như trái nho này.....!!

— Aiza.....tất nhiên là ko thể so rồi, Tiểu Hàn Hàn rõ ràng là rất thiên vị Tiểu Phàm nha ~!!!! Người ta cũng rất ghen tỵ đó —!!! – Mạnh Vĩ Quân cười xòa trêu chọc, cả người như ko xương nằm dài trên ghế sofa – pha.

— Đã nói bao nhiêu lần, ko được gọi lão tử là Tiểu Hàn Hàn.....chết tiệt, tai đều bị chó gặm rồi phải ko???

—.....

—.....

Cuộc đàm thoại kinh điển của f5 vẫn diễn ra như bình thường, có điều 4 người ko một ai chú ý đến Hạ Di Tình đã lặng lẽ bước đi từ lúc nào rồi.....

Tại thư viện:

Vẫn khung cảnh cũ, Trác Phàm nằm ngủ ngon lành trên chiếc ghế dài thoải mái.....Hạ Di Tình ko khỏi đứng nhìn hồi lâu như muốn khắc ghi hình ảnh này vào trong tâm trí.

Trác Phàm nghĩ rằng Hạ Di Tình hắn sẽ đến nói gì đó, nhưng ko.....cậu ta chỉ đứng nhìn một hồi rồi lại như bao lần, đi đến chỗ ngồi cạnh cửa sổ im lặng ngồi đọc sách như chưa hề có gì xảy ra.

[Hm.....thú vị, thật muốn hiểu rõ đằng sau gương mặt vô cảm kia đang ẩn dấu cảm xúc, suy nghĩ như thế nào.???] – Trác Phàm cũng ko để ý nhiều, khê kéo khóe miệng, tiếp tục say giấc nồng.

Cũng như mọi ngôi trường trung học khác, Học viện Maya cũng thường xuyên tổ chức những buổi học ngoại khóa vui vẻ, chỉ có điều hơn khác một chút là những nơi học của họ ko là Châu Âu thì cũng là Châu Mỹ mà thôi.....!!

Năm nay, như mọi lần, f5 vẫn sẽ là người giữ vai trò quyết định sẽ đi đâu.....

Trong phòng học riêng của 5 chàng trai:

— Năm nay chúng ta đi đâu đây??? Năm kia đi Úc rồi, năm ngoái đi Pháp, hồi đầu năm cũng mới đi Hawaii xong,.....tớ thật chẳng nghĩ ra được là có chỗ nào thú vị cả ~!!! – Mạnh Vĩ Quân như thường ngày, nằm dài trên ghế sa-lông ngáp ngáp dài, nhúu mày suy nghĩ.

— Năm nào mình cũng đi Châu Âu rồi, năm nay đi Châu Phi đi ~!!! – Dương Tú Xương hai mắt tỏa sáng, vui vẻ đề nghị.

__ New caledonia, Tahiti * chả hơn à??? Hay là đến Ý đua xe trên L'autostrada ** cũng tuyệt nốt —!!! —
Trác Lăng Thiên gật gù nói.

(*): Tên những địa danh nổi tiếng với bãi biển đẹp

(**): Tên con đường cao tốc nổi tiếng ở Ý.

__ Nhật Bản thế nào??? – Người vẫn luôn ko mấy hứng thú với các câu chuyện như thế này như Hạ Di Tình bỗng dưng lên tiếng khiến 4 người còn lại ko khỏi sửng sốt, giật mình nhìn cậu..!!!

Hạ Di Tình có vẻ đã quá quen với ánh nhìn chăm chú như thế này, ko nhanh ko chậm thêm vào một câu:

__ Là Trác Phàm muốn tới—!!!

__ Đây, tại sao tên nhóc đó muốn tới lại đi nói với cậu? Nói với tớ ko phải tốt hơn sao??? Tớ mới là người quyết định địa điểm của chuyến đi mà??? – Thẩm Vĩ Hàn ko hiểu sao nghe vậy lại cảm thấy chói tai cực, nhú mày, bắt măn hỏi lại.....

Hạ Di Tình thấy phản ứng của cậu mạnh mẽ như vậy cũng ko nói gì thêm, chỉ dùng ánh mắt trống rỗng kia nhìn cậu một lát rồi tiếp tục nhắm mắt chìm vào Thế giới riêng của mình.....

Trong khi đó, ko hổ danh là bạn bè lâu năm, 3 người còn lại nhanh chóng đánh mùi thấy sự bất thường của hai người.....ko khỏi hiểu ý liếc nhau—!!!

[Một tên trùng hai nhận sao??? Nhóc Trác Phàm đó xem ra ko vô hại như bề ngoài nha~!!!] x3

Và ko có gì ngoài ý muốn, chuyến du lịch nhanh chóng được thông báo sẽ được tổ chức trong 3 ngày nữa, địa điểm là: Nhật Bản——!!!

...

...

Sáng hôm tổ chức Ngoại khóa, lúc Trác Phàm đang chần ảm nệm êm trên chiếc giường thân yêu thì bên ngoài bỗng vang lên tiếng kèn inh ỏi, nhức hết cả óc.....

__ Có chuyện gì thế??? – Trác Phàm vốn từ nhỏ đã có một chút rời giường khí liền ko khỏi nhăn mặt, âm trầm hỏi Nữ giúp việc.

__ Dạ, cậu chủ,.....có.....có một cậu lái xe tới nói là bạn cậu đến.....đến rước cậu đi học Ngoại khóa ạ ~!!! [Thực ra nguyên văn là: Tôi đến để “lôi” đầu nhóc con kia đây, đi chơi~!!!] – Nữ giúp việc nhìn gương mặt xanh mét của cậu cũng ko dám nói nhiều, ngắn gọn, xúc tích thông báo. Nói xong, ko đợi cậu kịp tỏ vẻ liền chạy như bay ra khỏi phòng, để lại cơn gió thoảng phía sau tốc bay rèm cửa.....

Trác Phàm xuyên thấu qua cửa sổ sát đất nhìn xuống, chỉ thấy dưới sân đã có một chiếc Rolls – Royce màu đỏ mui trần, cửa cánh Thiên Nga tao bao đợi sẵn, và người ngồi “chễm chệ” trên xe kia ko cần nói cũng biết. Trong cả khu vực này, người dám rêu rao một cách đường hoàng như thế chỉ có thể là Thẩm đại thiếu gia của Maya – Thẩm Vĩ Hàn.....!!!

Vì sự nghiệp lớn lao, Trác Phàm đành tiếc nuối, dứt bỏ cái “ổ chần” êm ả của mình, ko tình nguyện đứng dậy thay quần áo đi chơi với vị Thiếu gia kia.....!!!

__ Hừ.....Nhóc con, làm gì mà lâu thế hử??? Có biết là anh đây chưa bao giờ phải đợi ai lâu như thế này ko??? – vừa đặt chân ra khỏi cửa liền nghe tiếng Thẩm Vĩ Hàn cầu nhàu vọng lại từ phía trước. Hình tượng lạnh lùng, khốc nam của anh ta mỗi lần gặp hần đều giống như bị “hù” chạy mất vậy.....lại bị “quăng” ở xó nào rồi...!!! Trở thành một con “mèo nhỏ” thích mè nheo.....!!!

Trác Phàm nhìn một thân áo sơ-mi trắng đơn giản nhưng lại vẫn vô cùng sang quý và lịch thiệp Thẩm Vĩ Hàn ko khỏi gật đầu vừa lòng. Phong cách: ” Xa hoa điệu thấp” hư thế này rất hợp ý hần.....hôm nay, Trác Phàm cũng đồng dạng một thân áo sơ-mi, nhưng màu sắc lại là một màu đen tuyền, hấp dẫn.....

Hần nhìn “con mèo nhỏ” đang xù lông phía trước ko khỏi nổi hứng muốn trêu đùa một chút.....vì thế liền bước đến trước mặt Thẩm Vĩ Hàn, ép sát vào bên tai cậu ta, khẽ thì thầm:

— Tôi chẳng phải đã nói là đừng gọi tôi như vậy sao??? Lần này xem như tôi tha, nếu có lần sau thì.....!!!
— nói rồi ko để Thẩm Vĩ Hàn kịp phản ứng liền lách người qua một bên, nhanh nhẹn bước vào trong xe, thắt dây an toàn, cả chuỗi hành động diễn ra lưu loát, liền mạch, ko hề có một chút dừng lại.....!!!

Thẩm Vĩ Hàn cho đến khi mùi hương dịu nhẹ mà quyến rũ đến kì lạ kia rời khỏi thì cậu mới giật mình hồi hồn.....hai mắt tròn to nhìn chằm chằm cái tên “cà chớn” đang ngồi rất ư là tự nhiên trong xe cậu kia.....!!!

— Thì sao??? Cậu làm gì tôi??? Nực cười, cậu đang đe dọa tôi đấy à??? – Có điều ngay chính cậu cũng ko nhận ra, chính mình bỗng dừng lại chuyển sang dùng “Cậu” để xưng hô rồi, Thẩm Vĩ Hàn, thật sự ko sợ sao???

— Hm.....rồi anh sẽ biết thôi —!!! – Trác Phàm lại nở nụ cười tao nhã, dịu nhẹ như thường ngày, nhưng vẫn ko trả lời cậu.

— Hừ, ai sợ ai—!!! – nói rồi, Thẩm Vĩ Hàn cũng ko muốn dây dưa ở chủ đề này nữa, ngồi vào xe, khởi động. Chiếc xe sang trọng cứ thế lao đi như một cơn gió, chỉ để lại một bóng hình mờ ảo và lớp bụi đất bị thổi tung ven đường.....!!!

Lúc hai người khoan thai đến địa điểm tụ tập thì thấy đã có rất nhiều người chờ sẵn, tất cả đều là học viên của Maya.....Học ngoại khóa đối với giới thượng lưu ko chỉ đơn giản là một buổi đi chơi dã ngoại thông thường mà còn là dịp để giao lưu, làm quen, kéo rộng quan hệ, mở một con đường bằng phẳng cho sự nghiệp sau này của mình.....!!!

Thấy là xe của Thẩm thiếu, cả đám người lập tức nhanh chóng tách ra thành một con đường rộng để hai người đi vào, nhìn hai hàng người đông đúc hai bên, Trác Phàm ko khỏi có cảm giác giống như Mose đi giữa biển Đông (*) vậy.....đây chính là sức mạnh tuyệt đối của quyền lực nha~!!!

(*) Trong Kinh Thánh: Mose là người đã dùng quyền năng do Thiên Chúa ban tách rời biển Đông, dẫn dân Do Thái rời khỏi đất Ai Cập.

— Oh~!!! Phàm Phàm rốt cuộc cũng tới rồi.....!!! đáng ghét, làm người ta đứng dưới nắng chờ mệt muốn chết.....!!! – Mạnh Vĩ Quân bị ánh nắng chói chang của mùa hè khiến cho cả người đều đỏ bừng, nhú mày oán giận.....!!! Giả bộ nũng nịu, ghé tồm hai người.....nhưng đáng tiếc, Trác Phàm và Thẩm Vĩ Hàn là ai nha???

Một người là siêu cấp mặt dày “ngụy” thiếu niên, một người là siêu cấp trì độn “Khủng long bạo chúa”....tất nhiên là ko ai bị cái trò trẻ con của Mạnh Vĩ Quân ảnh hưởng rồi.....!!! Người trước là mỉm cười hì hì chào hỏi, người sau là trực tiếp ko nhìn, xem cậu như lâu lâu bị động kinh, ko đáng quan tâm ~!!!

Vì thế Mạnh Vĩ Quân liền nghiêng răng nghiêng lợi.....đi tìm Trác Lăng Thiên khóc lóc than thở đi ~!!

— Ok, người đến đủ rồi, chúng ta lên Máy bay xuất phát là vừa.....!!! – Dương Tú Xương cũng bị nắng huân đỏ hết cả mặt, nóng nảy đề nghị.

— Hm, được rồi, nghe lệnh bốn đại gia ~!!! Xuất phát—!!! – Thẩm Vĩ Hàn nghe vậy, liếc mắt nhìn đám người đông nghìn nghịt, hất cằm ra lệnh, dẫn đầu đi lên Máy bay chuyên dụng của mình.

5 người còn lại thấy nhưng ko thể trách, lắc đầu ngao ngán đi theo cái người dẫn đầu phái đoàn kia đi.....

Quả nhiên ko hổ là năm vị thiếu gia tương lai của 5 tập đoàn lớn nhất nước, cả chiếc máy bay to đùng, trang trí sang trọng, hiện đại bậc nhất thế mà chỉ ngồi vồn vện 6 người.....!!! cả khoang máy rộng thênh thang, giống như một căn biệt thự mini biết bay vậy. Trong khi đó, cái đám học viên khác bị nhét vào gần 3 chiếc máy bay khác, bay tè tè đằng sau.....

Trác Phàm “đời trước” tuy gia đình cũng thuộc loại giàu có nhưng ko đến mức như thế này nên ko khỏi hơi giật mình, cười khổ:

— Aiz.....đúng là giới thượng lưu có khác nha~!!! Quả nhiên, vẫn là ko thể thích ứng sao??? Có lẽ nhiệm vụ này nên hoàn thành sớm một chút đi là vừa.....!!! – Hần khê xoa khóe môi, neho mắt nhìn về phía 5 người còn lại. Nên bắt tay từ ai đây???

_ Này, làm bầm gì thế? Mau qua đây ngồi....!!! – bỗng giọng nói của Thẩm Vĩ Hàn vang lên bên tai, chỉ thấy cậu ta chỉ chỉ vào một chỗ trống kế bên mình, nhưn mày nói.

Trác Phàm ko nói gì, lại ngoài ý muốn bước về phía Hạ Di Tình, ngồi xuống, xem lời của Thẩm Vĩ Hàn như gió thoảng qua tai, ko đáng chú ý....!!!

_ Yah~!!!! Trác.....Phàm.....!!! – lần đầu tiên bị người làm ngơ nhiều lần như thế, mà lại toàn xuất phát từ một người....!!! Thẩm Vĩ Hàn ko khỏi tức giận, trong mắt lại khẽ hiện lên một nét ảo não....!!!

_ Tôi quen ngủ với anh ấy rồi —!!! – Trác Phàm tự nhiên tựa đầu lên vai Hạ Di Tình, cọ cọ mấy cái, cười hì hì nói. Thành công nhận thấy cơ thể ai đó bỗng nhiên cứng ngắc như bức tượng, khóe môi khẽ kéo thành một nụ cười nhạt, ý cười ko đạt đến đáy mắt.

Hạ Di Tình đang yên đang lành bỗng dưng thành “tấm bia” cũng ko nổi giận, chỉ khẽ giật giật thân thể để Trác Phàm tựa vào càng thoải mái hơn một chút mà thôi....!!! Đôi mắt đậm mạc rất nhanh lướt qua một tia ý cười, ko thêm để ý đến ánh mắt nảy lửa của Thẩm Vĩ Hàn, nhắm mắt ngủ theo....!!!

3 người còn lại nhận thấy ko khí ko đúng liền nhanh chóng bay lại cười hì hì đùa giỡn giảm bớt áp lực:

_ Aiza, cậu lớn như vậy rồi mà còn cần người ngồi cùng sao??? Để tôi ngồi cũng được, tôi rất giỏi chăm trẻ đấy —!!! – Mạnh Vĩ Quân cười khinh bỉ.

_ Biến —!!! Tốt nhất cút xa một chút —!!! – Thẩm Vĩ Hàn chính thức bùng nổ, âm trầm nói.

_ Hừ, người ta có ý tốt mà còn chửi, lát nữa đừng có khóc nhè đòi tôi nhá —!!!

_ Shit, khóc cái đầu cậu, lão tử ko phát uy liền coi lão tử là Hello kitty chắc??? Mẹ, còn nói thêm một tiếng đừng trách nắm đấm của lão tử vô tình.....!!!

_ Ngon nhào vô.....

_ Mày chết chắc rồi——!!!!

.....

.....

Và cứ thế, ko khí trong máy bay vẫn nào nhiệt như vậy cho đến khi đáp xuống Nhật Bản.....

Trác Phàm và Hạ Di Tình tỏ vẻ, lúc ngủ cứ nghe mấy con gì kêu ”ong ong” suốt, thực là.....ngủ một chút cũng chẳng yên >

8. Chương 8: Sóng Ngầm —!!!

[Đình—!!! Kịch tình “Lần đầu ra mặt” sắp bắt đầu. Mời người chơi chú ý —!!!] – Vừa xuống máy bay ko lâu, đoàn người đang nhận phòng của mình, chuẩn bị tổ chức một bữa tiệc thịnh nượng trên bãi biển thì bên tai Trác Phàm đột nhiên vang lên giọng nói mấy móc đã lâu ko thấy của Hệ Thống.

_ Làm sao vậy??? – thấy Trác Phàm bỗng dưng đứng khựng người lại, Hạ Di Tình khó hiểu hỏi.

[Đội “Công chúa” gặp rắc rối để ngăn cản “Hoàng tử” cứu mỹ.....có thể nói ra sao???] – Trác Phàm khẽ run rẩy khóe miệng, lựa chọn im lặng ko nói.

Ko để hần phải đợi lâu lắm, đằng sau liền vang lên tiếng tranh chấp của mấy nữ sinh:

_ Ha~!!! Tiết Quê Mùa.....tại sao cô cũng có thể đến đây??? Nhà cô đủ tiền đóng phí sao??? Không phải là trộm của ai hay là làm công việc rẻ tiền nào kiếm được đó chứ??? – người nói là một nữ sinh ăn mặc thời trang và khá là xinh đẹp. Tiết Thu Nhi một thân trang phục đơn giản cứ thế bị gần 10 nữ sinh vây bên trong, tuy ko có tấn công tay chân nhưng lời nói cũng thật là đủ độc....!!!

— Tránh ra, tôi ko đánh con gái, đừng ép tôi —!!! – Tiết Thu Nhi bắt đầu cảm thấy hối hận vì quyết định nhất thời do tò mò của mình.....ko đi thì tốt rồi —!!!

Đám đông khá huyền não nên ko ngoài ý muốn, 6 vị Vương tử cũng bị hấp dẫn nhìn sang.....

— Lại là con nhỏ đó??? Ai cho nó đến đây??? – Thẩm Vĩ Hàn nhíu mày, khó chịu nói.

— Có tiền thì đi được thôi.....nhưng mà ko phải nghe nói nhỏ đó nghèo lắm sao??? – Mạnh Vĩ Quân nhún nhún vai.

Được rồi, tuy mở nhà hàng thức ăn nhanh với võ quán đối với người khác là khá giả nhưng với cái đám “bại đám tử” này thì như thế vẫn nghèo chán.....!!!

Bên này đang bàn tán rôm rả thì bên kia cũng đã đến hồi gay cấn, 10 nữ sinh dùng chiến thuật “Lấy nhiều khi ít, lấy thịt đè người, lấy nước miếng dìm chết người” để dồn Tiết Thu Nhi vào đường cùng.....mỹ nhân đã bị chèn ép đến mức sắp phát hỏa, chỉ còn chờ anh hùng tới cứu nữa thôi ~!!

Tại sao Trác Phàm vẫn chưa ra tay??? Có phải là do cậu phát thiện tâm quyết định buông tha cho Tiết Thu Nhi.....??? Nằm mơ.....!!! Cậu chưa ra tay chỉ là vì.....shit, Hệ Thống keo kiệt ko chịu nói rõ rốt cuộc là vị Vương tử nào ra mặt cứu mỹ để cậu còn biết đường mà chặn nha~???

[Đỉnh——!!! Nói xấu Hệ thống, trừ 10 điểm danh vọng]

[!@#\$%^&*()]

Hạ Di Tình từ khi thấy Trác Phàm nhìn chằm chằm về phía Tiết Thu Nhi thì hai mắt cũng đã tối sầm xuống, mím môi ko biết suy nghĩ cái gì.....!!!

Một lúc lâu sau vẫn chưa thấy có bất cứ một vị Vương tử nào có vẻ muốn ra mặt khiến Trác Phàm ko khỏi nghi hoặc, khẽ nhíu mày suy tư.....[Chẳng lẽ....vị Vương tử tốt bụng đó ko phải là một trong 5 người này??? Ra về.....ngoài 5 người này ra, ở Maya cũng chỉ có duy nhất một người nữa được gọi là Vương tử.....thì phải làmình???]

[Makeno.....cứ ra ngăn cản là được, dù sao ko để bất cứ một vị Vương tử nào ra mặt, hoàn thành kịch tình là được rồi —!!!] – nghĩ rồi, Trác Phàm liền ko hề do dự, nhắc chân định bước ra.....

Nhưng chưa kịp để Trác Phàm bước ra một bước thì một bóng dáng mảnh khảnh đã nhanh chóng đứng ra trước mặt, chặn đường hấn lại. Trác Phàm nhìn đang dùng một đôi mắt vắng lặng nhìn chằm chằm chính mình rất có khí thế ” Đường này ta xây, cây này ta trồng, đi qua phải để mỹ nam lại” Hạ Di Tình mà ko khỏi khẽ nhíu mày, mở miệng lạnh lùng nói:

— Tránh đường —!!!

— Trác Phàm, cậu muốn đi đâu??? Lại định ra mặt thay con nhỏ đó??? – đứng một bên vẫn luôn quan sát cử động của Trác Phàm – Thẩm Vĩ Hàn cũng mặt âm trầm, khó chịu hỏi, ánh mắt như mũi dao bắn về phía Tiết Thu Nhi.

Những người khác nghe vậy cũng cảm thấy ko đáng, nghi hoặc nhìn Trác Phàm. Một lần thì thôi, nếu lại giúp hai, ba lần,.....ko thể khiến bọn họ ko hoài nghi Trác Phàm thật là vừa ý con nhỏ lẹm kia được —!!!

Tình huống xảy ra quá bất ngờ khiến Trác Phàm cũng ko khỏi có chút trở tay ko kịp. Một đám đáng lẽ phải để hấn phá hoại ko cho ra tay cứu Công chúa Vương tử này lại hòa nhau ngăn ko cho hấn thay Công chúa giải vây.....thật sự là thế đạo hay thay đổi a~!!!! Các người chẳng lẽ ko thấy Tiết Thu Nhi mau bị nước miếng dìm chết rồi sao??? Nữ chính ko nên ko có tồn tại cảm như vậy nha ~!!!

— Ko có, chỉ là.....cũng ko nên chèn ép cô ấy quá. Con thỏ bị ép nóng nảy cũng sẽ cắn người——!!! – Trác Phàm cười khẽ nói, lí do cứ gọi là thuận miệng là có, ko cần suy nghĩ dù chỉ một giây.

— Ý vào có cô là Đặc vụ FBI??? Hừ, FBI thì sao chứ? Đến Maya cũng phải nghe lời lão tử thôi —!!! Lão tử trời đất ko sợ, lại sợ một cái FBI nhỏ sao??? – Thẩm Vĩ Hàn nghe vậy khinh bỉ hừ lạnh, ngạo mạn nói.

Đến nước này rồi thì Trác Phàm còn có thể nói gì nữa đây??? Nhìn 5 người vây quanh chính mình ko một kẻ hở ko khỏi lắc đầu ngao ngán, nhún nhún vai tỏ vẻ mình nhiều chuyện.....ngoan ngoan trở về phòng đi. Nhưng quan trọng hơn là, Hệ thống cũng vừa thông báo:

[Đinh—!!! Kịch tình bị phá vỡ. Hoàn thành: 80%]

[Nha~!!! Thế giới này nhiệm vụ đơn giản như vậy hửn là giống như trong Game cái gọi là ”Qùa tặng người chơi mới” đi.....??? Xem ra cũng sắp đến lúc nên cáo biệt nơi này rồi—!!! Coi như đây là chuyến đi chơi cuối cùng trước lúc chia tay đi —!!!] – Trác Phàm ko có tim ko có phổi nghĩ.

...

...

Ngoại khóa đối với Maya cũng ko khô khan, thuần túy chỉ là đi tham quan, viết báo cáo như những ngôi trường Cấp III thông thường. Trong chuyến đi chơi của các Tiểu thư, công tử tất nhiên sẽ ko thể thiếu những hoạt động nổi trội của giới trẻ, tí như: Tổ chức Party thịnh vượng trên bãi biển, tham gia trò chơi mạo hiểm, thử lòng gan dạ,.....

_ Thử lòng gan dạ??? Làm ơn đi, cũng ko phải con nít 3 tuổi, lại còn muốn chơi mấy cái trò trẻ con này??? Lão tử ko chơi.....!!! – Thẩm Vĩ Hàn vừa nghe đến đề nghị này liền nhanh chóng xù lông gào thét, dùng ánh mắt giết người bắn về phía Trác Phàm.

_ Trẻ con??? Cũng ko đến nỗi đi—!!! Kỳ thật tớ cũng cảm thấy rất thú vị nha??? – Trác Lăng Thiên khó hiểu nhìn bỗng dưng nổi nóng bạn tốt.

_ Hm, tớ cũng nghĩ vậy.....!!! Cậu làm gì phải gào lên như thế??? Chẳng lẽ.....!!! – một bên Mạnh Vĩ Quân này lão hồ ly rất nhanh liền phát hiện Thẩm Vĩ Hàn khác thường, ý vị thâm trường nói. Bên nói bên còn ko quên đánh giá “nạn nhân”, tiện đà gạt gù tỏ vẻ mình đã hiểu.

Những người khác nghe vậy cũng rất nể mặt ra vẻ bưng tỉnh đại ngộ, ánh mắt hơi có chút thâm ý nhìn Thẩm Vĩ Hàn, phối hợp thiên y vô phòng.....Thẩm Vĩ Hàn bị 5 đôi mắt sáng như đèn pha nhìn chằm chằm, đặc biệt trong đó còn có ánh mắt khinh bỉ của Trác Phàm và ngồi kế bên hửn còn có vẻ rất thân mật – Hạ Di Tình liền ko khỏi cảm thấy đầu nóng lên, ngực khó chịu lợi hại, đập bàn quát lớn:

_ Ai nói lão tử sợ??? Nực cười, lão tử từ nhỏ tới giờ nhưng là chưa hề biết từ “sợ” là gì, làm sao có thể sợ ba cái giả ma giả quỷ đó được.....!!! Muốn chơi chứ gì? Chơi thì chơi, lão tử sợ ai —!!!

Bởi vậy mới nói, xem ra này chính là cái gọi là ”giấu đầu lòi đuôi” đây —!!! Bọn họ nhưng là từ đầu tới cuối ko hề nói một chữ “sợ” nào nha—!!! 5 người còn lại ko khỏi nhìn nhau, hiểu ý cười thâm. Ha.....có lẽ người bên ngoài ko biết, chứ những người thân cận với Thẩm Vĩ Hàn như bọn họ có thể là biết rành mạch cái tên này nhưng là một đầu “siêu cấp gốc bức khủng long” nha~!!!

Hung dữ, táo bạo, ngông cuồng cái gì,.....tất cả chỉ là mây bay a.....mây bay.....

9. Chương 9: Biển Mất

Cứ thể kế hoạch đã được f5 thông qua, ngay cả Thẩm Vĩ Hàn này táo bạo khủng long còn ko được vắng mặt thì những người khác đừng hòng có đường trốn thoát.....mọi người bắt đầu dựa theo lệnh của f5 bắt đầu rút thăm để chia thành hai nhóm, thay phiên nhau hù dọa nhóm còn lại.

_ Được rồi, vậy nhóm một là: Vĩ Hàn, Tiểu Phàm và Di Tình. Nhóm hai là: Tớ, Lăng Thiên và Xương Xương. Nhóm một sẽ phụ trách hù dọa trước, nhóm hai sẽ thử thách gan dạ.....OK??? – Mạnh Vĩ Quân khó được đứng đắn nói.

_ Hừ.....chuẩn bị đi, đừng có tè ra quần mới tốt—!!! – có trời mới biết Thẩm Vĩ Hàn khi nghe mình thuộc đội đi hù dọa thì ko dấu vết thở ra một hơi!!! Đắc ý nhe răng đe dọa.....!!! Trông.....cực kỳ giống một con mèo nhỏ đang giương nanh, múa vuốt đắc ý.

Trác Phàm ko hề ngoại lệ bị manh tới rồi, khẽ kéo kéo khoe môi, lấy lợi thế 1m86 ko hề áp lực đưa tay xoa xoa đầu “con mèo nhỏ”, mỉm cười nói:

_ Ngoan, đừng chơi —!!! Chúng ta đi chuẩn bị đạo cụ thôi —!!!

_ Uh ~!!! – Thẩm Vĩ Hàn cũng ko phát giác có gì ko ổn, ngoan ngoãn trả lời, thôi ko đùa nữa, yên lặng để Trác Phàm nắm tay kéo đi.....khoan đã.....

_ Ngao~!!! Lão tử cũng ko phải động vật, xoa xoa cái con khỉ—!!! Còn nữa, giọng điệu hống con nít đó là sao??? Ngao ~!!! – ko ngoài ý muốn, vừa đi được vài bước thì người trì độn nào đó liền phản ứng lại mình vừa bị đối xử như thế nào.....ko khỏi tức giận đến giơ chân, gào thét —!!! Kèm theo sau là tiếng cười thoải mái của Trác Phàm.....

Phía sau Hạ Di Tình ko dấu vết đuổi theo, nhìn chằm chằm bàn tay đang nắm chung một chỗ của hai người với ánh nhìn phức tạp.

...

...

Tối đó, lúc mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng cho trò chơi mới ở một cái đảo cách bờ ko quá xa khi.....liền được tin: Hạ thiếu, Trác thiếu và Thẩm thiếu ko thấy —!!!

Gần cả ngàn học viên đều ko khỏi xôn xao, ba vị Vương tử đồng loạt mất tích chuyện này đối với bọn họ quả thật ko khác gì Tổng thống bị mất tích vậy.....!!! Ba vị Thiên chi kiêu tử, người thừa kế tương lai của ba tập đoàn lớn nhất nhì Châu Á thế nhưng có thể dưới sự bảo vệ dày đặc ko tiếng động mất tích. Cả chuyện ngoại khóa ko ngoài ý muốn rất nhanh bị gác qua một bên, toàn lực điều động đi tìm người đi —!!!

Đêm dần sâu nhưng trên bờ biển dài gần trăm mét vẫn còn sáng rực ánh đèn cùng với tiếng gọi hỗn loạn. Kéo tầm nhìn lại gần một chút có thể thấy trải rộng khắp bờ biển là cơ man những cảnh sát, người người đều có vẻ mỗi một vô cùng nhưng vẫn phải căng thẳng thần kinh vạch từng thước cát tìm kiếm, hận ko thể ngay cả con kiến cũng phải tìm ra....

Nhóm ba vị Vương tử còn lại lúc này cũng đang ko hề hình tượng, quần áo xốc xếch, gương mặt mỗi một ngồi trên trực thăng dò xét mặt biển.....đã từng lúc nào cũng xinh đẹp như Hồ ly Mạnh Vĩ Quân đôi mắt đỏ hồng tơ máu, hốc mắt có nhọt nhạt vàng xanh, cắn răng chịu đựng gió đêm gào thét cắt qua da thịt, căng mắt ra nhìn thật kỹ mặt biển đen ngòm dưới chân. Trác Lăng Thiên và Dương Tú Xương cũng ko tốt đến chỗ nào đi, cả hai người đều đã thay nhau tìm kiếm gần mấy tiếng đồng hồ, vô cùng mỗi một ngồi trong khoang máy, mờ mịt nhìn bầu trời tối mịt.

_ Vĩ Quân, nghỉ tạm một chút, giao cho bọn họ tìm đi—!!! Cứ như vậy lao lực cũng ko phải là cách hay!!! Cũng ko thể để đến lúc người tìm trở về chúng ta lại kéo nhau vào bệnh viện.....!!! – Dương Tú Xương nhìn ko nổi nữa, ko khỏi mở miệng khuyên nhủ.

Mạnh Vĩ Quân nghe vậy, khẽ xoa xoa đầu xót vô cùng ánh mắt, nhận mệnh thở dài.....nhưng như cũ ko quên nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

_ Shit —!!! Chỉ mong là 3 tên kia còn có thể đợi cho đến lúc chúng ta tìm đến, nếu bọn hần mà có mệnh hệ gì.....nếu thật là do mấy lão già đó làm, mấy tên đó nhất định chết chắc, 5 đại gia tộc nổi giận cũng ko phải là bọn họ có thể gánh vác được —!!!

...

...

Nói vậy, rốt cuộc thì lúc này NV9 của chúng ta đang ở đâu—???

Aiz, chuyện nói ra thực dài.....quay lại hình ảnh lúc ba người đang cùng nhau đi vào phòng hóa trang chuẩn bị cho trò chơi.

— Đây là cái quỷ gì đồ hóa trang??? Tóc giả, bao bố trắng.....Người muốn Bỏ thiếu gia giả làm “Trình tử” sao??? Ko cần, mau đổi cho tôi.....!!! – Thẩm Vĩ Hàn nhìn một đồng đồ hóa trang loạn thất bát tao liền ko khỏi tức giận la hét.

— Thẩm....Thẩm thiếu.....ở đây chỉ...chỉ có này đó. Nếu ko, cậu vào trong nhà kho tìm thử??? – Học viên phụ trách hóa trang bị rống đến sợ hãi, run rẩy ko ngừng nói.

Trác Phàm liếc mắt nhìn một đồng đồ hóa trang, ko là “Trình tử” thì cũng là cái gì “Áo giáp ko đầu”, “Ma nữ nghìn mắt”,.....lại còn có cả “Dương quá một tay” với “Pikachu” mà ko khỏi khẽ run rẩy khóe miệng. Tưởng tượng đến cảnh trong đêm tối âm u, gió cây xào xạc, tiếng khóc rên vang lên từng đợt thê lương, một bóng đen to lớn nhảy ra trước mặt người, trừng hai đôi mắt đen như đêm tối, gào lên: ” PIKA~!!!”

[Đúng là đủ dọa người.....!!! Làm ơn đi, cái đám công tử tiểu thư này tham gia nhiều Lễ hội hóa trang quá rồi có phải ko??? Đây là giả ma để hù dọa cũng ko phải là tham gia Lễ hội Cosplay —!!!] – mặc kệ trong lòng là như thế nào gào thét điên cuồng, bên ngoài Trác Phàm vẫn đeo một nụ cười điềm tĩnh hỏi:

— Nhà kho ở chỗ nào???

Hạ Di Tình vẫn luôn đem ánh mắt dính cứng ngắc vào người Trác Phàm nên tất nhiên cũng nhìn thấy khóe miệng hần khẽ run rẩy lúc nhìn thấy mọi người hóa trang cùng với lúc nhìn thấy con kia “Pikachu” thân thể cứng còng một vài giây lại vẫn ra vẻ trấn định hỏi chỗ nhà kho. Khóe môi nhin ko được khẽ cong: [Thật là ngoài ý muốn đáng yêu đầu —!!!]

Lúc ba người đi vào nhà kho cũng là lúc Tiết Thu Nhi vừa bị đám nữ sinh ghen tỵ lừa nhốt ở bên trong.....

[Đinh—!!! Kịch tình: ” Cô nam quả nữ” sắp bắt đầu, mời người chơi chú ý]

[Cô nam, quả nữ? Bây giờ đã thành ba nam, một nữ rồi có được coi là phá hoại ko???] – Trác Phàm xoa xoa cằm, híp mắt nghĩ.....nhưng ko thấy Hệ thống trả lời, nhún nhún vai tỏ vẻ ko được thì thôi ~!!! Nhìn về phía Tiết Thu Nhi, mỉm cười nói:

— Thu Nhi? ở đây một mình sao??? Bây giờ bọn này đang định hóa trang ở chỗ này, cậu ở đây ko tiện lắm đâu —!!! – [Nói toẹt ra là: Mấy ông đây đang cần thay đồ, ko muốn thấy hình ảnh H thì mau mau biến ra ngoài giùm cái.....!!!]

— A....., ko, ko sao.....!!! Minh, mình ra ngay đây —!!! – Tiết Thu Nhi vốn đinh ninh rằng mình phải ở chỗ này chờ tới sáng thì lại có người mở cửa, ko khỏi phản ứng ko kịp, lắp bắp nói.

[Đinh—!!! Kịch tình phá vỡ. Kịch tình trụ cột đã phá vỡ hoàn toàn. Hoàn thành: 90%. Thông báo: Mời người chơi trong vòng 1 tháng hoàn thành nốt 10% tiến độ còn lại. Thất bại: Gạt bỏ —!!!] – Hệ thống lần này ngoài ý muốn ko ở gạt bỏ phía trước thêm vào vài cái kỳ quái trừng phạt, có vẻ nghiêm túc rất nhiều.....ra về lần này là hoàn toàn nói thật nha~ nhưng mà kịch tình đã phá hết, hần đi đâu kiếm 10% còn lại đây??? hần là.....phải theo các nhân vật chính xuống tay???

Nhìn cô nàng nhanh như thỏ chạy tọt ra ngoài, Trác Phàm tuy trong lòng suy nghĩ ngàn vạn nhưng trên mặt vẫn luôn duy trì nụ cười ấm áp, tỏ vẻ thân sĩ thuận tiện đóng cửa, liếc hai mĩ nam còn lại vẫn ko hay biết gì, ko dấu vết khẽ kéo khóe môi.

[Đây cửa nhưng là vì nhốt Tiết Thu Nhi đã bị bọn nữ sinh kia đổi thành chế độ chỉ có thể mở được từ bên ngoài nha ~!!! Ko cần như vậy bình tĩnh thôi~!!!! Dù sao cũng chỉ còn có một tháng.....!!!] – và cứ thế, hai vị mĩ “cừu” đã vô cùng đơn giản rơi vào chung một cái bẫy cùng với một con “Sói” đội lốt cừu.....ko còn là cô nam quả nữ nữa mà đã thành “cô chiên* quả sói” nha~!!!

* chiên: cách gọi con Cừu con của đạo Thiên Chúa (ở đây mình dùng cho nó hợp văn thôi)

— Hừ.....cái chỗ quái quỷ này mà cũng có thể gọi là nhà kho??? nhà kho ko nên là lạnh lẽo, sàn bằng đá, thiết bị hiện đại sao??? – Thẩm Vĩ Hàn chán ghét nhìn ko gian bám đầy bụi bẩn, cấu bẩn nói.

Nghe vậy, Trác Phàm và Hạ Di Tình ko khỏi nhìn nhau, khẽ run rẩy khóe miệng: Cái mà hần nói hần ko phải là Kho lạnh cùng Viện nghiên cứu khoa học ghép lại mà ra đi??? Hần là....đi???

_ Di??? trong này còn có một cái kho nữa nè —!!! Vậy mới gọi là kho chứ—!!! – ko để Trác Phàm kịp nói gì, Thẩm Vĩ Hàn lại tiếp tục hưng phấn nói, ben nói bên nhanh chóng bước vào bên trong.

Trác Phàm nhìn lại: [Là một cái kho lạnh thôi mà~!!! có cần phải hưng phấn như vậy ko???]

Bất đắc dĩ hai người chỉ đành theo sau tiến vào cùng Thẩm thiếu “tham quan” kho lạnh đi —!!! Thế nhưng.....một tiếng “cách” vang lên như đánh thức người trong mộng. Trác Phàm quay cứng ngắc cần cổ nhìn cái cửa nhỏ xinh vô tình đến bất chợt nhân tình lặng lẽ đóng lại.

[Sẽ ko đâu.....bọn họ chắc chỉ cài đặt cửa ngoài thôi, chưa chắc đã cài luôn cửa này.....!!!] – Trác Phàm tự nhủ với lòng, trấn định cầm lấy tay nắm, kéo ra.....

.....

.....

[Shit—!!! có cần hay ko lúc đang vui vẻ lại hắt một chậu nước lạnh vậy nha??? quả thật là lạnh thấu tim gan luôn rồi được chứ???] – Trác Phàm xanh mặt giờ ngón giữa.....cái này gọi là vui quá hóa buồn sao???

Trong kịch bản rõ ràng là Tiết Thu Nhi và Thẩm nhãi con chỉ bị nhốt một đêm bên trong kho hàng, từ đó nảy sinh tình cảm mà thôi.....!!! Vì sao đến hầy nơi này, kho hàng lại biến thành kho lạnh nha??? một cái ko chỉ ko nguy hiểm tính mạng lại là cách xúc tiến tình cảm nhanh chóng, một cái lại là nguy hiểm lên đến cấp S. Hai cái khái niệm này là ko hề cùng một đẳng cấp được chứ???

Hạ Di Tình nhìn Trác Phàm mặt mày xanh mét, khó coi giống như vừa đập trúng shit vậy, ko khỏi quan tâm hỏi:

_ Sao vậy???

Trác Phàm nhìn hai người vẫn hồn nhiên ko hề hay biết, khóe miệng khẽ kéo, mỉm cười hiền lành nói:

_ Cửa.....khóa rồi —!!!

.....

.....

Thẩm Vĩ Hàn ngơ ngác đảo đảo lỗ tai, nhúu mày nói:

_ Cậu nói cái gì tôi nghe ko rõ, nói lại lần nữa xem nào—!!!

_ Cửa khóa rồi—!!!

_ Vậy còn ko mau lấy điện thoại gọi cho Mạnh hồ ly đi cứu người đi ngốc ở đó làm gì??? – Thẩm Vĩ Hàn nghe vậy, ko khỏi khinh bỉ nói

_ Điện thoại ở trong Vali—!!! – Trác Phàm bình tĩnh nói.

_ Tổ cũng vậy —!!! – Hạ Di Tình bình tĩnh gấp đôi nói.

_.....!!! – Thẩm Vĩ Hàn. Khụ.....điện thoại cái gì, vỗ tay sẽ có người mang tới, thiếu gia hầy cần phải mang theo sao???

...

...

10. Chương 10: Cùng Chung Hoạn Nạn

3 giờ sau đó—!!!

_ Lạnh quá ~!!! – Thẩm Vĩ Hàn chà xát hai tay, run lấy bầy nói.

Ba vị Vương tử cao cao tại thượng, làm mưa làm gió ở Học viện nay lại vô cùng tội nghiệp co ro trong góc phòng, cực khổ chống chọi với độ ẩm đang giảm dần về phía 0 độ C....!!! Mặc dù trong kho có lỗ thông gió, bọn họ là sẽ ko chết vì ngộp nhưng là....sẽ chết vì công nha~!!!

Bởi vì đang là mùa hè nên ai cũng chỉ mặc một thân quần áo mỏng manh, dưới cái lạnh rét như Bắc cực này quả thật chẳng khác gì ở trường mùa Đông cả....lạnh thấu linh hồn —!!!

Trác Phàm nhìn hai người tuy đã lạnh đến ko được vẫn luôn duy trì khoảng cách 1m lấy hân làm trung tâm mà ko khỏi cười khở: [Đúng là người tính ko bằng trời tính nha~!!! Xem như đánh cuộc một lần đi—!!!]

Nghĩ rồi chậm chạp đứng dậy đi về phía kho hàng, cầm lấy một cái nắp thùng trái cây làm bằng mút đặt xuống đất, ngăn trở thân thể tiếp xúc trực tiếp với nền đất lạnh lẽo khiến nhiệt độ mất nhanh hơn. cởi áo ra, ôm lấy toàn thân đã cứng ngắt tê buốt Hạ Di Tình và Thẩm Vĩ Hàn vào trong ngực, dùng áo của mình che bớt cho bọn họ.

Hạ Di Tình cảm thấy mình rơi vào trong một vòng ôm rất ấm áp ko khỏi mở mắt ra, nhìn gương mặt tao nhã như Thiên sứ gần trong gang tấc, đôi mắt trống rỗng khê ánh lên nồng đậm nhu tình, ko nói gì thêm lẳng lặng nằm yên trong lòng ngực Trác Phàm, ngủ thiếp đi—!!!

Da thịt chạm vào nhau truyền đến ấm áp khiến cho vốn đã lâm vào mê mang lâm sàng Thẩm Vĩ Hàn cũng chậm rãi tỉnh lại. Nhìn thấy mình và Hạ Di Tình đều bị Trác Phàm ôm vào lòng như trẻ nhỏ vậy, tay chân chạm vào xúc cảm ko phải quần áo mà là da thịt bóng loáng, mềm mại thì ko khỏi “bùng” một cái mặt đỏ hồng tới mang tai.

Nhìn gương mặt luôn khiến cậu muốn “đập” cho một trận phóng đại trước mặt, thế nhưng lại cảm thấy miệng khô, lưỡi khô, khe khê nuốt nước miếng....

Trác Phàm cảm thấy người trong ngực động dậy, cúi đầu xuống nhìn, vừa lúc chống lại Thẩm Vĩ Hàn đang ngây ngô nhìn mình, gương mặt bởi vì lạnh trắng bệch, sẵn cái mũi đo đỏ trông ngoài ý muốn đáng iu.....hắn ko khỏi cười khê, cuối đầu xuống bên tai cậu thổi khí:

— Làm sao nhìn chăm chăm tôi như vậy??? yêu tôi rồi???

Thẩm Vĩ Hàn vốn muốn như thường ngày lớn lối phản bác, thế nhưng nhìn gương mặt thanh khiết lại treo lên nụ cười quyến rũ, bá đạo trước mặt.....lời nói đến cổ họng, lại ko tài nào phun ra được.....chỉ có thể vẫn cứ thế ngơ ngác nhìn.....cho đến khi.....

— Uhm....uh.....

Trên môi truyền đến xúc cảm mềm mại, ấm áp nhanh chóng kéo hồn phách của Thẩm Vĩ Hàn trở lại hiện thực. Cậu ko thể tin được, trọn tròn mắt nhìn cái người đang cười đến đặc chí, thông thả thưởng thức kia....

Môi của Thẩm Vĩ Hàn rất mỏng, hơi lạnh mang theo nhàn nhạt vị Sô-cô-la....!!! Đó là những gì Trác Phàm cảm nhận được. Hắn mỉm cười nhìn người nào đó hoàn toàn ngốc rớt, vươn lưỡi thành thạo cạy mở đôi môi cậu, cuốn lấy chiếc lưỡi non mềm, tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất. Và cứ thế, một nụ hôn sâu theo tiêu chuẩn quốc tế ra đời —!!!

Thẩm Vĩ Hàn hiển nhiên còn là một cái ngu ngốc về những chuyện này lại xui xẻo gặp được một con Hồ ly lão luyện, rất nhanh bị hắn hôn cho ko biết trời trăng mây đất gì.....!!! thất lực mềm yếu, cả người mềm thành một bãi nước dựa vào lòng Trác Phàm thổ hồn hén., trong lòng loạn thành một đoàn....

[Đình—!!! Hoàn thành 92%. Mời người chơi tiếp tục cố gắng]

Trác Phàm từ trên cao nhìn xuống, đem biểu tình phức tạp của Thẩm Vĩ Hàn thu hết đáy mắt, ko dấu vết khê cong lên khóe môi, trầm giọng nói:

— Ngủ đi —!!! Thức dậy rồi sẽ ko có chuyện gì xảy ra hết, tất cả chỉ là một giấc mộng thôi —!!!

Thẩm Vĩ Hàn nghe vậy, ko nói gì thêm, trong mắt xẹt qua nhàn nhạt dấy dựa nhưng rồi cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Thấy hai người đều đã chìm vào ngủ say, Trác Phàm khê thở ra một hơi, hắn hiện tại cũng chịu ko nổi nữa.....nhanh chóng lấy từ trong túi ra cái đồng hồ cao cấp ko chỉ có công năng xem giờ mà còn thuận tiện

cả liên lạc gần mấy ngàn Dolla mới mua tuần trước. Dừng đã bắt đầu cứng ngắc ngón tay nhanh chóng nhấn vào dấu hiệu, SOS, gửi đi toàn bộ danh bạ.....

_ Hu~!!! cuối cùng cũng được cứu....cũng may là mình có dự kiến trước —!!! – làm xong hết thấy, Trác Phàm ko khỏi thả lỏng thần kinh vẫn luôn căng thẳng suốt từ này đến giờ, an tâm ôm hai cái “gối ôm” trong lòng, nặng nề ngủ.

...

...

Bên ngoài mọi người sợ dĩ mặc dù tìm khắp khách sạn, bãi biển,...cũng nhất trí ko hề nhớ đến nhà kho là vì ko ai khác ngoài nữ chính của chúng ta: Tiết Thu Nhi. Bởi vì sao? Bởi vì chỗ đó bọn họ đã định ninh là đang nhốt Tiết mỹ nữ cho nên ko một ai sẽ nghĩ đến ba vị Vương tử của mình đang chịu cực khổ trong đó.

Cho đến khi Tiết Thu Nhi vốn trốn về phòng đi ngủ lại bị tiếng ồn ào đánh thức, bất đắc dĩ bị triệu tập đến Đại sảnh khi.....

_ Tiết nhà nghèo...!!! Tại sao mày lại ở đây???

_ Vì sao tôi ko thể ở đây??? – Tiết Thu Nhi bướng bỉnh hỏi.

_ Mày ko nên còn ở trong nhà kho sao??? Ko đúng nha, cửa nhà kho đã được cài lại chế độ khóa trái, làm sao mày mở ra được??? Trừ khi có người cứu mày....!!!

_ Đúng đó, chính là Trác Phàm và Hạ thiếu đã cứu tôi đó, thế nào??? ghen tỵ đi???

_ Cái gì??? Trác thiếu, Hạ thiếu??? Bọn họ ở nhà kho???

Ba vị Vương tử còn lại tất nhiên là ko ngoài ý muốn đem cuộc đối thoại của bọn họ nghe hết vào tai, lại nhìn lại tín hiệu SOS chói mắt trên màn hình điện thoại, ko khỏi mím môi, âm trầm nhìn lướt qua đám nữ sinh, gần từng chữ nói:

_ Bọn họ mà xảy ra chuyện gì, ko chỉ Tiết Thu Nhi mà cái đám người ăn no rồi hơi đi bày trò khóa cửa đó cũng đừng hòng có thể sống yên ổn ở Maya—!!! – nói rồi, ko nói hai lời, nhanh chóng đem người chạy về phía nhà kho cứu người đi.

Hôm sau, tỉnh lại đã là giữa trưa....

Trác Phàm nhìn xung quanh, xác định đây là phòng trong khách sạn của mình mới yên tâm vươn người thả lỏng cơ bắp sơ cứng trên chiếc giường Kingside mềm mại.

_ Trác Phàm, dậy rồi à??? Đói bụng chưa??? – giọng nói mềm mại vang lên, theo tiếng nhìn lại, Trác Phàm ko khỏi sững sờ ngay tại chỗ: [Người này là Hạ Di Tình???]

Chỉ thấy Hạ Di Tình lúc này đang mặc một chiếc áo tạp dề màu trắng in hình gấu trúc, mỉm cười dịu dàng, hai mắt doanh đầy ắp nhìn chăm chăm hẳn, phảng phất như ngoài hẳn ra cũng chẳng còn gì có thể lọt vào trong đôi mắt ấy.

_ Hạ Di Tình???

_ Uh~!!! cậu còn chưa trả lời tôi—!!! tôi nấu bữa sáng rồi, chúng ta ăn nhé ~!!! – Hạ Di Tình ngoan ngoãn trả lời, ánh mắt vẫn ko rời khỏi cậu dù chỉ là một giây.

_ Có—!!! Đợi tôi đánh răng đã ~!!! – Trác Phàm bị ánh mắt đó nhìn chăm chăm ko khỏi khẽ giật mình, cảm giác như ngay cả linh hồn đều bị nhìn thấu vậy.....thật là.....ko vui tí nào nha~!!! vội vàng lẩn lộn lốc vào phòng WC để giảm bớt ko khí cứng ngắc.

U Buồn chuyển hình thành Thán mĩ cái gì....ko cần như vậy ko xem kịch bản ra gì nha~!!! Điều này làm cho người sống nhờ kịch tình như hẳn tình làm sao kham a~!!!

...

...

Mấy ngày sau đó, Trác Phàm vẫn ko gặp được Thẩm Vĩ Hàn.....hắn là.....chạy trốn chết về nước rồi đi??? Xi.....tên đó có thể tạm thời ko quan tâm, điều làm cho Trác Phàm đau đầu hiện nay là: cái tên Hạ Di Tình bám dai như đĩa này đây —!!!.

Ko biết ăn nhầm cái gì mà quay ngoắt 180 độ từ lạnh lùng, ít nói biến thành bây giờ, tuy rằng vẫn lạnh lùng, ít nói, nhưng mà đó là đối với người khác nha~!!! Trước mặt hắn tên này bỗng trở nên ôn nhu, hiền thực đến lạ thường. Khiến cho Trác đại thiếu gia bị hầu hạ đến mức ăn no, ngủ ấm, cả người tản ra nồng đậm hơi thở lười biếng. Hậu quả chính là Trác Phàm đi về chuyến này đã tăng lên gần 3 kg. Tên này ko phải là muốn nuôi béo sau đó thịt chứ??? ko cần nha~!!!

11. Chương 11: Đính Hôn

Sau chuyến Ngoại khóa sóng gió, cuộc sống của các Vương tử lại trở về vòng quay đều đặn bình thường: ngủ, ăn, đến trường rồi lại đến trường, ăn, ngủ.....cho đến một ngày, Trác Phàm nghe được một tin, ra vẻ là: Thanh mai trúc mã của Thẩm đại thiếu gia trở về, hai người chuẩn bị Đính hôn.

[Triệu Tinh Chi—!!! cô nàng nữ xứng này trong kịch bản nhưng là chỉ chiếm có vài trang giấy nha~!!! hình như là vừa về nước liền nghe tin người mình thích đã có bạn gái liền tức giận vô cùng, cảm giác mình bị phản bội, vì thế liền ép buộc Thẩm Vĩ Hàn phải đính hôn với mình.

Trong buổi lễ đính hôn còn dự Tiết Thu Nhi đến đây xuống hồ muốn “hủy thi diệt tích” đâu. Sau đó.....ko có sau đó. Tất nhiên là hành động đó đã làm cho các vị Vương tử nổi giận, liền họp lại thiết kế khiến cho công ty nhà cô nàng bị phá sản.....từ đó bị K.O.....!!! Thật là chuyện nghe thấy mà xót thương ko thôi nha~!!!] – Trác Phàm nhìn tám thiệp mời trên tay, lắc đầu thương cảm.

Mạnh Vĩ Quân, Trác Lăng Thiên và Dương Tú Xương nhận được thiệp mời đều ko khỏi trợn mắt há mồm, hiển nhiên cũng ko biết tí gì về việc này. Xem ra lần này “Con mèo nhỏ” là muốn làm lớn chuyện đây—!!! Được thôi, cứ vùng vẫy thoải mái đi, dù sao một con mèo hoang đã bị thuần hóa là ko thể rời xa chủ đâu—!!!

— Trác Phàm.....Thẩm Vĩ Hàn hắn.....!!! – Trác Lăng Thiên nhìn dòng chữ nắn nót trên thiệp mời, nhíu mày nói.

— Hm??? em làm sao mà biết.....!!! Dù sao đây cũng là chuyện nhà của anh ấy —!!! – Trác Phàm “cười khổ” nhún vai tỏ vẻ ko quan tâm, quay người đi rồi.

Vì thế, mục tiêu của 3 người lại chuyển sang Hạ Di Tình.....

— Ko có chuyện gì —!!! – Hạ Di Tình cũng thật nể mặt, để lại một câu như vậy liền cũngđi nốt.

[Ko có gì mới là lạ—!!!!] – tiếng lòng của chúng mi nam

Hai người đó trước đây rõ ràng thân nhau gần chết, Thẩm Vĩ Hàn còn suốt ngày đem tên Trác Phàm lái nhải hoài bên miệng như người đang yêu ấy, nay lại chạy trốn so thỏ còn nhanh, trốn Trác Phàm như trốn ông kẹ đồng dạng mà còn bảo là ko có gì.....có ngu ngốc mới tin.

— Đây là đang.....giận dữ??? – Mạnh Vĩ Quân xao càm suy tư, cười đến bí ỉn nói.

.....

.....

Hai người còn lại ko hẹn mà cùng đồng loạt bước lui một bước, tránh xa cái người ko biết đang YY cái gì mà cười đến thập phần dâm dăng kia.

...

...

Đêm, là thời gian của cuộc sống xa hoa, trụy lạc bắt đầu.....

Trước biệt thự nhà họ Thẩm lúc này đã đèn đuốc sáng trưng, chiếu xạ nhưng gia cụ làm bằng thủy pha lê tinh xảo càng thêm lấp lánh, hoa lệ.

Ngoài những ông lớn, tai to, mặt bự của các tập đoàn khác được mời, các học viên tiêu biểu của Học viện Maya cũng được tiến đến tham dự. Người người đều xuất hiện trong những bộ cánh lộng lẫy, xinh đẹp hàng trăm Dolla, cùng cười nói, chào hỏi với nhau.....ko khí náo nhiệt vô cùng.

Lúc đám người Trác Phàm đến đã là lúc gần đến giờ cử hành nghi thức Đính hôn. 5 người vừa đến liền khiến cho cả Đại sảnh bỗng nhiên trở nên sáng bừng bởi các màu sắc khác nhau mỹ nam xuất hiện:

Trác Lăng Thiên mạnh mẽ, trầm ổn trong bộ vest đen sang trọng. Mạnh Vĩ Quân yêu nghiệt lại càng yêu nghiệt thêm với bộ vest màu rượu vang, hé mở hai cái cúc áo để lộ xương quai xanh gợi cảm. Dương Tú Xương một thân áo trắng, đáng iu tựa Thiên thần.

Đáng chú ý nhất phải kể đến Hạ Di Tình và Trác Phàm. Hai người này thế nhưng lại mặc đồ đôi. Đồng dạng đều là áo vest màu bạc kiểu dáng tinh xảo, hai người lại có thể mặc ra hai loại khí chất khác hẳn nhau. Trác Phàm tao nhã, tuấn mỹ tựa như pho tượng thần mặt trời Apollo, ko còn vẻ ngoài mỏng manh như thường ngày. Bộ trang phục ôm sát người hoàn mỹ thể hiện ra dáng người 1m86 cân đối tỉ lệ vàng của hắn.

Trong khi đó, Hạ Di Tình vẫn như cũ, ôn nhã, dịu dàng, tinh xảo như Tinh linh. Hai người một tuấn mỹ, một dịu dàng, đứng cạnh nhau thế nhưng khiến người ta sinh ra một loại cảm giác: Thật xứng đôi nha~!!!

5 người đều là những nhân vật Phong vân cho nên ko cần rất lâu, cả bọn đều bị những khách mời nhiệt tình cuốn đến một nơi, tách ra thành từng khối riêng biệt.....

Thẩm Vĩ Hàn tránh ở một nơi gần đó, đem toàn bộ những gì xảy ra nãy giờ thu hết trong mắt.....mím chặt môi phức tạp nhìn chằm chằm Trác Phàm. Có trời mới biết khi nãy khi nhìn thấy hai người bọn họ đứng bên nhau suýt nữa cậu đã ko kiềm chế được lửa giận bước ra phá vỡ cảnh tượng chói mắt đó....!!! Cậu ta và Hạ Di Tình đang quen nhau??? Làm sao có thể???

Cậu ko biết mình bị làm sao, nhưng từ hôm bị nhốt trong kho lạnh trở ra, mọi thứ dường như đã thay đổi. Cậu ko làm được như Trác Phàm nói như vậy xem tất cả chỉ như là một giấc mơ....nụ hôn đó cứ luôn ám ảnh mãi trong tâm trí cậu—!!!

Từng cử chỉ, từng ánh mắt, từng nụ cười của tên chết tiệt kia cứ như một thước phim quay chậm vậy, tra tấn cậu hằng ngày trong những giấc mơ. Thẩm Vĩ Hàn nghĩ mình sắp điên rồi....!!! Cậu sợ.....sợ thứ cảm xúc khó kiểm soát đó.....cho nên cậu trốn chạy—!!! Đồng ý đính hôn với một người con gái cậu ko yêu....!!! Nhưng, xem ra.....mọi thứ đều là vô nghĩa rồi—!!! Cậu cuối cùng chết tiệt vẫn là ko thể quên được cái tên khốn đó.

— Vĩ Hàn, chúng ta vào thôi, chuẩn bị đến giờ rồi—!!! – một giọng nói ngọt ngào vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Thẩm Vĩ Hàn. Một cô gái xinh như hoa như ngọc thướt tha tiến đến, ôm lấy cánh tay cậu, nũng nịu nói.

Thẩm Vĩ Hàn nhịn xuống chán ghét, buồn bực ừ một tiếng, mặc cho cô ta kéo đi.....

Cậu ko biết, ngay lúc vừa quay mặt lại.....cái tên đầu sỏ khiến cho cậu ngày nhớ đêm mong đang mang một nụ cười tà mị nhìn về phía bóng lưng của mình, khẽ nhấp một ngụm rượu thơm nồng, cười khê:

[Cũng sắp đến lúc thu lưới rồi đó.....!!!]

Nói thật đi dự buổi lễ Đính hôn này cũng ko phải là ko có thu hoạch gì.....Trác Phàm thông thả một bên thưởng thức rượu, một bên liếc nhìn những vị Vương tử còn lại.

Trác Lăng Thiên bản một bộ mặt trầm ổn vừa trò chuyện với các khách mời, vừa tùy thời chú ý Mạnh Vĩ Quân bên kia để kịp thời tiếp rượu thay. Mạnh Vĩ Quân thì tựa như một con nhện đồng dạng, lấy những sợi tơ dẻo dai của mình bao quát hết đàn ong bướm muốn tiếp cận Trác Lăng Thiên, ko lọt một con.Án ý ko cần nói cũng biết.

Mà Dương Tú Xương bên kia cũng đang cùng một người thanh niên đồng dạng mang một gương mặt Baby nhưng trầm ổn hơn nhiều trò chuyện vui vẻ. Dương thiếu thì chỉ lo ăn và ăn, người thanh niên kia một bên mỉm cười chào hỏi các khách mời, bên sủng nịnh lau thức ăn dính nơi khóe môi cậu khiến Dương Tú Xương lập tức mặt đỏ tới mang tai.....

Thấy Trác Phàm “tò mò” nhìn về phía người thanh niên bên cạnh Dương Tú Xương, Hạ Di Tình vẫn luôn theo sát này giờ rất “thiện nhân, am hiểu ý” giải đáp:

__ Đó là Dương Triều Lâm, anh họ của Tú Xương vừa từ nước ngoài trở về, nghe nói quan hệ của bọn họ từ nhỏ đến giờ luôn rất tốt....!!!

Trác Phàm ko nói gì gật gật đầu, suy nghĩ lại bắt đầu bay bổng:

[Này hẳn là ko phải do mình ảnh hưởng đi??? Ko đúng, mặc dù là ngăn cản các Vương tử yêu Lọ lem nhưng cũng ko có nghĩa là sẽ khiến các Vương tử yêu nhau nha~!!! như vậy nghĩa là.....bọn họ vốn nên đã là như vậy??? Tiết Thu Nhi mới là kẻ thứ 3. Sau đó bởi vì tâm lí: Người yêu nàng, ta yêu người cho nên sẽ ko để người hạnh phúc mới cùng nhau giành giật nữ chính, cuối cùng lại bị gom đến cùng nhau???] – Trác Phàm nhìn ko khí ái muội giữa mấy vị Vương tử, tận tình YY

Nghĩ đến cảnh sau khi nữ chính cùng các vị Vương tử sống cùng nhau mà biết mấy ông chồng của mình lại cùng nhau yêu đương vụng trộm hẳn là sẽ rất thú vị nha~!!!

Trác Phàm YY xong, cảm thấy thể xác và tâm hồn vô cùng sung sướng, ko khỏi khẽ nhấp một ngụm rượu, híp mắt nghĩ:

[Nếu đã vậy, tội gì ko đẩy bọn họ một tay.....nhìn xem Lọ lem đã ko có Vương tử thì làm sao có thể trở thành Công chúa được đây~!!! Ha~ sự tình có vẻ càng ngày càng thú vị—!!!]

12. Chương 12: Ác Quỷ Cupid

Nghĩ vậy, Trác Phàm liền thông thả mỉm cười đi đến chỗ Dương Tú Xương và Dương Triều Lâm, phía sau Hạ Di Tình vẫn theo sát ko rời.

__ Tú Xương—!!!

Bên này, đang đỏ mặt ko dám nhìn người trước mặt Dương Tú Xương nghe vậy ko dấu vết thở ra một hơi, mừng rỡ nhìn về phía Trác Phàm, ngay cả Trác Phàm bỗng dưng đổi cách xưng hô cũng ko hề phát giác...

__ A Phàm, Di Tình....bên này—!!! – Dương thiếu vừa kêu gọi xong, một bên Dương Triều Lâm liền ko khỏi nhú mày, kín đáo dùng ánh mắt mang theo một tia địch ý đánh giá Trác Phàm.

[Người này là ai??? Lại còn dám gọi tên bảo bối thân mật như vậy???]

__ Vị này là anh họ của anh??? rất hân hạnh được gặp mặt —!!! – Trác Phàm ko thèm để ý, thoải mái cho hắn đánh giá, khẽ vuốt cằm, tao nhã chào hỏi.

__ Xin lỗi cậu là??? – Dương Triều Lâm cũng ko cho hắn mặt mũi, nhú mày nói.

__ Ách....đây là Trác Phàm – em họ của Lăng Thiên vừa từ Canada về nước học được vài tháng—!!! – Dương Tú Xương thần kinh thô sơ, còn chưa phát hiện ra ko khí tràn đầy mùi thuốc súng giữa hai người, hăng hái chen vào giữa giới thiệu.

[Ko biết gì cũng là một loại hạnh phúc nha ~!!!] – Hạ Di Tình nhìn ko khí quỷ dị giữa ba người, lắc đầu cười thầm. Hiểu được Trác Phàm muốn làm gì liền ko nói hai lời nắm tay Dương Tú Xương lôi ra khỏi “vòng chiến”, qua một bên tiếp tục ăn bánh ngọt đi —!!!

Trác Phàm ko dấu vết cho Hạ Di Tình một ngón tay cái: [Làm tốt lắm...]

— Hm....ko cần nhìn tôi như vậy, người anh cần đề phòng ko phải là một mình tôi mà là một đám nữ sinh đông đảo của Maya cơ....!!! – Hân mỉm cười, thong dong nói.

— Cái gì??? cậu nói gì, tôi nghe ko hiểu??? – Dương Triều Lâm nghe vậy khẽ khững người trong nháy mắt nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại, ít nhất mặt ngoài là như vậy, giả ngu tiếp lời Trác Phàm.

— Hừ....ko cần giả ngu, tôi nói gì anh phải là người hiểu nhất mới đúng—!!! Mà có ko hiểu cũng chẳng sao, dù sao đến lúc đã muộn màng thì người hối hận cũng đâu phải là tôi..!!! – Trác Phàm cũng ko tức giận, nở nụ cười nói.

—.....

— Tú Xương sang năm cũng đến lúc tốt nghiệp rồi nha ~!!! lúc đó gia tộc toát ra vài vị hôn thê đính ước từ bé cái gì rất có khả năng đa....!!! – Trác Phàm thấy Dương đại thiếu ko nói gì, cười tà nhấp một ngụm rượu, lơ đãng nói.

— Ko có khả năng—!!! – chưa để hân kịp dứt lời, Dương Triều Lâm đã đỏ mắt phản bác. Đôi môi mím chặt tiết lộ tâm tình của chủ nhân nó lúc này cũng ko tốt đẹp gì...

— Ai biết được.....dù sao sớm một chút nắm lấy vẫn là hơn—!!! – thấy mục đích đạt thành, Trác Phàm nhún nhún vai, cười xòa đi tìm đối tượng thứ hai đi.

Dương Triều Lâm cắn chặt răng nhìn bóng lưng Trác Phàm, nghĩ đến những gì vừa được nghe, ko khỏi bất an quay đầu tìm kiếm Dương Tú Xương, ko thấy thì tốt, vừa thấy liền ko khỏi hai mắt bốc lửa, gương mặt âm trầm nhìn Dương thiếu đang bị một đám tiểu thư dòng họ danh giá bu xung quanh, cười nói vui vẻ.....

Sự thật là thế này sao??? Tất nhiên là ko rồi, Dương Triều Lâm ở đây, có cho Dương Tú Xương mười cái lá gan cũng ko dám làm sằng bậy.....người đàn dựng khung cảnh này ko phải ai khác chính là: Hạ Di Tình. Cũng ko có gì cùng lắm thì, Hạ thiếu của chúng ta chỉ là nhẹ nhàng mỉm cười một chút, dùng ánh mắt áy náy nhờ các vị Tiểu thư “chiếu cố” một chút Dương thiếu mà thôi....!!! Cho nên....Dương Tú Xương nha, quá ngây thơ nhiều khi cũng là một loại tội đó —!!!

Và thế là Dương thiếu đang ngu ngơ ko biết gì ăn uống ngon lành bỗng bị Dương đại thiếu xách cổ lên như xách cổ gà kéo đi một cách ko thương tiếc. Vừa quay đầu lại định chất vấn lại bị gương mặt âm trầm có thể vắt ra mực của Dương Triều Lâm dọa đứng người, ánh mắt ngập nước cầu xin nhìn về phía Hạ Di Tình. Chỉ tiếc đáp lại cậu chỉ có ánh mắt trống rỗng của người nào đó...

[Ngao~!!! Tên nhóc Trác Phàm chết tiệt, rốt cuộc nói gì với Lâm ca vậy hả??? Mặt anh ấy đều đen như Bao công rồi, thế nào lát về cũng sẽ bị đánh mông cho coi.....hu hu.....!!!]

[Đinh—!!! Hoàn thành: 94%. Mời người chơi tiếp tục cố gắng] – nghe thành âm Hệ thống nêu lên, Trác Phàm ko hề ngoài ý muốn mỉm cười. Quả nhiên là như vậy cũng có thể sao....!!! Nghĩ rồi, cũng ko dừng lại động tác trên tay, thuần thục đem hơn 12 loại rượu thượng hạng pha trộn vào với nhau. Hành động và biểu tình xin tham khảo hình ảnh: Mụ phù thủy lúc đang điều chế độc được...

Pha xong, ko nhìn gương mặt kinh sợ của người phục vụ, đắc ý cầm ly rượu màu lưu ly thông thả đi đến bên cạnh Trác Lăng Thiên và Mạnh Vĩ Quân, xen lẫn trong đám người vẫn đang hào hứng kính rượu, lặng yên ko tiếng động đưa ly rượu cho Trác Lăng Thiên.

Bị bu lại chính giữa đám đông Trác Lăng Thiên đang bận uống rượu đến tối mặt tối mũi, ko rảnh để ý xem rượu là do ai đưa tới, cầm lấy liền nốc.....một bên Mạnh Vĩ Quân lại vô cùng tinh mắt, dễ dàng nhận ra Trác Phàm giữa đám đông mời rượu, ko khỏi nhướn mày hỏi:

[Làm gì đấy???]

Trác Phàm ra hiệu cho hân im lặng, mỉm cười nhìn Trác Lăng Thiên đem ly rượu đặc chế của mình uống cạn, khoe miệng khẽ kéo thành một độ cung tuyệt đẹp.

Mạnh Vĩ Quân cũng cảm thấy Trác Phàm sẽ ko hại Trác Lăng Thiên nên cũng ko nói gì, khoanh tay hứng thú quan sát.....Bên này Trác Lăng Thiên ko bao lâu sau liền cảm thấy trời đất có chút quay cuồng, ko khỏi lắc lắc đầu muốn cho mình thanh tỉnh một chút...

Trác Phàm tất nhiên cũng nhận ra, cười khê, mấp máy khóe môi:

[3.....2.....1.....down—!!!] – ko ngoài ý muốn, sau con số 1 vừa dứt, Trác Lăng Thiên liền giống như ngất xỉu vậy, lão đảo ngã xuống..... Mạnh Vĩ Quân thấy vậy ko nói hai lời rất nhanh tiến lên đỡ lấy, nhứ mày nhìn Trác Phàm:

— Cậu ấy làm sao vậy???

— Yên tâm, anh ấy chỉ là say quá mà ngủ thôi—!!! Hiện tại lễ Đính hôn cũng sắp bắt đầu nên em ko có phương tiện đưa anh ấy về, anh giúp em chứ??? – Trác Phàm nhún vai, mỉm cười nói.

— Cậu.....!!! – Mạnh Vĩ Quân vốn còn đang định nói gì nữa nhưng Trác Phàm cũng ko để cậu ta nói nhiều lắm, cúi đầu, khê thì thầm.....

— Nếu hiện tại anh ko tranh thủ lúc còn kịp, tháng sau có lẽ sẽ là lễ Đính hôn của anh họ nha~!!! Phải biết vị hôn thê của anh họ cũng sắp được chọn ra rồi đấy....!!!

Nghe vậy, Mạnh Vĩ Quân mạnh mẽ rời người, đôi môi bởi vì tức giận mà mím chặt.....có thâm ý nhìn Trác Phàm một cái, cười khê:

— Anh hiểu rồi.....cám ơn—!!! Chuyện đó sẽ ko có cơ hội xảy ra đâu—!!! – nói rồi, ôm chặt lấy Trác Lăng Thiên quay người liền đi, hận ko thể lập tức bay về đem cái tên đang say ko biết trời trăng mây gió gì trong ngực ăn sạch sẽ ko còn một cục xương để tránh suốt ngày đi “chiêu ong dẫn bướm”.....!!!

[Đính—!!! Hoàn thành: 96%. Mời người chơi tiếp tục cố gắng]

[Bingo—!!! Tiếp theo nên xe duyên cho ai nữa đây??? Năm vị Vương tử đã thiếu mất ba.....hiện tại chỉ còn có: Thẩm Vĩ Hàn và Hạ Di Tình] – nghĩ vậy, Trác Phàm ko khỏi liếc nhìn từ hôm bị nhốt ở trong kho lạnh đến giờ vẫn luôn bám theo ko rời Hạ Di Tình.

Người sau cũng giống như cùng hấn có thần giao cách cảm dường như lập tức ngừng đầu đón lấy ánh mắt của Trác Phàm.....trong đôi mắt trống rỗng lúc này ánh lên một bóng hình.....duy nhất một bóng hình hấn mà thôi—!!!

[Người này.....haiz, makeno.....chỉ cần ko khiến hấn yêu nữ chính, đem hấn phân phối cho ai đều được chứ gì—!!! Vậy thì ko có gì mỹ thực trước mắt lại bỏ qua ko thèm ăn.....!!! mà mỹ thực này lại còn là một mỹ thiếu niên.....!!! Hình như mình cũng ko phải là cái Hòa thượng thích ăn chay nha~!!!] – Trác Phàm bị phát hiện cũng ko rời ánh mắt đi, làm càn đánh giá Hạ Di Tình từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, xoa xoa cằm suy nghĩ.....!!!

Hạ Di Tình bị hấn nhìn chằm chằm như vậy cũng có chút ko được tự nhiên, cảm giác như mình trở thành thỏ con bị một con sói xám chết đói mấy ngày tranh lấy vậy.....như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.....!!! Bên tai gấp đến độ khê bay lên một tầng nhợt nhạt màu đỏ—!!!

Trác Phàm thấy thế càng cảm thấy quyết định của mình rất có lý, vì thế, ko nói hai lời đi đến bên cạnh đang đứng ngồi ko yên người nào đó, cười khê ôm vào lòng, thổi khí bên tai:

— Thế nào, mặt đỏ như vậy??? say sao???

— Ko.....ko có.....!!! Chỉ là.....!!! – Hạ Di Tình bị hành động lớn mật của hấn dọa hết hồn, đỉnh một gương mặt cứng ngắc, lắp bắp nói.....!!!

Trác Phàm thấy hấn luống cuống như vậy cũng ko định đùa hấn, ôm lấy thân hình mảnh khảnh của Hạ Di Tình vào lòng, mỉm cười đối với các khách nhân khác tỏ vẻ Hạ thiếu uống có chút nhiều, đầu choáng váng lợi hại nên ko thể ko trở về nghỉ ngơi.....!!! Chính mình thì lấy danh nghĩa “bạn bè tốt, láng giềng tốt” ko thể để người say trở về một mình, quang minh chính đại ôm mỹ nhân về.....!!!

Hạ Di Tình từ đầu đến cuối ko nói một lời, im lặng dựa vào trong lòng Trác Phàm. Chỉ là lúc nghe Trác thiếu mặt ko đỏ, tim ko nhanh nói dối thì ko khỏi hơi xấu hổ, đầu càng dụi sâu vào trong lòng ai đó, hận ko thể có một cái hồ chui xuống mới tốt.....!!!

13. Chương 13: Kịch Tình

Hai người vốn là có xe đưa rước nhưng Trác Phàm vốn muốn “sắc dụ” một chút Hạ Di Tình tất nhiên là ko thể để người ngoài xen vào. Ko nói hai lời đã tài xế nhà mình sang xe nhà Hạ Di Tình, nhờ tài xế nhà hắn chở về đi. Bản thân thì ôm mỹ nhân vào trong xe của mình, phóng ga chạy như bay mất hút.....!!!

Hạ Di Tình từ lúc lên xe tới giờ vẫn cứ còng người giả bộ ngủ, chỉ mong con đường ngắn lại chút, mau mau về tới nhà để thoát ly cái bầu ko khí vô cùng ái muội này.....ko phải do hắn chán ghét Trác Phàm, mà là hoàn toàn bị ánh mắt xanh rợn như sói đói của Trác thiếu dọa sợ a~!!! Một cái xử nam, ngay cả nắm tay còn chưa có lại phải đối mặt với một tên lão làng ngủ qua nam nhân so với Hạ Di Tình gặp qua nữ nhân còn nhiều.....tất nhiên là làm sao mà chịu nổi ánh mắt của ai đó nha~!!!

Trác Phàm đến bờ sông, mắt lẽ nhìn người nào đó “giả chết” ko khỏi buồn cười, ngừng xe.....

_ Di Tình.....Di Tình.....!!!

.....

_ Ngủ rồi???

.....

Nhìn người nào đó rất có xu thế đem “giả chết” tiến hành rút cuộc, Trác Phàm ko khỏi nổi lên ý muốn trêu đùa một chút, cười khê nói:

_ Ngủ cũng rất tốt nha~!!! đỡ phải lo lát nữa vùng vẫy.....!!! – vừa nói vừa dựa sát vào Hạ Di Tình, hơi thở ấm áp như có như ko nhẹ nhàng thổi qua bờ má non mịn.....thành công nhìn thấy khóe mắt Hạ Di Tình khê run rẩy một chút...

_ Hm.....vẫn chưa tỉnh??? nếu ko tỉnh là tôi phải hôn tới rồi nha~!!!

Nghe vậy, bất chấp cái khác, Hạ Di Tình nhanh chóng mở choàng mắt ra, đập vào mắt là gương mặt phóng đại của ai đó, trong mắt tràn đầy thực hiện được ý cười.....

_ Uhm.....uh.....!!! – rất tiếc, Trác Phàm là ai nha??? Thuộc tính của hắn nhưng là: Vô sỉ, tà mị tra công cho nên.....tất nhiên, mặc dù Hạ Di Tình có mở mắt ra hay ko kết cục của hắn vẫn sẽ chỉ là bị hôn mà thôi ~!!!

Trác Phàm nhẹ nhàng cắn cắn đôi môi mỏng manh nhưng ko kém phần “ngon miệng” thoảng thoảng mùi trà xanh của Hạ thiếu, chiếc lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng trắng xinh, cuốn lấy chiếc lưỡi mềm mịn bên trong, tận tình khiêu khích khiến Hạ Di Tình ko mấy chốc liền gờ cờ trắng đầu hàng, gương mặt ửng hồng, eo thoát lực, mềm nhũn dựa vào trong lòng Trác Phàm, mặc người bài bố.....!!!

[Đỉnh—!!! Hoàn thành: 98%]

Phía trên còn tại nhắm nháp mĩ vị, phía dưới Trác Phàm cũng ko nhàn hạ. Bàn tay thon dài vô cùng kỹ xảo nhẹ nhàng gỡ ra toàn bộ nút thắt, nhanh nhẹn luồn vào bên trong áo sơ mi, xoa làn da mềm mịn như em bé của Hạ thiếu, bên xoa bên còn ko quên nắm lấy hai quả anh đào, nhẹ nhàng khiêu khích.....

Hạ Di Tình chưa bao giờ bị người đối xử như vậy rất nhanh liền thở hổn hển, cả người nóng ran, hai mắt sưng mù nhìn Trác Phàm.....

_ Trác.....Trác Phàm—!!! kỳ quái.....đừng.....đừng như vậy —!!! – mãnh liệt khoái cảm ập đến khiến Hạ Di Tình ko khỏi nhú mảy, nhỏ giọng nức nở. Thân thể khô nóng khó chịu xoay đến xoay đi nhưng dường như càng xoay lại càng nóng.....đành phải mở miệng cầu cứu Trác Phàm.

_ Hm??? rất khó chịu??? chỗ nào khó chịu??? – Trác Phàm tựa đầu lên vai Hạ Di Tình, khê cắn lấy vành tai đã hồng thắm như quả cà chua của Hạ thiếu, trầm thấp hỏi.

_ Uhm.....ko biết.....chính là.....khó chịu—!!! Ah~!!! ko cần nhéo chỗ đó—!!! – Hạ thiếu bị Trác Phàm đùa đến cả người đều nổi lên hồng nhật, cực kỳ mê người.....Trác phàm hai mắt tối xầm, nhin ko được nhéo nhéo hai quả anh đào trước ngực Hạ Di Tình khiến hấn ko thể ko rên rỉ ra tiếng....

Trác Phàm nhìn hấn phản ứng lớn như vậy, ko khỏi trêu đùa:

_ Ko nghĩ đến, anh lại mẫn cảm như vậy nha~!!! – bên nói bên thừa dịp Hạ thiếu đang đắm chìm trong tư vị khoái cảm lần đầu biết đến, nhẹ nhàng cầm lấy ” tiểu Hạ thiếu” trên dưới cọ sát....

_ Ah~!!!!ha.....uh, ko cần.....rất kỳ quái—!!! – Hạ thiếu bị Trác Phàm động tác khiến cho suýt nữa bắn lên.... run rẩy nói.....khoái cảm như sóng lớn ào ạt ập đến khiến hấn có chút hốt hoảng....!!! Máu khắp cả người như đều tập trung ở “chỗ đó” vậy.....nóng đến dọa người. Khoái cảm dọc sống lưng khiến cả người Hạ Di Tình đều như tê dại.....rất mau liền bị dục vọng bao phủ.....cả người lâng lâng, cái gì đều ko nghĩ, chỉ tùy theo bản năng nâng người phối hợp động tác của Trác Phàm.....!!!

Thấy vậy Trác Phàm ko khỏi cười khê, động tác trên tay tốc độ càng nhanh.....ko đến mấy phút sau Hạ Di Tình liền bắn.....nhìn phóng thích dục vọng sau cả người đều toát ra vẻ lười biếng hạ thiếu, Trác Phàm cười đến tà mị:

_ Anh thích xong rồi, bây giờ nên đến phiên tôi chứ nhỉ???

Hạ Di Tình vẫn còn đang đắm chìm trong tư vị cao trào chưa lui nên cũng ko phát hiện hai chân mình bị Trác Phàm tách ra, ngón tay thon dài khê xoa nắn nơi mà ngay cả Hạ Di Tình cũng chưa bao giờ đụng đến.....cho đến khi cảm giác có chất lỏng lạnh lạnh xâm nhập mới hoàn hồn, mở to mắt nhìn Trác Phàm.

_ Làm.....làm gì???

_ Hm??? tất nhiên là.....ăn anh rồi—!!! – Trác Phàm nhe răng cười, ko nói hai lời, men theo chất lỏng bôi trơn, sáp hai ngón tay tà ác của mình vào trong đóa hoa cúc yêu kiều được bảo dưỡng mười mấy năm của Hạ thiếu....!!!

_ Uhm.....Uh.....đừng.....bắn.....!!!

_ Ko bắn.....đợi lát nữa anh liền thích—!!! – nói rồi hai ngón tay bắt đầu trườn sáp, chạm đến điểm nổi lên bên trong cúc hoa béo mập còn ko quên nhấn vài cái dẫn đến Hạ thiếu cả người run bắn lên, ” tiểu Hạ thiếu” vừa lại bắt đầu gợn cờ hăng hái.....

_ Ah~!!! đừng.....đừng chạm chỗ đó.....rất kỳ quái—!!!

_ Hm??? kỳ quái như thế nào??? Là thế này sao??? – Trác Phàm âm hiểm cười, ngón tay lại đè điểm đó mà “chiều cổ”, hết đè, bóp, nhu lại lấy móng tay gãi nhẹ.....

_ Ô...oa.....ko cần.....hm.....

Hạ thiếu bị ngón tay tà ác của Trác Phàm đùa giỡn đến cả người phấn hồng, đầu óc mơ màng như bước vào cõi Thiên thai....!!! chỉ còn biết dựa theo cảm giác của mình mà bất lực rên rỉ....

Thấy khúc trương đã xong, đang lúc Trác Phàm định lên “súng” ra trận thì một tiếng điện thoại đúng lúc réo rất vang lên...

_ Shit—!!! Gọi trễ chút nữa sẽ chết a??? – Hạ Di Tình bị tiếng điện thoại kéo lại tâm thần, hai mắt đỏ hồng, cầu xin nhìn Trác Phàm.....Trác thiếu đành phải tạm dừng, bên nghe điện thoại bên ko quên hậm hực mắng vài câu...

_ Chuyện gì??? nói—!!!

_ Trác Phàm??? rắc rối to rồi.....!!! Hạ Di Tình có ở đó ko??? Hai người mau đi tìm tên Thẩm ngọc ngách kia đi—!!! Thằng khùng đó ko biết bị động kinh hay cái gì, đồng ý Đính hôn cho đã rồi bây giờ chơi trò “bỏ trốn” rồi—!!! Người nhà họ Thẩm đang nháo nhào lên đi tìm người đâu, có thấy tên đó nhớ đánh cho một trận rồi hăng xách về.....!!! – Mạnh Vĩ Quân cũng ko thèm để ý khẩu khí ác liệt của Trác Phàm, nghiêng răng nghiêng lợi nói một tràng dài liền tắt máy.....tiếp tục vận động đang còn đang dở đi—!!!

_ Cái gì???này.....Demama, cúp máy rồi—!!! – Trác Phàm đang định hỏi kỹ hơn thì Mạnh Vĩ Quân đã cúp máy mất tiêu, ko khỏi táo bạo khê chữ vài tiếng...!!! Nhíu mày nhìn trên người ko một mảnh vải Hạ Di Tình.....

[Aiz.....thịt đưa đến bên miệng rồi mà vẫn ko thể ăn....!!! Makeno....lần sau ăn cũng ko muộn—!!! Dù sao hẳn tuyệt đối thoát ko được là được rồi—!!!] – nghĩ rồi Trác Phàm ôm lấy Hạ Di Tình giúp hắn mặc lại quần áo, khê hôn lên trán, nói:

_ Thẩm Vĩ Hàn mất tích rồi.....mọi người đang đi tìm—!!!

_ Cậu ko đi tìm sao???

_ Đưa anh về nhà xong tôi sẽ đi tìm, đừng lo lắng—!!!

_ Uh—!!! – Hạ thiếu ngoan ngoãn gật đầu, tựa vào ghế mệt mỏi ngủ thiếp đi.....!!!

Trác Phàm đưa Hạ Di Tình về nhà xong, quay đầu xe chạy đến những nơi Thẩm Vĩ Hàn có khả năng chạy đến nhưng vẫn ko thấy.....nhíu mày nhìn bầu trời âm u, đen kịt bắt đầu rơi những hạt mưa nặng trĩu.....cái tên ngu ngốc đó hẳn là còn biết tìm chỗ mà trú mưa đi???

Tìm một hồi lâu vẫn ko thấy, mưa bắt đầu to hơn, kính xe một mảnh mờ mịt căn bản là ko thể tìm người.....Trác Phàm ko khỏi thở dài tạm thời quay xe về nhà, đợi một lát mưa tạnh lại đi tìm tiếp vậy—!!!

14. Chương 14: Kịch Tình 2

Vừa ra khỏi xe, chưa kịp vào nhà liền loáng thoáng nhìn thấy bóng người chập vạt đứng trước cổng nhà, nhìn bóng dáng quen thuộc, Trác Phàm ko khỏi nhíu mày chặt hơn:

[Cái tên này thực đem mình làm “mình đồng da sắt, đao thương bất nhập” sao??? trời mưa to như vậy mà còn đứng ngây người ra đó làm gì??? ko biết nhấn chuông cửa gọi quản gia ra sao???] – càng nghĩ càng thấy tức giận, đơn giản ko nghĩ nữa, cầm ô bước nhanh đến bên chỗ Thẩm Vĩ Hàn.

_ Trước giờ ko nghe nói là Thẩm đại thiếu gia có sở thích mặc áo Vest đứng tắm mưa nha~!!! Bỏ vị hôn thê yêu kiều ở một mình chạy ra đây tắm mưa rất thích???

Nghe giọng nói châm chọc của Trác Phàm, Thẩm Vĩ Hàn ko khỏi khê cứng người, ko nói một lời, cắn răng quật cường nhìn lại.....chỉ tiếc lúc này Thẩm thiếu chẳng những toàn thân ướt đẫm từ trên xuống dưới như chuột lột, gương mặt cũng bởi vì đứng lâu dưới mưa mà đông lạnh trắng bệch càng sán hai đôi mắt đỏ hoe.....trông vô hại lại đáng iu—!!!

Trác Phàm nhìn người nào đó một bộ ủy khuất, người khi dễ ta nhìn mình mà ko khỏi buồn cười, ôm thân hình ko đến một tháng mà đã gầy gò hẳn xuống vào lòng, bất đắc dĩ nói:

_ Trùng cái gì mà trùng, chẳng phải anh là người bày ra trò Đính hôn này trước sao??? Bây giờ lại chạy đến đây trách tôi???

Thẩm Vĩ Hàn nghe vậy, một cỗ ủy khuất nẩy lên trong lòng, hai mắt bắt đầu ngấn nước, mũi cũng cay cay.....sĩ diện cắn chặt răng ko cho nước mắt chảy xuống, dẫu dựa ko cho Trác Phàm ôm.

Trác Phàm thấy hắn đến nước này còn sợ mất mặt, lửa giận lại bùng lên, ko nói hai lời đem Thẩm thiếu bế lên, lạnh lùng nói:

_ Còn muốn chạy đi đâu??? Anh tốt nhất từ giờ trở đi nên ngoan ngoãn một chút.....chọc giận tôi kết quả sẽ ko thể nào tốt lành đâu—!!!

Thẩm Vĩ Hàn lại một lần nữa bị khí thế của Trác Phàm dọa sợ run.....cắn môi cứng ngắc để yên cho Trác Phàm ôm vào nhà, đầu vùi vào lồng ngực ấm áp, ko dám nhìn ánh mắt của các người hầu, tận lực thôi miên mình....

_ Bọn họ ko thấy mình.....bọn họ ko thấy mình.....

Trác Phàm nghe “con mèo nhỏ” lầm bầm ko khỏi buồn cười, đem Thẩm Vĩ Hàn ôm về phòng mình, lắc đầu tỏ vẻ ko cần người hầu, chính mình là có thể. Bọn người hầu thấy thế cũng ko dám nói gì nữa, yên lặng lui ra.

Trác Phàm nhìn vẫn vùi đầu vào ngực mình giả ngu người nào đó mỉm cười âm hiểm, đôi tay thon dài từng được giáo sư thanh nhạc khen là đôi tay vô cùng tích hợp để chơi Dương cầm nay lại vô cùng thành thạo, ko mất 3 giây liền lột sạch đồ của ai đó.....có lẽ sau này hẳn nên thử ghi kỷ lục Guinness về lột đồ xem sao....!!!

Thẩm Vĩ Hàn chốc lát liền cảm thấy cả người trống vắng thì ko khỏi giật mình ngẩng đầu lên, ko thấy thì tốt, vừa thấy liền “oành” một cái, mặt đỏ tới mang tai.....chỉ thấy Thẩm thiếu của chúng ta lúc này cả người ko còn mảnh vải, trắng mềm ngon miệng như em bé một dạng, cuộn mình trong lòng Trác Phàm....!!!

_ Làm cái gì vậy???

_ Hm??? tất nhiên là giúp anh tắm rồi.....dầm mưa lâu như vậy, ko thay đồ nhanh một chút mai anh thể nào cũng cảm lạnh cho coi—!!! – Trác Phàm chớp chớp đôi mắt “trong suốt”, “chính nghĩa ngôn từ” nói. Kỹ năng huyết thống: Ánh sáng Thiên thần mở tối đa...

Thẩm Vĩ Hàn nhìn “vô tội”, khó hiểu nhìn mình người nào đó ko khỏi xù lông:

_ Tôi cũng ko phải là bị bệnh liệt giường, ko thể tự mình tắm sao???

_ Hm??? Tôi đâu biết, tại anh từ nãy đến giờ vẫn im thin thít nằm trong lòng tôi nên cứ tưởng là anh mệt quá ngất đi thôi.....cho nên mới phải giúp anh cởi đồ—!!! Ai dè, hảo tâm ko có hảo báo....!!! – Trác Phàm khẽ nhíu mày, ủy khuất nói. Đôi mắt to, trắng đen phân minh ko hề có một tia tạp chất như đang lên án Thẩm Vĩ Hàn: Người này đầu óc xấu xa.....người này lấy ân báo oán.....người này ko biết tốt xấu.....người này vu oan cho người tốt.....bla bla.....

Thẩm Vĩ Hàn dưới con mắt lên án của ai đó, mặc danh kì diệu càng ngày càng cảm thấy mình sai, là lỗi của mình, ko khỏi cúi đầu nhỏ giọng nói:

_ Xin.....xin lỗi—!!!

_ Ko sao....chúng ta tiếp tục thôi.....tôi bế anh vào phòng tắm nhé—!!! – Trác Phàm thấy kỹ năng của mình đạt được hiệu quả tốt như vậy ko khỏi cười híp mắt, tâm tình tốt lắm ôm Thẩm Vĩ Hàn vào phòng tắm.

Một lúc sau.....

_ Ngao.....ko đúng nha~!!! tôi nằm im thin thít trong lòng cậu chẳng phải là do bị cậu đe dọa sao??? tên vô lại này.....cậu có thể càng thêm vô lại thêm một chút sao??? – Thẩm Vĩ Hàn chậm lết cuối cùng cũng phát hiện ra ở đâu ko đúng, ko khỏi tức giận đến gờ chân, ngao ngao gọi dậy.....

_ Hm??? càng thêm vô lại một chút??? tử như vậy???

_ Uhm.....uh.....ha.....buô.....ng..... r...a~!!! t....ên.....s...ắc.....ma.....n...ày —!!!

Ko lâu sau, trong phòng tắm liền truyền ra tiếng thở dốc hỗn loạn với tiếng chửi rủa ko ngừng nghỉ của Thẩm thiếu.....thực ra thì Trác Phàm cũng ko làm gì quá phận, dù sao hôm nay là lễ Đính hôn của người ta, kéo chồng chưa cưới của người ta lên giường, ăn sạch sẽ chuyện này quả thực là hơi vô sỉ chút.....cho nên, tự nhận là còn lại chút nhân phẩm nhỏ nhoi Trác Phàm cũng ko đem Thẩm thiếu xử ngay tại chỗ mà chỉ xoa nắn toàn thân cộng thêm hôn hôn cái miệng nhỏ nhắn mà thôi—!!! Trình tiết giữ gìn suốt mười mấy năm qua của Thẩm đại thiếu gia vẫn còn được bảo đảm....

Hắc.....Trác Phàm mới sẽ ko nói là hẳn muốn ăn Hạ thiếu và Thẩm thiếu cùng một lúc đâu.....!!!

15. Chương 15: Bình Yên Trước Bão

Bởi vì đêm qua Thẩm thiếu cuối cùng là vẫn bị sốt nhẹ cho nên Trác Phàm cũng bị ép buộc đến gần sáng mới được ngủ.....hai người cứ thế ôm nhau ngủ đến giữa trưa mà ko hề hay biết bên ngoài đã rối tung rối mù vì Thẩm Vĩ Hàn mất tích như thế nào....!!!

Ánh nắng le lói qua màn cửa, chiếu lên gương mặt của Thẩm thiếu một tầng ánh sáng nhu hòa.....Thẩm Vĩ Hàn khẽ giật giật thân thể định duỗi người lại phát hiện mình bị Trác Phàm vòng vào lòng, tay ôm eo hắn, chân gác lên người hắn mà ko khỏi tức giận thở phì phì.....

_ Chết tiệt Trác Phàm, đem tôi làm gối ôm chắc??? mau thả ra.....

_ Hm??? dậy sớm như vậy??? Hôm qua bị anh ép buộc mệt muốn chết rồi.....ko ngờ anh lại có tinh lực như vậy nha~!!! – Trác Phàm lắc lắc đầu, cười đến âm hiểm nói.

_ Cái gì vậy chứ??? đừng có mở miệng nói mấy từ dễ gây hiểu lầm như vậy được ko??? Làm như tôi là Yêu tinh chuyên đi hút dương khí ko bằng...!!! – Thẩm Vĩ Hàn xù lông, cắn răng nói.

_ Anh ko phải sao??? – Trác Phàm cười khê, vòng tay kéo đang tức giận người nào đó vào trong lòng, ko nói hai lời lấy môi mình che lại cái miệng đang tức giận đến chửi bậy của Thẩm thiếu, nhắm nháp bữa sáng đi thôi ~!!!

_ Uh.....Hm.....c.....út.....ng....ay.....!!!

5 phút sau, Thẩm thiếu vẫn là bại trận, mặc cho Trác Phàm làm gì thì làm, quyết miệng tức giận ko thêm để ý.....đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên

_ Cậu chủ, cậu dậy chưa ạ???

_ Có chuyện gì???

_ Bà chủ sáng nay vừa báo là lát nữa sẽ về, cậu chủ có cần dậy chuẩn bị gì ko ạ???

_ Hm??? mẹ tôi??? chính xác là lúc nào bà về???

_ Dạ khoảng 1 tiếng nữa là máy bay sẽ đáp cánh

_ Tôi biết rồi—!!!

Trác Phàm cũng ko đùa giỡn nữa, nhanh chóng bật dậy sửa soạn sạch sẽ, tươm tất, chuẩn bị ra sân bay đón người đi—!! Trác mẹ vốn đang đi du lịch ở Châu Âu, lần này trở về gấp gáp như vậy hắn là nghe được đám người hầu báo tin con mình đem một thiếu niên về ngôi ko nổi đi—!!! Nhìn nghe tin bà Trác sắp về mà bất đầu hồi hộp, ko yên Thẩm Vĩ Hàn, mỉm cười hôn hôn trán, trấn an nói:

_ Ko sao, anh ko cần đi....ở nhà chờ tôi đi đón mẹ về là được. Bà hiền lành lắm, ko cần lo lắng.....

_ Uh—!!! – Thẩm Vĩ Hàn cũng ko biết vì sao, trước đây cũng đã từng gặp nhiều các quý phu nhân trong giới thượng lưu nhưng tuyệt đối ko có lần này như vậy thấp thỏm bất an.....là vì đó là mẹ của Trác Phàm sao??? Hắn đây là.....triệu chứng lo lắng khi gặp mẹ chồng???.....phi.....phải là mẹ vợ chứ—!!!Phi.....cũng ko phải.....haiz.... Thẩm Vĩ Hàn cũng ko biết rốt cuộc là bản thân đang rối rắm cái gì nữa—!!!

Lúc Thẩm Vĩ Hàn còn đang vò đầu bứt tai thì một giọng nữ bỗng vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ rối ren của hắn:

_ Cháu là bạn của Phàm phàm???

Bên này Trác Phàm phóng xe như bay đến sân bay lại nhận được điện thoại của quản gia thông báo: bởi vì thời gian có sai sót nên bà Trác đã về đến nhà rồi, hiện tại đang ngồi trò chuyện với Thẩm Vĩ Hàn thì ko khỏi sửng sốt, lại quay đầu xe chạy như bay về nhà.....

Mong là sẽ ko xảy ra chuyện ngoài ý muốn đi—!!! dù sao tiến độ hoàn thành hần vát và tìm lâu như vậy, đến lúc sắp hoàn thành lại bị “lật thuyền trong mương” chưa nói đến hình phạt của Hệ thống, tâm tình của hần cũng sẽ ko rất dễ chịu nha~!!!

Trác Phàm mày càng nhứ chặt hơn, nhanh như gió bay về nhà.....nhưng ngoài ý muốn là trong phòng khách Thẩm Vĩ Hàn và Trác mẹ cũng ko hề giống như hần tưởng tượng như vậy “giương cung bạt kiếm” mà là vô cùng hài hòa ngồi trò chuyện, cười đùa ra vẻ rất là “tâm đầu ý hợp”.

_ Phàm phàm về rồi à???

_ Mom, sao ko đợi con tới đón mà tự về trước vậy???

_ Ko có gì, chỉ là nghe nói thằng con ngoan lần đầu dẫn người về nên định gặp riêng một chút mà thôi.....ko hổ là con mẹ sao, ánh mắt tốt lắm—!!! – Trác mẹ nhún vai, cũng ko dấu diếm, cười mỉm chỉ nói.

_??? – Trác Phàm sững sờ.....đây là đồng ý??? ko khỏi quá dễ dàng chút đi???

Trác mẹ thấy Trác Phàm trợn mắt nhìn mình, ko khỏi nở nụ cười, tức giận gõ lên trán hần một cái:

_ Ánh mắt gì kia??? cậu nên biết bà đây suốt ngày chạy khắp Châu Âu đương nhiên đối đồng tính chuyện này cũng hiểu biết chút, yêu thì cứ yêu đi, quan nó đồng tính hay khác tính chứ—!!! Về phần cháu nội càng ko cần lo, khoa học bây giờ phát triển lắm, thụ tinh nhân tạo một đứa là chuyện nhỏ, cả một đội bóng còn được nữa là—!!!

_(-_-|||).....!!! – Trác Phàm x Thẩm Vĩ Hàn.

Và thế là mấy ngày tiếp theo Thẩm Vĩ Hàn vẫn cứ mặt đỏ tai hồng lấy danh nghĩa “con dâu tương lai” mặt dày mày dạn ở lại nhà Trác Phàm.Về phần vì sao là “con dâu” mà ko phải “con rể”, Trác mẹ liền nghĩa chính ngôn từ tỏ vẻ: Thấy thế nào con mình đều ko thể là ở bên dưới nha~!!!

Cứ thế qua một tuần, Thẩm gia và Triệu gia hai nhà cũng đã nghe được tin tức của Thẩm Vĩ Hàn, bắt đầu sóng gió lạng yên ập đến...

16. Chương 16: Bắt Cóc

Việc buổi lễ Đính hôn chú rể bỗng nhiên chạy mất tất nhiên là ko khác gì tát một cái đau điếng lên khuôn mặt Trịnh gia rồi.....Trịnh gia, nói lớn cũng ko đến nỗi lớn nhất Châu Á, nhưng nói nhỏ cũng tuyệt ko nhỏ, ít nhất trong nguyên tác, phải năm gia tộc của năm Vương tử hợp lại mới chính được nó suy tàn cũng đủ hiểu là nó ương ngạnh đến mức nào.....!!!

Đính hôn hủy bỏ, hai nhà Triệu – Thẩm trở mặt thành thù, cho nên Triệu gia tất nhiên là sẽ ko để yên cho Thẩm Vĩ Hàn....về phần Thẩm gia, lúc này còn đang sức đầu mẻ trán đầu, ko hơi đâu quan tâm hần. Thế là, ko ngoài ý muốn Thẩm Vĩ Hàn bình yên ko được mấy ngày liền bị người bịt thuốc mê, bắt đi rồi. Đi theo còn có hai cái hàng tặng kèm, ko hay ho Trác thiếu và Hạ thiếu...

Trác Phàm là vì Thẩm Vĩ Hàn là nhân vật chính, nhờ hần chết Hệ thống buồn bực phán hần một cái ko hoàn thành nhiệm vụ thì sao??? Như vậy hần chẳng phải là chết oan, chết uống ư??? Cho nên tất nhiên là phải giả bộ bất tỉnh để được mang theo luôn rồi.....!!!

Về phần Hạ Di Tình, hần đây mới là hàng thực giá thực ko hay ho....chỉ là đến thăm một chút Thẩm Vĩ Hàn thuận tiện cùng Thẩm thiếu bàn bạc một chút sau này ba người nên ở chung thế nào trong nhà vệ sinh thì liền bị người núp sẵn phía sau bịt mặt đem đi rồi...quả thật là ko hay ho thấu—!!!

Sau một lúc lâu, lắng nghe tiếng bước chân xa dần, Trác Phàm mới khe khẽ xốc lên mí mắt, đánh giá xung quanh.....ừ, cũ nát, bẩn thỉu, bụi bặm, u ám, trong ko khí còn có mùi ẩm mốc,...kết luận: là một cái nhà kho dưới tầng hầm bị bỏ hoang. Xem ra, ba người bọn họ thật sự là rất có duyên với nhà kho nha~!!!

May mắn là đám người kia rất tự tin vào lượng thuốc mê của mình nên chỉ sơ sài đem bọn họ buộc lại mà thôi....điều này làm cho Trác Phàm ko khỏi cười thầm. Trác Phàm là ai nha??? Một cái có huyết thống Thiên sứ cộng với Hệ thống vạn năng sẽ cảnh báo khi có nguy hiểm đến gần, hẳn còn có thể trúng thuốc mê mới là lạ...

Cởi bỏ dây thừng, hoạt động một chút tay chân, Trác Phàm bắt đầu đi vòng vòng tìm hiểu địa hình thuận tiện lát nữa thoát hiểm....nhưng, cửa sổ thoát hiểm gì đó ko thấy đâu lại mắt sắc thấy được một quả bom mini yên lặng nằm trong góc phòng, ko khỏi hút một hơi....

_ Shit—!!! có cần chơi tuyệt đến vậy ko??? ngay cả Bom cũng chuẩn bị???

Trác Phàm trợn to mắt, bên máng chữi người, bên thật cẩn thận cầm lấy quả bom nghiên cứu....

_ Ko có nút bấm, cũng ko có công tắc.....đây là loại điều khiển từ xa??? Vậy thì hẳn là Triệu gia sẽ đàm điều kiện với Thẩm gia.....ra về tạm thời quả bom này sẽ ko được nổ—!!!

_ Trác Phàm.....??? – đang lúc Trác Phàm bận rộn xem xét thì giọng nói yếu ớt của Hạ Di Tình vang lên.....

_ Tỉnh rồi??? ko sao chứ???

_ Uh.....cái đó.....bom???

_ Ừ....việc này hẳn là Triệu gia muốn Thẩm gia phải đền bù một khoảng tiền để bỏ hận đây—!!! Ko biết Trác gia và Hạ gia có bị cuốn vào ko...!!! – Trác Phàm gật đầu, cười khổ nói.

Hạ Di Tình nghe vậy, mày nháu càng chặt, ko biết làm sao.....

_ Đừng lo, lần này chúng ta cũng sẽ an toàn thoát ra thôi—!!! Tôi có cách liên lạc với bên ngoài, bảo bọn họ một bên đàm phán kéo dài thời gian, một bên cử người đi cứu chúng ta là được—!!! – đúng vậy, Trác Phàm cũng vừa nhớ tới chiếc đồng hồ lần trước đã cứu mạng bọn họ, nhanh chóng biên soạn một tin nhắn thuyết minh rõ ràng tình huống hiện tại và miêu tả sơ lược nơi mình bị nhốt, yêu cầu bọn họ nhanh chóng đi tìm hiểu.....!!!

Hạ thiếu nghe vậy cũng hơi yên lòng, cùng nghiên cứu quả bom...

_ Chết tiệt, chỗ quỷ quái nào đây??? hai người đang làm gì??? – Thẩm Vĩ Hàn một lát sau cũng tỉnh lại, nghi hoặc nhìn Trác thiếu và Hạ thiếu.

_ Đang nghiên cứu cái này—!!! – Trác Phàm nhìn bộ dáng mơ hồ của Thẩm Vĩ Hàn mà ko khỏi buồn cười, lắc lắc quả bom trên tay, trêu đùa nói.

_ Ah~!!! đó....đó là loại bom ko thể phá kíp mới tung ra thị trường hắc đạo tháng trước mà??? – ngoài ý muốn là trước giờ luôn ngu ngơ Thẩm thiếu lần này lại hiểu biết rõ về quả bom như vậy....!!!

_ Ko thể phá kíp???

_ Ừ....các loại bom bình thường nếu có nghiên cứu thì tháo kíp vẫn là có thể, nhưng loại bom này lại trang bị thêm thiết bị cảm ứng ở kíp nổ, nếu tháo ra, quả bom sẽ lập tức nổ mạnh cho nên mới gọi là quả bom ko thể tháo kíp—!!! Bởi vì có tháo cũng như ko.....hừ, ko biết là Trịnh gia lại coi trọng chúng ta đến vậy nha~!!! – Thẩm Vĩ Hàn tức giận gật đầu.

Đang lúc ba người tiếp tục tán dóc thì quả bom trong tay Trác Phàm bỗng tự động khởi động, bắt đầu đếm ngược 30 phút.....Trác Phàm ko khỏi cười khổ:

_ Xem ra là bọn họ đã phát hiện là ta đang câu giờ đâu—!!! nóng nảy như vậy—!!!

Trái với Trác Phàm và Hạ Di Tình như thế bình tĩnh, Thẩm Vĩ Hàn nghe vậy liền bối rối tìm lối thoát....

_ Chết tiệt, tên khốn nào rồi hơi đi làm cửa nhà kho bằng sắt nguyên chất vậy hả??? kiểu này chắc chỉ có bom tài năng tạc ra thôi—!!! – Thẩm Vĩ Hàn tức giận đá cánh cửa sắt lâu năm, ko hề sút mẻ, táo bạo chữi ầm lên...

_ Còn 21 phút nữa.....!!! – Hạ Di Tình như sợ hãi chưa đủ bối rối vậy, bình tĩnh đọc lên con số thời gian biểu hiện trên quả bom.....

_ Ko có cửa sổ hay cái gì đại loại vậy sao??? Cửa thông khí???

_ Bối đầu ra cửa sổ dưới tầng hầm chứ??? vả lại cũng chả có ai đi làm cửa thông khí cho nhà kho cả.....!!! – Trác Phàm run rẩy khóe miệng

_ Chết tiệt, im miệng.....chết đến nơi rồi mà còn bình tĩnh như vậy sao???

Trác Phàm nhún vai, dù sao hẳn có Hệ thống là sẽ chết ko được, trừ khi nhiệm vụ ko hoàn thành.....!!! 2% tiến độ còn lại có lẽ hẳn đã lờ mờ đoán ra làm thế nào để đạt được rồi—!!!

_ Nếu tôi nói có một cơ hội thoát ra, các anh có muốn thử ko???

_ Thử chứ, tất nhiên rồi....có cơ hội thoát được thì phải thử mới biết chứ—!!!! – Thẩm Vĩ Hàn háng hái.....Hạ Di Tình tuy ko nói câu nào nhưng cũng tỏ vẻ muốn thử.

Trác Phàm mỉm cười:

_ Vậy..... chúng ta bơi thôi

~!!!!

_ Hm??? bơi???

Ko kịp để hai người kia hiểu chuyện gì xảy ra thì Trác Phàm đã đi đến bên ống nước, bởi vì là ống nước dùng cho hộ gia đình nên rất to, “bùm” một cái, đập nát thành ống.....nước bên trong lập tức như vỡ đê trào ra ngoài....

Thẩm thiếu: _ Làm gì vậy??? ở đây thì làm gì có cửa thoát nước???

Hạ thiếu: _ Cậu.....muốn dùng bom phá cửa, dùng áp suất nước để giảm bớt uy lực của quả bom???

_ Ko sai, vẫn là Di Tình thông minh, chịu thôi, cũng chỉ còn cách đó—!!! – Trác Phàm vui vẻ “bẹp” một cái lên má Hạ Di Tình, nhún vai tỏ vẻ mình bất lực.

15 phút sau.....

_ Đụng trần rồi, còn mấy phút nữa quả bom chết tiệt kia mới chịu nổ??? – Thẩm Vĩ Hàn chặt vật hỏi.

_ Sắp rồi, còn hai phút nữa.....!!! – Trác Phàm cũng chặt vật ko kém, trấn an nói.

Vừa dứt lời liền thấy Hạ Di Tình do đuối sức mà dần chìm xuống, ko khỏi giật mình, lặn xuống kéo Hạ thiếu lên, thuận tiện độ chút khí cho hẳn....

_ Cố lên, lần này mà con sống sót trở ra tôi sẽ đem cả hai anh đều cưới về thế nào???

_ Hừ.....lúc này mà còn nghĩ chuyện này, nếu lần này sống sót, bổn đại gia cho phép cậu cưới tôi—!!! – Thẩm Vĩ Hàn nghe vậy, gương mặt đỏ bừng, kiêu ngạo nói che dấu sự xấu hổ của mình!!!

Hạ Di Tình cũng cười khê,cổ chấp nhìn chằm chằm Trác Phàm, gần từng chữ nói:

_ Nhớ đấy nhé.....!!!

_ Tất nhiên—!!! tôi đã nói nhất định sẽ giữ lời, trừ khi tôi biến mất—!!! [Đúng vậy, trừ khi biến mất.....cho nên này cũng ko thể nói là tôi nói dối nha~!!!]

[Đỉnh—!!! Hoàn thành 100%. Phần thưởng: Exp 10 000, mỗi hạng mục +5, vật phẩm tùy chọn mời người chơi trở về ko gian chủ sẽ rút thăm. Xin hỏi người chơi có muốn trực tiếp trở về hay đợi một lát??? Yes/No???

Do dự một lát, Trác Phàm vẫn là chọn [No—!!!] đợi lát nữa hỗn loạn biến mất sẽ dễ dàng hơn một chút—!!! Vả lại, hẳn vẫn ko quá yên tâm để bọn họ lại đây—!!!

[Đã biết—!!! người chơi có thời gian 3 tiếng đồng hồ ở lại Thế giới Hiện đại. Quá 3 giờ, Hệ thống sẽ tự động truyền tống người chơi trở về không gian chủ—!!!]

” ẦM ” – Hệ thống vừa dứt lời, dưới chân liền vang lên tiếng Bom nổ, tuy áp lực nước quả thực đã giảm đi phần nào uy lực của quả bom nhưng sức công phá của nó cũng vẫn đủ kinh người. Thẩm thiếu và Hạ thiếu

bị Trác Phàm vây vào trong góc, dùng thân mình cản từng đợt áp lực ập đến.....nhìn hai người do kiệt sức cộng thêm áp suất nước quá mạnh mẽ cuối cùng vẫn là hôn mê, Trác Phàm nở nụ cười, khẽ hôn hôn trán bọn họ, thì thầm:

__ Phải sống sót nha~!!! sau này tìm ai đó tiếp tục sống thật hạnh phúc, miễn sao ko phải là Tiết Thu Nhi là được rồi—!!! – nói xong nhìn cánh cửa quả nhiên ko chịu nổi áp suất khổng lồ bị văng ra, lượng nước thấp dần.....thỏa mãn mở ra khung trò chơi của Hệ thống: [Truyền tống trở về]

Lúc Thẩm gia, Trác gia và Hạ gia tìm đến nơi chỉ thấy Hạ Di Tình và Thẩm Vĩ Hàn ngất xỉu giữa đồng đồ nát, Trác Phàm ko rõ tung tích.....

[Đinh—!!! đã thoát ly Thế giới Hiện đại. Quét dữ liệu toàn thân:

* Tên: Trác Phàm

* Tuổi: 28

* Giới tính: Nam

* Thuộc tính: Phúc hắc, cuồng dã, tà mị tra công

* Thể lực: 75

* Trí lực: 155

* Mị lực: 85

* Tinh thần lực: 55

* May mắn: 15

* Huyết thống: Thượng đẳng Thiên sứ

* Exp: 10 000

* Level: 5]

[Đinh—!!! Đánh giá trình độ: A — Biểu hiện: Ưu tú.....Chúc mừng người chơi tăng lên cấp 5]

[Thông báo—!!! Người chơi đạt cấp 10 Hệ thống sẽ mở ra chức năng đổi đồ—!!!]

[Xin hỏi người chơi hiện tại bốc thăm quà thưởng nhiệm vụ??? Yes/ No???]

Trác Phàm vừa về đến ko gian chủ liên bị một đồng nêu lên tạp choáng váng, chờ Hệ thống thông báo xong hết mới bắt đầu nhấn nút đồng ý bốc thăm...

[Đinh—!!! Vật phẩm may mắn đã được chọn lựa: ” Nhẫn ko gian” – sau khi buộc định người chơi có thể đem theo khi xuyên qua đến các Thế giới. Ko gian chứa đồ rộng 100 m vuông, ko thể chứa đựng vật sống....!!!]

__ Hm....!!! nhẫn ko gian??? cũng ngon quá ta—!!! cứ tưởng Hệ thống sẽ cho đại một món gì chứ....!!! – Trác Phàm suýt xoa.....

[Đinh—!!! Vu oan Hệ thống: -10 điểm danh vọng. Danh vọng hiện tại -30. Cảnh cáo, danh vọng -50 người chơi sẽ bị cưỡng chế mang vào thuộc tính: Vô lại]

__[!@#\$\$%~&].....

[Bởi vì Thế giới thứ nhất người chơi đã hoàn thành với thành tích Ưu tú, Hệ thống quyết định mở ra chức năng: “Thế vai” để tăng độ khó của các Thế giới sau]

__ Thế vai???

[Người chơi sẽ ko thể giống như trong Thế giới thứ nhất, được Hệ thống giúp sáng tạo một thân thể và nhân vật mới, ko có trong nguyên tác. Từ Thế giới sau trở đi, người chơi sẽ phải thể vai thành các nhân vật

có sẵn trong nguyên tác, dựa theo tính cách của họ để ko một ai phát hiện, lãng yên thay đổi kịch tình...!!!
Nếu để bị nhân vật khác phát hiện nhân vật thế vai thay đổi: gạt bỏ—!!!]

_ Hm.....cũng có vẻ thú vị đó chứ—!!! OK thôi, thế vai thì thế vai, như thế chẳng phải càng vui sao...!!! –
Trác Phàm nghe vậy, cũng ko có gì bất mãn, nhún vai cười khẽ.

[Đình—!!! Sau mỗi Thế giới, người chơi được thưởng cho một tuần để nghỉ ngơi. Xin hỏi người chơi có muốn nghỉ ngơi hay lập tức truyền tống đến Thế giới tiếp theo???]

_ Nghỉ ngơi đi—!!!

[Đình—!!! chúc người chơi có một tuần nghỉ dưỡng vui vẻ]

...

...

17. Chương 17: Vong Du

_ Đây là Cổ đại??? Nhưng mà mình nhớ là mình hình như là chọn mục Vong du thì phải~???]

Trác Phàm nghi hoặc nhìn khung cảnh xung quanh, nhà tranh vách đất, mái ngói cong cong, vườn trúc thanh nhã,.....ko chỗ nào là ko chứng tỏ nơi này là một chốn cổ xưa. Ngay cả bản thân hắn cũng mặc một thân áo bào làm bằng vải lụa cao cấp màu đen, trên cổ áo điểm tuyết mấy nhành sen trắng, kiểu cách gọn gàng, tóc dài buộc cao, bên hông giắt một cái dao găm hoa văn tinh xảo, cách thức ăn mặc rất giống mấy đại hiệp trong phim chưởng nha~!!! Chẳng lẽ Hệ thống truyền tống sai lầm rồi???

Đang lúc Trác Phàm rối rắm ko thôi thì cảm giác quen thuộc lại ập đến, một đồng tin tức như sóng biển ủa về, ập vào trong trí óc hắn.....hóa ra là ko có nhầm a~!!! này đúng là Thế giới vong du ko sai—!!!

[Tựa đề câu chuyện: Chiến sĩ huyền thoại—!!! Nhiệm vụ: Phá hư kịch tình, đoạt nam chính duyên phận, sách nam chính nữ nhân...tìm mọi cách khiến Mạc Quân cuối cùng chỉ kết hôn với một người. Hoàn thành thưởng Exp: 15 000; Mỗi hạng mục +10; Một vật phẩm tùy chọn.

Nhân vật chính: Mạc Quân [Nhất tiểu hồng trần] – ở ngoài đời chỉ là một sinh viên Đại học khoa Công nghệ thông tin thông thường, suốt ngày ru rú trong nhà, luôn ăn mặc lôi thôi lếch thếch, đam mê vong du đến điên cuồng.....nhưng ko ai biết, trước khi Mạc Quân trùng sinh, hắn đã từng là một cái Huyền thoại trong giới vong du 10 năm sau, nhưng do bị huynh đệ trong bang phái phản bội, hãm hại đến mức mất trắng, phải xóa nick, bạn gái cũng bỏ hắn mà đi, chán nản bị xe đụng chết.

Tỉnh lại hắn liền trùng sinh trở lại 10 năm trước, lúc lần đầu tiên tiếp xúc với Vong du. Từ đây Mạc Quân bắt đầu bước trên con đường biến cường, những nhiệm vụ ảm hay cực khó đều bị hắn dụng phải.....mĩ nữ, tiểu đệ thu đến mỗi tay. Đến khi trò chơi mở ra Hệ thống đổi tiền trong Thế giới thực, Mạc Quân liền biến thân trở thành một tiểu phú ông, thành lập thế lực trong và ngoài Vong du. Dem những người đã từng hãm hại hắn và bạn gái cũ đánh cho răng rơi đầy đất, ko nơi để về, thê thảm ko chịu nổi.....một lần nữa sáng lập Huyền thoại.

Sau khi mọi việc xong xuôi, Mạc Quân liền thỏa mãn “thoái ẩn Giang hồ”, trở về cùng các mĩ nữ lão bà của mình ngọt ngào chung sống—!!!]

[Nhân vật thế vai: Tiêu Dật – con trai trưởng của Hắc đạo thế gia. Từ nhỏ được huấn luyện nghiêm khắc khiến tính cách nhân vật trở nên trầm mặc, ít lời, ham mê võ thuật. Có em gái Tiêu Diễm Chi là một trong số các lão bà của Mạc Quân – một trợ thủ đắc lực của Mạc Quân sau này...!!!] – kèm theo là những hình ảnh ký ức trong hai mươi hai năm của Tiêu Dật.....

[Hắc....mỗi ngày đều y chang nhau: ăn, ngủ, luyện võ, luyện súng, chơi trò chơi.....còn có thể nguyên cả ngày đều ko nói một câu. Nhân vật này cũng thật là đủ “trầm mặc, ít lời” a~!!!] – Trác Phàm lắc đầu ngao ngán....!!! Hắc đạo thể gia sao??? toàn một đám lão Hồ ly, chỉ mong đừng có dễ dàng bị phát hiện mới tốt.

Nghĩ rồi Trác Phàm liền buồn chán gọi ra khuôn thông tin nhân vật:

*ID: Địa ngục Tula

*Thể lực: 90

*Tinh thần: 80

*Công kích: 125

*Phòng thủ: 55

*Linh miễn: 190

*May mắn: 100

*Chức nghiệp: Sát thủ

*Chủng tộc: Âm tinh linh

*Bang phái:?

*Tình trạng: Độc thân

*Level: 65

Trên màn hình cũng hiện ra hình ảnh 3D một người.....ko phải gọi là một tinh linh, một Âm tinh linh. Mất đen, tóc đen, cũng ko khác người bình thường là mấy, chỉ đặc biệt ở chỗ có đôi tai nhọn mà thôi —!!!

[Chậc.....may mắn cao có gì dùng chứ??? có may mắn đến đâu cũng ko bằng Nhân vật chính có bàn tay vàng đâu.....người ta nhưng là tùy tiện đi nhà xí cũng nhảy ra được một cái nhiệm vụ ẩn nha~!!!] – Trác Phàm bĩu môi, có nhiều người chơi trò chơi muốn mình xinh đẹp hơn nhưng cũng có nhiều người thuộc loại kỳ ba, ko những ko muốn đẹp mà còn làm xấu đi nữa kia....

Tỷ như bạn Tiêu Dật đây, gương mặt vốn là tuần mỹ, cuồng đã đến rồi tỉnh rồi mù lại đi hạ độ Dung nhan xuống -100 sinh sôi đem khuôn mặt đẳng cấp siêu sao biến thành gương mặt của người qua đường chỉ để đổi lấy thêm điểm phân phối cho các hạng mục.....thật là, cũng may là khí chất lạnh lùng, gương mặt luôn luôn ko có một chút biểu cảm kéo lên được một chút chứ nếu ko đảm bảo người khác vừa gặp liền quên....!!! Điều này khiến cho hai thể đều là đại mỹ nam người nào đó tình làm sao kham a~!!!

Đang lúc Trác Phàm ngồi tự kỷ một mình thì cách đó ko xa vang đến tiếng đánh nhau kịch liệt, xen lẫn với tiếng chửi bậy của ai đó.....

[Đinh—!!! kịch tình ” Soát Boss che dấu” đã bắt đầu cách đây 30m về phía Tây, mời người chơi nhanh chóng phá vỡ, đoạt đi vật phẩm: ” Tuyệt thiên tàng y”. Thất bại: Bắt buộc XXOO với mười cái xấu nam cho đến khi tình tấn nhân vong, gặt bỏ]

Trác Phàm lựa chọn ko nhìn hình phạt “dã man” của Hệ thống, nhanh nhẹn chạy như bay đến địa điểm được chỉ điểm, chỉ sợ chậm một chút kịch tình kết thúc là toi.....hắn cũng ko muốn bị một đám xấu nam ép khô a~! Uy, hình phạt nham hiểm đó thật sự là do một cái máy móc có thể nghĩ ra sao??? Hệ thống là trí năng đi??? đúng vậy đi???

Tiêu Dật nhảy vài cái liền loáng thoáng nhìn thấy nhân vật chính của Thế giới này: Mạc Quân. Ko thể ko công nhận, là con ruột của tác giả thật sướng.....nhìn xem liền biết.

Sở hữu một mái tóc màu bạch kim, dưới ánh nắng chiều tà chàng trai đó hiện lên đẹp đến ma mị, nhìn sơ có chút giống Hạ Di Tình nhưng về khí chất thì khác xa. Nếu nói Hạ thiếu là một đóa tuyết liên, thanh nhã, sạch sẽ nở rộ giữa hồ nước trong veo, yên bình thì Mạc Quân lại như đóa hoa mạn đà la diễm lệ nhưng lại mọc ở chốn sâu thẳm nơi địa ngục tula.

Khuôn mặt thon dài hoàn hảo đến từng đường nét, hàng lông mi dày và cao vút như những cánh quạt, đôi lông mày rậm thẳng đẹp như được tỉa vẽ tỉ mỉ. Đôi môi mỏng manh và đỏ au như cánh hoa anh đào, làn da trắng không tì vết, chiếc mũi dọc dừa thanh tú.....thảo nào hàng này ở bên ngoài phải che kín mít như vậy đâu—!!! Nếu ko che hẳn là đã sớm bị mấy Công tử ăn chơi trác táng trong trường bắt đi XXOO rồi....!!!

Bên này Mạc Quân đang một mình cực khổ chiến đấu với Boss liền thấy một người chơi khác chạy đến mà ko khỏi giật mình.....chỗ này là bản đồ toàn quái cấp khá cao, kinh nghiệm lại ít cho nên cho dù là người chơi mới hay người chơi cũ đều sẽ rất ít đến nơi này, thậm chí là ko ai thèm đến cho nên cậu mới có thể may mắn gặp Boss che dấu mà ko bị ai cướp đoạt. Thế nhưng bây giờ lại đến một cái, Mạc Quân ko khỏi âm thầm cảnh giác đứng lên.....!!!

Nhưng khi nhìn kỹ người đến mặc một thân trang phục màu đen, tay cầm dao găm thì lại thả tâm xuống.....xì, một cái sát thủ mà thôi, ngay cả một cái trên người mặc đầy thần khí, 45 cấp Long tộc Cuồng chiến sĩ như cậu mà còn đánh ko lại thì một cái Sát thủ có thể làm ăn được gì???

Nhưng Trác Phàm.....à ko, Tiểu Dật có thật là sẽ như Mạc Quân nghĩ ko??? Tất nhiên.....là ko rồi—!!! Chưa nói đến Tiêu Dật đã đến cấp 65 – đứng đầu Bảng đại thần, vũ khí của hắn cũng là trong top 10 Bảng thần khí, chỉ nói đến Công kích của hắn nhưng là ko thua gì một cái Long Chiến sĩ thì cũng đã đủ cho con Boss 40 cấp này ăn cho hết rồi.....biết sao được, ai bảo cố chủ nhưng là một tên tôn thờ chủ nghĩa bạo lực đâu, ko cần biết là Sát thủ chủ yếu cần Linh mẫn hay là Chiến sĩ mới cần Công kích gì hết, cứ bay lên “đập” thẳng là được.

Cho nên, khi Mạc Quân nhìn thấy một cái sát thủ ko thèm ẩn núp, bay thẳng đến trước mặt Boss giáng cho một cú khiến Boss rớt gần 1/3 lượng máu thì ko thể ko trợn to mắt, kinh ngạc nhìn Tiêu Dật.....!!!

[Demama.....Sát thủ mà đều biến thái như tên này thì Chiến sĩ chỉ có nước đi làm Vú em* quá—!!!]

(*) Chỉ chức vụ Mục sư: chuyên thêm máu, thêm trạng thái và hồi sinh cho cả đội nên được gọi vui là Vú em.

Lúc Mạc Quân còn đang ngạc nhiên trước sự “biến thái” (theo nghĩa tích cực) của ai đó thì Tiêu Dật đã mặt ko đổi sắc đánh cho con Boss “hoa rơi nước chảy”, sắp sửa quy thiên rồi.....liếc nhìn vẫn đang trừng mắt nhìn hắn chằm chằm Mạc Quân, ko khỏi buồn cười, “lạnh lùng” nói.

[Địa ngục Tula]: Chiến sĩ.....vào chiến—!!! Boss cuồng bạo.....!!!

[!@#%~&&.....có chủ đây gọi là nói chuyện sao??? chẳng lẽ gia tộc ko cho người đi học mẫu giáo học cách ghép từ đơn thành một câu sao??? Tiết kiệm lời cũng ko phải như vậy tiết kiệm nha~!!! Đây đã đến mức keo kiệt rồi có được ko???] – vừa nói xong, Tiêu Dật cũng nhìn ko được thâm phun tào.

Trong nguyên tác vốn là Mạc Quân tự mình đánh chết con Boss này, nhờ có một cái vòng cổ thần khí nâng độ May mắn lên thành 500 mà khiến con Boss đánh nhẽ chỉ nên tuôn ra một đồ vật cùng mấy đồng tiền này tuôn ra một đồng đồ xịn, cho nên ai biết đổi thành Tiêu Dật giết Boss thì nó có tuôn bộ ” Tuyệt thiên tâm y ” gì gì đó ra hay ko.....vẫn là để nhân vật chính đến cho chắc ăn.

[Nhất tiểu hồng trần]: Hm??? Ok —!!!

Mạc Quân cứ tưởng rằng Tiêu Dật định đoạt luôn Boss rồi cho nên đang mưu tính xem lát nữa nên làm thế nào thừa dịp Tiêu Dật vừa giết xong Boss liền chạy đến cuỗm hết đồ văng ra rồi chuồn mất đâu, dù sao cũng là cậu trước phát hiện Boss mà.....ai dè bỗng nhiên lại bị gọi vào cùng chiến, khiến cho cậu ko hiểu ra sao—!!!

Đúng vậy, nhân vật chính của Thế giới này đều ko giống như Thẩm Vĩ Hàn như vậy táo bạo, ngây ngô.....mà là một cái thích “giả trừ ăn lão hổ” hàng thật giá thật phức hắc cộng vô sỉ và một chút tham tài.....!!! Nhưng như ông bà ta thường nói: “Núi cao còn có núi cao hơn”. Lần này linh hồn 30 tuổi Tiểu Hồ ly Mạc Quân lại gặp phải đã sống đến hai thế, tuổi xấp xỉ nhưng kinh nghiệm lặn lội cao siêu hơn hẳn Đại Hồ ly Trác Phàm. Ai ăn ai còn ko biết được nha~!!!

18. Chương 18: Ấn Tượng Đầu

Mạc Quân vừa nhảy vào Boss liền cuồng bạo, biến thành khổng lồ, lượng máu tăng gấp đôi..... Hai người trái chém, phải chém,...một hồi lâu mới đem Boss thu phục. Nhìn một đồng vật phẩm vàng ra như ko cần tiền một dạng, Tiêu Dật ko khỏi cảm thán—!!!

[Quả nhiên là đoán đúng rồi, may là khi này ko cứng đầu muốn chém Boss, nếu ko nhiệm vụ ko hoàn thành một cái là đời mình từ nay đi tong luôn rồi—!!!]

Mạc Quân nhìn một núi vật phẩm, do dự nhìn Tiêu Dật, “khó xử” nói:

[Nhất tiểu hồng trần]: Chúng ta chia thế nào đây???

[Hừ.....nếu tên này dám lấy hết hay đòi chia 7:3, lão tử liền dùng A Tử* cắn chết người. Tin tưởng hiện tại còn chưa có ai luyện đến 80 cấp đi—!!!] – Mạc Quân âm trầm nghĩ.

(*) A Tử là một con rắn 7 đầu bị Mạc Quân thu làm thú cưng....là con của Boss “Tử La Thất Chủ Xà” sức chiến đấu ngang ngửa người chơi cấp 80.

Tiêu Dật nhìn Mạc Quân một bộ ” tôi rất vô hại, tôi rất thuần lương, mau đến cướp bóc tôi đi” liền ko khỏi âm thầm cảnh giác: [Thằng nhãi con này lại định tính kế cái gì đây??? lão tử còn chưa có mở miệng muốn cướp đồ của hần nha~!!! có cần hăng hái đến vậy ko???]

[Địa ngục Tula]: Ko cần.....”Tuyệt thiên tâm y” – vật phẩm nhiệm vụ. Còn lại, cầm —!!!

Mặc cho bên trong đang gào thét điên cuồng như thế nào, mặt ngoài hần vẫn là bản một gương mặt ko có chút cảm xúc, lạnh lùng nói.

[Nhất tiểu hồng trần]: Ý cậu là ngoại trừ “Tuyệt thiên tâm y”, ko cần những cái khác???

Mạc Quân sững sốt hỏi lại...!!!

Tiêu Dật cứng ngắc gật gật đầu: [Lấy để sau này bị tên keo kiệt như hần đuổi giết sao??? lão tử lại ko ngốc]

[Nhất tiểu hồng trần]: Ách.....ko tốt lắm đâu, dù sao phần lớn công lao vẫn là của cậu....!!! Hay là cậu lấy thêm thanh kiếm ” Quỷ ngâm” này đi—!!! Tuy cũng ko phải là cực phẩm nhưng thuộc tính cũng rất phù hợp với Âm tinh linh nha~!!!

Mạc Quân trông mắt chuyển chuyển, rốt cuộc hiểu được Tiêu Dật là một cái lực công kích cực cao chiến đấu cuồng ” người thành thật” liền ko khỏi khởi ý định muốn kết bạn, mượn sức hần....!!! Vì thế liền thái độ đổi 180, ân cần nói.

Bảo một cái Sát thủ cầm theo một thanh kiếm chạy vòng vòng.....tên Hồ ly này thực sự là đang tặng đồ mà ko phải đang trêu chọc hần sao??? Tiêu Dật trầm mặc ko nói gì thêm, lưu loát đem “Tuyệt thiên tâm y” và “Quỷ ngâm” bỏ vào Balo, quay đầu liền đi—!!!

[Nhất tiểu hồng trần]: Yah~!!! khoan đã, đợi một chút—!!! Chúng ta có thể bỏ thêm Bạn tốt sao??? Sau này nếu lại gặp Boss tôi sẽ gọi cậu đến.....!!!

Mạc Quân thấy hần cứ như vậy đi rồi, trong lòng càng thêm khẳng định Tiêu Dật là một cái “ko màng thế sự” cao thủ, vội vàng gọi với theo, đồng thời phát ra thêm Bạn tốt mời.

” Người chơi [Nhất tiểu hồng trần] muốn trở thành bạn tốt của ngài. Yes/ No???”

Tiêu Dật nghe vậy cũng ko quay đầu, nhẹ nhàng điểm “Yes” xong liền triệu hồi ra thú cưỡi, thoát cái liên đã ko thấy ảnh...!!! Hoàn toàn diễn tả nhuần nhuyễn phong thái của một “Cao thủ võng du”.

” Người chơi [Địa ngục Tula] và [Nhất tiểu hồng trần] đã trở thành bạn tốt. Người chơi có thể sử dụng chức năng [Mật đàm] và [Tặng phúc] khi ở cùng một bản đồ.”

Kết bạn xong, hai người liền có thể nhìn đến Level của nhau, Mạc Quân nhìn Tiêu Dật đã đến Level 65 mà ko khỏi giật mình.....thì ra là cái tên che dấu ID, luyện cấp cuồng lúc nào cũng đứng chần chẫn ổn thỏa vị trí thứ nhất trên Bảng đại thần nha~!!! thảo nào lợi hại như vậy—!!!

[Đỉnh—!!! Phá vỡ kịch tình thành công. Hoàn thành: 10%]

[Độ hảo cảm hiện tại:

Mạc Quân: 20% – Ko quen biết (nhưng có giá trị lợi dụng)

Tiêu Diễm Chi: 90% – Anh hai tốt

Chưa mở ra.....]

[Hừ, biết ngay là muốn tăng độ hảo cảm của cái tên Hồ ly đó ko dễ như vậy mà—!!!] – Tiêu Dật thở dài ngao ngán...

...

...

Khoảng thời gian sau đó, Tiêu Dật liền tiếp tục chăm chỉ luyện cấp, ko hề chủ động tìm tới Mạc Quân.....Nếu hiện tại hần cứ “vô tình” hay “hữu duyên” gặp được Mạc Quân nhiều lần, khẳng định sẽ khiến tên Hồ ly nào đó nghi ngờ....Dù sao ” Bị rần rần một lần, cả đời sợ dây thừng”, quá khứ từng bị phản bội khiến cho cái tên Hồ ly đó trở nên cực kỳ đa nghi, bị hần cảnh giác cũng ko tốt....!!!

Được rồi, đó là lí do phụ mà thôi, lí do chân chính là Tiêu thiếu gia gần đây đã bị sức quyến rũ vô biên của hư nghĩ vong du mê hoặc, cả ngày có 24 tiếng thì đã lên Vong du hết 16 tiếng, chỉ trừ thời gian ngủ và luyện tập thường ngày ra. Nếu ko phải cố chủ là người sẽ tuyệt đối ko bao giờ bỏ bê luyện tập thì ngay cả 4 tiếng luyện võ và luyện súng chắc chắn cũng sẽ bị Tiêu Dật cho K.O rớt.....về phần nhiệm vụ??? who care??? dù sao Hệ thống cũng đâu có quy định thời gian, chỉ cần chưa có Kịch tình là khỏi lo gì hết....!!!

Đang lúc Tiêu Dật còn đang đắm chìm trong sự quyến rũ chết người của Vong du thì thanh âm cứng ngắt lâu ngày ko thấy của Hệ thống lại vang lên:

[Đỉnh—!!! kịch tình ” Bị đuổi giết” sắp bắt đầu. Mời người chơi lập tức xuất hiện ở Bạch Dương thành. Thất bại: Liệt dương một tháng, gạt bỏ]

—(-_+).....

[Shit—!!! Hệ thống càng ngày càng biến thái....!!! đây là muốn nháo loại nào nha~!!!] – Tiêu Dật ko nói gì đỡ trán, ko biết có phải hần đa nghi hay ko nhưng mà hần cảm thấy trình độ biến thái + vô lại + hung tàn + vô sỉ của Hệ thống cũng sẽ tăng cấp theo Level của hần thì phải—!!!

[Trừ 10 điểm danh vọng. Cảnh cáo.....cảnh cáo—!!! người chơi sắp sửa đạt đến mức cảnh báo, mời người chơi cẩn thận hơn về phát ngôn của mình]

[!@#%\$^&*] – Demama, ít nhất cũng phải nói cho hần biết biện pháp tăng Danh vọng lên chứ??? chỉ trừ mà ko tăng là muốn ép hần bị gán mấy cái thuộc tính đó đi??? là đi???

[Xin lỗi, người chơi ko đủ cấp bậc để biết thông tin đó—!!!]

[.....xem như người giỏi.....] – bên âm thầm giơ ngón giữa trong lòng, bên Tiêu Dật vẫn ko hề do dự, nhanh chóng xé mở “Hồi thành phù”, nhoáng một cái liền về đến trung tâm của Bạch Dương thành.

[Đỉnh—!!! Địa điểm đang xảy ra kịch tình cách người chơi 100 m về phía Nam.....80 m.....50 m..... 20 m.....5 m.....] – dựa theo Hệ thống nêu lên, Tiêu Dật rất nhanh liền đi đến khu vực Mạc Quân đang bị một đám đông gần mấy chục người chơi khác bao vây đánh hội đồng.

Mặc dù Mạc Quân đã lên đến cấp 60 cộng với Thần khí đầy mình, có thể coi là một cái Cao thủ một cõi, nhưng mà bắt cậ phải đối mặt với mấy chục người chơi khác cũng có chút khó khăn....!!! Tuy đám người chơi bị sai sử kia chỉ chia đều ở 30-50 cấp, nhưng mà ko chịu được bọn họ số lượng nhiều nha.....một con bò cạp cũng có thể bị một đàn kiến cắn chết, sức mạnh của đoàn kết quả thật là ko thể khinh thường—!!!

Nguyên nhân dẫn đến cuộc truy sát lần này là do cái tính thích đùa giỡn mỹ nữ của Mạc Quân, lần này thì vui rồi, đùa giỡn phải một cái mỹ nữ là hoa đã có chủ, thế là.....ko cần nói cũng biết, bạn trai của mỹ nữ vốn là một cái cậu ấm, thiếu gia nhà giàu có. Nghe tin bạn gái mình bị đùa giỡn, ko nói hai lời liền xem tiền như rác, thuê một đồng người chơi đến định cho Mạc Quân một giáo huấn, dồn Mạc Quân đến Bạch Dương thành, “luân bạch*” cậu, khiến cậu ko thể lại ở trong trò chơi được nữa.....!!!

(*) nghĩa là đem người chơi giết chết cho đến khi người đó rớt xuống 0 Level (bởi vì mỗi lần chết người chơi sẽ bị hạ một Level)

Mạc Quân đã bị bọn họ bám lấy gần mấy ngày nay, tuy chưa chết lần nào nhưng lúc nào cũng bị phiền đến ko được, chẳng những ko có thời gian đi đánh quái kiếm tiền, tăng Level mà còn phải tốn tiền mua được phẩm hồi máu.....điều này đối với một tên tham tiền như cậu quả thật là một tội ác ko thể tha thứ.

Vốn trong nguyên tác, lần vây đánh này là lần cuối cùng và cũng là lần có quy mô lớn nhất. Lúc Mạc Quân bị dồn đến đường cùng thì nhảy ra một cái mỹ nữ GM yêu cầu dừng cuộc truy sát. Mỹ nữ GM đó ko phải ai khác là một trong số những lão bà sau này của Mạc Quân – Thẩm Lạc Mai, thiên kim của tập đoàn trò chơi lớn nhất nước và cũng là nơi sáng tạo ra trò chơi này.

Bởi vì từng giả làm một con mèo nhỏ, bị người chơi đuổi bắt và được Mạc Quân vô tình cứu giúp nên “nhất kiến chung tình”, đối với Mạc Quân nhớ mãi ko quên....!!! Nhiệm vụ của Tiêu Dật lần này là chọn lúc Thẩm Lạc Mai chưa kịp xuất hiện, nhanh chóng đến cái “Anh hùng cứu mỹ”, phá vỡ lần đầu gặp mặt của Mạc Quân và Thẩm Lạc Mai.....Tiêu Dật tỏ vẻ: Ngăn cấm Uyên Ương yêu đương cái gì tuyệt đối là sẽ bị trời đánh nha~!!!

19. Chương 19: Giải Cứu

Đang lúc Mạc Quân bị quần ẩu đến mau cạn lượng được phẩm hồi máu thì bỗng nhiên dị biến nảy sinh.....bên cạnh cậu nhoáng lên một cái liên xuất hiện một cái Sát thủ, một tay cầm “Quý ngâm” múa may vài cái liên khiến cho ba tên người chơi đang đánh lén sau lưng hấn bị Game over. Nhìn kỹ người tới là ai sau, Mạc Quân ko khỏi ngạc nhiên hỏi:

[Nhất tiểu hồng trần]: Địa ngục Tula??? sao cậu đến đây???

[Địa ngục Tula]: Ngang qua..... ngứa mắt—!!!

Tiêu Dật vẫn ít lời như cũ, phun ra vài cái từ đơn, động tác trên tay vẫn ko có chút chần chừ, liên tục gạt hái tánh mạng của những người chơi kia.....máu tươi vàng tung tóe lên khuôn mặt ko chút biểu tình, khí thế lăng nhán đúng như tên ID của hấn: Một cái đến từ Địa ngục Tula....!!!

Mạc Quân nghe vậy, im lặng ko nói lời nào.....cậu biết loại người như Tiêu Dật là sẽ ko nói dối, mà hấn cũng khinh thường đi nói dối (thật sao???) cho nên mới cảm thấy phức tạp. Mấy ngày nay, cậu bị đuổi giết khắp nơi, ko ít người nhìn thấy, thậm chí ngay cả những người từng có quen biết cũng chứng kiến.....nhưng có ai là giống như Tiêu Dật như vậy dám đứng ra giúp cậu đâu???

Mặc dù đã từng hưởng tư vị phản bội nên cũng ko thêm để ý nhưng mà bản thân cậu vẫn là rất khó chịu nha~!!! Nay lại gặp phải “tên đồ hơi” như Tiêu Dật ko khỏi cảm thấy có chút phức tạp, có chút vui vẻ.....chỉ một chút mà thôi, đừng nghĩ nhiều —!!!

[Hừ.....lần này mà thoát khỏi, liền đem hấn làm bằng hữu tốt lắm—!!!] – Mạc Quân ngạo kiều nghĩ.

[Đinh—!!! Hoàn thành: 20%. Hảo cảm nhân vật chính hiện tại: 35 – xem như là bạn bè]

Có Tiêu Dật gia nhập chiến cuộc, sức chiến đấu của hai bên dần đến thế cân bằng: Bên đám người chơi ko thể giết chết Mạc Quân và Tiêu Dật, nhưng đồng thời, bên Tiêu Dật cũng ko thể đột phá vòng vây chạy thoát....!!! Hai bên cứ thế giằng co đến gần một giờ vẫn chưa phân thắng bại.

Mạc Quân nhìn đám người vẫn ngoan cố, người này ngã xuống, người kia tiếp lên, chiến đấu hăng hái mà ko khỏi âm trầm khuôn mặt. Tình thế của cậu hiện giờ quả thật ko được tốt lắm, chẳng những lượng đời khát đã lên đến đỉnh điểm ảnh hưởng đến độ linh hoạt mà ngay cả được phẩm hồi máu cũng đã đến bình cuối cùng.....nếu ko kịp hồi máu, chắc chắn cậu sẽ chết ko nghi ngờ—!!! Tuy chỉ rút một Level nhưng thật sự là rất ko cam lòng.....!!!

[Shit—!!! cùng lắm thì lão tử thả A Tử, liều chết với tụi bay—!!! lão tử mà chết, tụi bay cũng đừng mong được sống tử tế.....!!!] – Mạc Quân oán hận nghĩ, tay đã mở ra khuôn thú cưng, chuẩn bị thả ra A Tử bất cứ lúc nào.....!!! Vốn cậu còn định để A Tử làm con bài chưa lật đâu, makeno, chết sống đến nơi rồi ai thêm để ý này đó???

Lúc Mạc Quân đã chuẩn bị liều mạng thì bên tai lại vang lên thanh âm của trò chơi:

” Người chơi [Địa ngục Tula] yêu cầu giao dịch 100 bình HP với bạn. Yes/ No???”

Nghe vậy, Mạc Quân ko khỏi hơi sững sờ nhìn đưa lưng về phía cậu chém giết khí thể Tiêu Dật, khẽ mím môi điểm “Yes”.

Được phẩm đã có, Mạc Quân liền như được hồi sinh, bắt đầu tiếp tục dùng mãnh chém giết....

[Mật] [Địa ngục Tula]: Ko được.....rất đông.....ko hết. Tìm đường—!!!

[Mật] [Nhất tiểu hồng trần]: Ý cậu là bảo tôi tìm đường lui??? Người đông quá, giết ko hết???

Tiêu Dật ko nói gì, khẽ gật đầu—!!! Mạc Quân cũng cảm thấy có lý, nhanh chóng dùng kỹ năng “Quan sát” nhìn chăm chăm xung quanh.....!!!

[Mật] [Nhất tiểu hồng trần]: Có, có một chỗ phòng thủ rất lợi lõng, cách cậu tầm 5 m về hướng 10h.

Tiêu Dật nghe vậy, ko nói hai lời, nhắc kiếm liền xông lên. Mạc Quân cũng bận rộn theo sát phía sau yểm trợ.....!!! Mắt thấy nơi đó quả thực chỉ có một người chơi lẻ loi đứng, Tiêu Dật liền dùng kỹ năng Sát thủ, nháy mắt di chuyển đến trước mặt người đó, giơ kiếm cuồng chém.

[Mật] [Địa ngục Tula]: Theo sát—!!!

Người kia vừa bị giết xong, vòng tròn liền lộ ra một lỗ hổng, Tiêu Dật nhanh chóng triệu hồi ra thú cưỡi là “Hắc Dực Kỳ Lân” liền nắm lấy Mạc Quân kéo lên ngồi vào lòng mình. Kỳ Lân vỗ cánh một cái, hai người liền nhanh như chớp bay ra ngoài thành.....

Mạc Quân thấy nguy hiểm đã xa dần mới hơi thả lỏng tâm tình, lập tức liền phát hiện mình ngồi vào đằng trước, nhìn từ xa giống như bị Tiêu Dật ôm vào lòng vậy liền ko khỏi có chút ko được tự nhiên vịn vẹo.....Tiêu Dật thấy vậy, khẽ nhủ mày vòng một tay lên eo hắn:

[Địa ngục Tula]: Ngồi yên—cao—tê.....!!!

[Nhất tiểu hồng trần]:.....(-_-+).....

Cậu vẫn là ko quá thói quen kiểu nói chuyện bằng từ đơn của tên này nha~!!! Cao thủ cũng ko nhất thiết phải như thế “ko hiểu thế trần” đi???

Tiêu Dật cho Kỳ Lân hạ cánh ở khu vực quái cấp 50 trở lên, nhủ mày nhìn Mạc Quân, lạnh lùng nói:

[Địa ngục Tula]: Luyện.....quá yếu—!!!

[Ah~ lần này mình nghe hiểu, là đang chê lão tử quá yếu cần luyện cấp thêm sao??? Vẫn là ko nghe hiểu thì hơn nha~!!!] – Mạc Quân nghiêng răng nghiêng lợi nhìn đã Level 72 Tiêu Dật. Nốc vào mấy bình hồi máu liền vác vũ khí xông vào đám quái, chém quái cho hả giận đi.....!!!

[Địa ngục Tula]: Yếu.....ko trả thù—!!!

Nghe vậy, đang chém giết hăng say Mạc Quân ko khỏi khựng người lại, quay đầu nhìn Tiêu Dật cười đến tà mị:

[Nhất tiểu hồng trần]: Ha~ tất nhiên rồi, thù này là nhất định phải trả, tên công tử nhà giàu đó ko thoát được đâu —!!!

Và thế là hai người bắt đầu thời gian cùng luyện cấp chung.....Tiêu Dật phụ trách dụ quái, Mạc Quân chém quái, chém sạch mấy đợt quái liền xuất hiện Boss, Tiêu Dật và Mạc Quân lại hợp lực chém Boss, vật phẩm rơi ra toàn chảy vô túi Mạc Quân.....bởi vì là bạn tốt cùng chém quái sẽ được tăng thêm 20% Exp nên cả Tiêu Dật và Mạc Quân đều rất nhanh thắng cấp vào vào....!!! Tiêu Dật Level 80, Mạc Quân Level 75, quả thật là so với đi hỏa tiễn còn nhanh....!!!

Trải qua mấy ngày này ở chung, Mạc Quân càng hiểu biết thêm về trình độ thao tác và lực công kích biến thái của Tiêu Dật.....chịu thôi, bởi vì Võng du cũng là dựa trên cơ năng bẩm sinh của cơ thể người chơi để mà xác định số liệu nên thân là một cái vận động toàn năng Tiêu Dật có các chỉ số biến thái cũng là điều tất nhiên thôi....!!! chưa kể hắn còn được thêm thành nhờ số điểm “bán nhan sắc” để đổi lấy nữa chứ—!!!

Hai người ở chung khá là hài hòa, đa số thời gian đều là Mạc Quân nói, Tiêu Dật nghe, ngẫu nhiên đáp lại bằng vài từ đơn.....Mạc Quân tỏ vẻ: Nghe riết người liền thành thói quen—!!! cho nên bây giờ cậu đã có thể hoàn toàn lý giải thông điệp mà Tiêu Dật cần nói mà ko cần hỏi lại.....thật là một sự tiến bộ ko nhỏ nha~!!!

[Hảo cảm của nhân vật chính hiện tại: 50% – Bạn tốt] – Tiêu Dật nghe thông báo của Hệ thống, cảm thấy rất hài lòng với thành quả của mình mấy tuần nay. Nhìn về phía vẫn đang chém quái hăng say Mạc Quân, đứng lên nói:

[Địa ngục Tula]: Nhất tiểu.....Offline.....3 ngày —!!!

[Nhất tiểu hồng trần]: Hm??? trùng hợp như vậy? tôi cũng sắp phải Offline 3 ngày để thi đây—!!! chẳng lẽ tôi với cậu là cùng trường???

Mạc Quân nghe vậy, tạm dừng đánh quái, quay đầu lại hỏi Tiêu Dật.....

[Địa ngục Tula]: Ko cùng—!!!

[Nhất tiểu hồng trần]: Cũng phải ha, nếu là cùng trường, ko lí nào tôi lại ko biết cậu được....!!!

Mạc Quân gật gù, tuy là gương mặt của Tula rất bình thường nhưng cậu chính là cảm thấy người này nếu đã gặp một lần thì nhất định là ko thể quên được....!!! Ko hiểu tại sao, chính là cảm giác....!!!

Tiêu Dật thấy chào cũng đã chào xong, ko nói thêm lời nào nữa, gợn gàng Offline đi—!!! Mạc Quân nhìn nhìn một chút thời gian, thấy vẫn còn sớm liền tiếp tục quay lại chém quái kiếm thêm chút điểm kinh nghiệm.

[Xa] [Lưới nhân ngư phủ]: Tiểu Quân, đang ở đâu thế??? Ko sao chứ??? Tui mới có mấy ngày bận việc ko lên mà vừa lên đã nghe tin ông bị vây giết là sao??? Có gì phải nói cho anh em biết chứ???

Mạc Quân thấy là ID của Đồng An – một tên trong đám bạn cùng phòng của mình liền ko khỏi mỉm cười. Kiếp trước cậu liền bởi vì bọn họ cấp bậc quá thấp mà ko thềm cùng kẻ vai sát cánh, bỏ đi tìm mấy người chơi Level cao khác để mà xưng huynh gọi đệ, cũng chính là cái đám huynh đệ đã phản bội cậu đấy.....cuối cùng, mấy người bạn cùng phòng này thế nhưng vẫn bênh vực cậu khiến cho bản thân mình cũng bị ép xóa nick. Cậu thật sự nợ bọn họ rất nhiều.....rất nhiều —!!!

[Xa] [Nhất tiểu hồng trần]: Ko có gì.....đã thoát an toàn, thậm chí ko mất một cọng lông—!!! đám đó còn chưa đủ trình độ để vây giết được lão tử đâu—!!! Bây giờ lão tử đang chém quái ở ngoài bìa rừng ” Sâm lâm u linh “, ở đây quái mạnh lắm, ông vẫn là đừng đến thì hơn—!!!

[Xa] [Lưới nhân ngư phủ]: Chu choa.....cứ chảnh đi—!!! mà nghe nói quái ở đó cấp cao lắm mà, ông bây giờ cấp mấy rồi???

[Xa] [Nhất tiểu hồng trần]: Ko biết mở khuôn bạn tốt ra xem sao??? hay mở Bảng đại thần cũng được, tên lão tử đứng chân dần ở đó đó—!!!

[Xa] [Lưới nhân ngư phủ]: Má ơi, ông thế nhưng đứng thứ ba trên Bảng đại thần á??? Chỉ sau hai cái tên biến thái giấu tên nào đó thôi —!!! thật là ko tin nổi nha~!!! Đại thần, dất tiểu nhân đi với được ko???

[Xa] [Nhất tiểu hồng trần]: Hừ.....ta cho phép nhà ngươi đi theo sau móng ta đó—!!! À.....để thi xong, kêu cả Triệu lâm với Hạ Quy Linh đi luôn, lão tử kéo một đám đi luyện cấp—!!!

[Xa] [Lưới nhân ngư phủ]: Ah~ yêu ông chết mất—!!! nhớ đấy nhé, tui đi làm nhiệm vụ đây —!!!

Mạc Quân vừa tiến bước Đồng An liền chạy nhanh mở Bảng đại thần ra.....cậu cứ tưởng mình chỉ đứng sau Tula thôi chứ, ai dè thế nhưng lại nhảy ra thêm một tên biến thái nữa là sao??? Lại che dấu tên, tưởng mình là thần bí cao thủ chắc??? Hừ.....cậu mới ko thừa nhận là đang ghen tỵ đâu —!!!

...

...

Mặc cho bên kia Mạc Quân là như thế nào rồi rắm, bên này Tiêu Dật đã ra khỏi khoang trò chơi, tắm rửa sạch sẽ, đang ngồi ăn bữa sáng đâu—!!!

_ Anh hai, hiếm lắm mới thấy anh chịu rời trò chơi ra ăn sáng đó nha—!!! – từ trên cầu thang truyền xuống giọng một cô gái. Tiêu Dật nghe vậy, ko khỏi ngước lên nhìn.....thầm than: yêu nghiệt nha~!!!

Đây là sự kết hợp giữa thanh thuần và yêu mị đi—!!! Ngũ quan tinh xảo, yêu mị tới mức tận cùng, thảo nào sau này là một trong số những lão bà được Mạc Quân cưng chiều nhất đâu....

Đặc biệt là đôi mắt hẹp dài, đuôi mắt hơi hơi nhếch lên, phong tình vạn chủng, cổ tình đôi con ngươi lại trong veo như hồ nước, tinh khiết tựa đóa trẻ ko hiểu hồng trần, yêu mị kết hợp với tinh thuần chẳng những ko hiển đột ngột mà lại phá lệ hài hoà, càng thêm hoặc nhân. Thân hình đầy đặn, trước độn sau kiêu cộng thêm bộ váy đỏ rất ư là sexy, ai mà ko đổ trước cô nàng này, trăm phần trăm là gay. Trong đó cũng có hẳn—(-_-)—!!!

Ko chỉ thế, hàng này còn rất xảo quyết, tinh quái....diễn hình là một cái bề ngoài Thiên sứ, bên trong Ác ma nha~!!! ai mà bị biểu tượng bên ngoài của cô nàng này mê hoặc, chắc chắn chết như thế nào cũng ko biết—!!!

Tiêu Dật ánh mắt hơi nhu hòa chút, gật gật đầu chào buổi sáng sau liền cúi đầu tiếp tục ăn đi—!!! Tiêu Diễm Chi cũng đã thói quen tính cách lạnh nhạt của Tiêu Dật, nhún nhún vai đi đến trên bàn, cầm ly sữa uống một hớp liền cầm giỏ đi học rồi.....lúc đi, còn ko quên quay lại gọi với vào:

_ Anh hai, anh đã hứa là nếu lần này em thi tốt sẽ mua cho em một cái khoang trò chơi giống của anh đó nha~!!! Anh hai nhớ phải giữ lời đó....!!!

_ Biết—!!! – Tiêu Dật gật đầu, hơi trầm ngâm.

Vậy là lúc Tiêu Diễm Chi gặp được Mạc Quân cũng sắp tới rồi—!!! đa số lão bà của cái tên Hồ ly đó đều là loại ” nhất kiến chung tình” nha~!!! tuy là hẳn đã chặn ngang lần gặp đầu tiên của Thẩm Lạc Mai và Mạc Quân nhưng Hệ thống vẫn chưa thông báo loại bỏ cô nàng thành công nghĩa là cô nàng này vẫn còn chưa từ bỏ ý định muốn tiếp cận tên Hồ ly kia.....!!! có lẽ phải đọc kỹ kịch bản một chút, nghĩ ra một chiến lược cụ thể mới được —!!!

Nghĩ là làm, Tiêu Dật ăn xong bữa sáng, lại chạy bộ gần 10 cây số sau liền về phòng, đóng cửa nghiên cứu kỹ càng kịch bản đi —!!!

...

...

_ Alo, Tiêu Dật sao??? hiếm lắm mới có lúc cậu chủ động gọi cho cô như thế này nha~!!! Cái thằng nhóc vô tình này —!!!

Tiêu Dật nghe vậy, ko dấu vết gào thét: [Uy, là cô giáo đúng vậy đi??? Ko cần phải nũng nịu như là bạn gái đồng dạng có được hay ko vậy trời—!!!]

_ Vâng, hôm nay Diễm Chi thi, em muốn làm giám khảo—!!! – nói chuyện với người lớn, Tiêu Dật vẫn là nói đầy đủ một chút, mắc công người ta lại tưởng hẳn là tên ko học vẫn nữa thì toi—!!!

_ Hm??? wao wao.....chuyện lạ nha—!!! Mấy lần trước lão nương cầu xin cậu đi chấm thi mấy lần, lần nào cậu cũng một câu ” Không rảnh ” xong việc, hôm nay lại hăng hái như vậy??? Có chuyện gì mờ ám đây??? Hay là đi xem Diễm Chi thi là chuyện phụ, chấm cô nàng nào rồi mới là chuyện chính???

—đúng 8h em sẽ đến!!! – nói xong Tiêu Dật liền ko đợi bà cô kia nói thêm gì nữa, nhanh tay cúp máy cái “rụp”, Thế giới yên tĩnh—!!!

20. Chương 20: Gặp Mặt

Trong trường đại học Royaty – nơi Mạc Quân và Tiêu Diễm Chi theo học, cuộc thi cuối khóa đang được diễn ra thật nghiêm túc. Các sinh viên đều bị cấm mang theo tất cả các vật dụng ngoài thân, chỉ được mang theo cái xác vào phòng thi, ngay cả bút viết cũng là giám khảo phát cho mỗi người một cây để làm bài—!!!

Mạc Quân nhìn những đề mục từ thuở xa xưa nào đã từng học qua nhưng nay đã quên sạch bách mà ko khỏi thở dài.....10 năm trước cậu nhưng là một cái tiêu chuẩn học sinh ngoan ngoãn, rất siêng năng học bài nên mấy cuộc thi này đối với cậu chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mà nay thì.....khó nói a~!!! Nhìn mọi người đã bắt đầu cầm đầu cầm cổ làm bài, cậu cũng bắt đầu vắt óc nhớ lại những đáp án mà hôm qua cậu đã đột nhập vào hệ thống Camera phòng giáo viên để nhìn trộm, cắn bút ghi lên.....!!!

Đang lúc mọi người hăng say làm bài thì một giọng nói trầm thấp vang lên trong căn phòng im phăng phắc có vẻ phá lệ rõ ràng:

— Xin lỗi thầy, em đến trễ—!!!

— Hm.....!!! Tiêu Dật đấy à??? Lâu rồi ko thấy em, đến coi thi à??? ko sao, vào đi—!!! – vị giám khảo gác thi nổi tiếng khó khăn vốn đang nghiêm mặt như pho tượng ko biết nhìn thấy ai mà mặt bỗng nhiên giãn ra, cười hiền lành nói.

Tiêu Dật??? đó chẳng phải là nhân vật Phong vân của trường mình sao??? Nghe nói Tiêu Dật chẳng những đẹp trai vô đối, thông minh vô cùng mà tính cách cũng cool vô lối.....!!! Tuy đã tốt nghiệp nhưng cái tên Tiêu Dật vẫn đứng vững thứ nhất trên Bảng thập đại mỹ nam của trường. Thời còn đi học, biết bao nhiêu cô nàng đã từng bị từ chối đâu: nào là Hoa hậu giảng đường, Hoa khôi của ngành, bla....bla.....ko biết nhìn ngoài đời có đẹp như trong ảnh ko nữa—!!!

Mọi người nghe đến cái tên Tiêu Dật liền một đám sững sốt, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm người đến.....bài thi??? makeno, ngắm Nam thần quan trọng hơn.

Ko thấy thì thôi, vừa thấy liền cả nam lẫn nữ đều ko màng đến bài thi nữa, chỉ nhìn chăm chăm hấn xem như một đám sói đói thấy mồi.....

[Oimeoi.....đẹp trai quá—!!! Đúng là Nam thần của lòng em.....!!!] – tiếng lòng của chúng nữ sinh

[Chết đi—!!! chết đi—!!! mấy tên cao phú soái*, biến hết đi—!!!] – tiếng lòng của chúng nam sinh

(*) nghĩa là: cao ráo + đẹp trai + nhà giàu.

Chỉ thấy người đến mặc một thân áo sơ-mi đen, cởi hai cúc áo đầu để lộ ra hàng xương quai xanh gợi cảm, quần Jean bó sát đôi chân thon dài, hoàn hảo thể hiện ra thân hình đúng chuẩn người mẫu.....!!!

Khuôn mặt mịn màng trắng nõn, lộ ra rõ ràng những góc cạnh tuấn mỹ nhưng quá mức lạnh lùng, đôi mắt đen sâu thẳm thẳm, sâu như khoảng không vũ trụ, làm cho người ta ko tự chủ được mà bị hút vào, ánh nhìn lạnh lẽo mà lại mê người; hàng mi dày rợp, sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng nhợt nhạt như hồ nước trong mùa đông lạnh lẽo. Phía trên hàng lông mày có một vết sẹo chừng 1,5cm, chẳng những ko hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp của hấn mà càng làm cho cả người hấn nhìn vào rất ư là khốc, khốc đến tận cùng.

Mái tóc đen ngắn khiến hấn thêm vài phần linh hoạt, mạnh mẽ, tựa như một con báo đang chuẩn bị sẵn mồi. Gương mặt lúc nào cũng ko có một chút biểu tình, lạnh như băng khiến thời tiết mùa hè nóng bức cũng hạ xuống âm độ trong chốc lát.

Mạc Quân cũng thuộc đội ngũ hâm mộ ghen tỵ hận nhìn Tiêu Dật.....có điều, ko hiểu sao cậu cứ cảm thấy người này hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải.....cứ thấy quen quen, ko phải khuôn mặt, mà là khí chất—!!! rất quen thuộc.

Tiêu Dật lạnh lùng nhìn lướt qua một đám chảy nước miếng nhìn hấn, trong lòng thầm mừng đến nở hoa nhưng bên ngoài vẫn là một bộ mặt vô biểu tình, khò khò nói:

— Quay lại làm bài, thời gian còn 30 —!!!

Đám sắc nữ bị giọng nói lạnh lùng của ai đó bưng tỉnh, nhanh chóng tiếp tục cắm đầu cắm cổ nghiêm túc làm bài.....!!! Được rồi, trừ một số đôi mắt vẫn trộm liếc nhìn Tiêu Dật với tần suất 3s 1 lần ra, thì trường hợp có thể coi là nghiêm túc.

Tiêu Dật dựa lưng đứng ở góc phòng, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm một tên ăn mặc lôi thôi, đội một cái mắt kiếng to dùng trông ngó tàu vô cùng ngồi ở đầu dãy, ánh mắt thế nhưng chớp cũng ko thềm chớp (Muốn tưởng tượng khung cảnh lúc này xin mời tham khảo nhân vật Illumi trong bộ truyện Hunter x hunter khi nhìn chăm chăm người khác là được.....!!!)

Mạc Quân bị hấn nhìn chăm chăm ko khỏi hơi có chút ko được tự nhiên, đôi mắt tinh ranh giấu sau cặp kính khe neo lại.....!!! Ko dấu vết đánh giá Tiêu Dật.

Tiêu Dật nhìn đã đời, cảm thấy cũng đã đến lúc giám khảo nên thu bài liền ung dung, thông thả đi đến bên bàn của Mạc Quân, nhú mày nhìn chăm chăm bài của hấn. Mạc Quân thấy vậy lo lắng hấn sẽ nhìn ra đáp án của bản thân có vấn đề liền nhanh chóng xoát xoát đánh đại vài câu cuối, định đứng lên nộp bài chạy lẹ.....ai ngờ, Tiêu Dật thế nhưng lại đưa tay ngăn lại.

Mạc Quân nắm chặt tay cổ để mình tỏ ra thật trấn định, vô tội nhìn Tiêu Dật, nghi hoặc hỏi:

— Có chuyện gì sao??? thưa giám khảo???

— Bài thi bị rách rồi, lấy tờ khác chép lại đáp án. Cậu được tăng thêm 15 cuối giờ—!!! – Tiêu Dật vẫn lạnh lùng nói, đưa tay chỉ chỉ bài thi ko biết từ khi nào đã bị rách một đường dài của Mạc Quân. Mạc Quân nghe vậy cũng giật mình nhìn lại bài thi của mình.....

[Shit.....lão tử dám cá là khi này bài của lão tử vẫn còn nguyên vẹn, như thế nào vừa đứng lên một cái liền bị rách??? chắc chắn là tên mặt than này làm.....!!!] – Mạc Quân nhú mày nhìn Tiêu Dật, mặc dù chắc chắn việc này là do Tiêu Dật làm nhưng mà cậu lại ko hiểu tên này làm vậy vì cái gì???

Hai người cứ thế bốn mắt nhìn nhau mà ko biết một nữ sinh khác ngồi cách Mạc Quân ko xa, đang vô cùng rối rắm nhìn hai người:

[Mình có nên nói cho tên ngố ngố kia biết là lúc này khi ngăn hấn lại, Nam thần đã thừa dịp hấn ko chú ý đưa tay xé rách bài của hấn ko ta??? Nếu nói như vậy, mình có bị Nam thần giết chết ko ta??? Thôi.....vẫn là giả bộ ko biết đi, mạng sống quan trọng hơn—!!!

Nhưng mà, ko thể phủ nhận.....Lãnh khòc mĩ nam công và Ngốc manh ngố tàu thụ cái gì thật là đáng iu nha~!!! Thế nhưng đứng nhìn nhau lâu như vậy.....đây gọi là sóng điện mắt, điện chết người sao??? Ah~!!! ko được, làm bài thi xong phải kêu mấy nhỏ bạn cùng tìm kiếm thêm thông tin của cặp này mới được —!!! Nam thần sắp sửa là hoa đã có chủ rồi nha ~!!!]

Bên này, hai người đang bị người khác YY khí thế vẫn ko hề hay biết gì, đối chọi gay gắt.....Tiêu Dật tự chủ trương nói xong lí do liền cầm một tờ đề thi mới đưa cho Mạc Quân, gật gật đầu ý bảo hấn có thể ngồi xuống chép đáp án rồi. Mạc Quân cắn răng nén giận ngồi xuống, nhìn tờ đề.....ngạc nhiên phát hiện, trên tờ đề thế nhưng lại có mờ mờ dấu bút chì khoanh tròn trên từng đáp án.....này.....!!!

Cậu ko khỏi ngước đầu lên nhìn đã trở lại góc tường, nhàm chán nhìn những bài thi đã được nộp lên Tiêu Dật, trên túi áo chính giắt một cây bút chì bằng kim loại, kiểu dáng tinh xảo, nhìn sơ cứ tưởng là đồ trang sức đâu... ko khỏi nghi hoặc:

[Tên này.....rốt cuộc là muốn làm gì???]

Nhìn kỹ lại thì thấy những đáp án Tiêu Dật khoanh và những đáp án cậu thấy được trước đó đều khác hẳn nhau.....một cái thuộc loại thiên tài, là học sinh xuất sắc của trường ko thể làm bài tất cả đều sai đi??? Chỉ có thể có hai khả năng: Một, là Tiêu Dật cố ý làm sai để dụ khị cậu. Hai, đáp án cậu xem được là giả.....nhìn đi nhìn lại cũng vẫn cảm thấy khả năng thứ nhất là rất cao.....nhưng mà, tên đó ko có lí gì phải làm như vậy nha???

Suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng Tiêu Dật lựa chọn lấy một nửa đáp án của Tiêu Dật và một nửa đáp án cậu xem được. Như vậy, cuối cùng cho dù là Tiêu Dật đúng hay sai cậu đều sẽ được phân nửa số điểm.....ko cao ko thấp, như vậy là đủ rồi—!!!

[Đỉnh —!!! kịch tình ” Rơi bẫy đề thi ” phá vỡ. Hoàn thành: 30%] – Bên này Tiêu Dật nghe thanh âm Hệ thống nêu lên, khoe miệng khe cong lên thành một nụ cười nhạt.

Vốn trong nguyên tác là Mạc Quân lần này sẽ bị phát hiện xem trộm đề thi, bị gọi lên kỷ luật. Nhưng nhờ có một cô giáo trẻ xinh đẹp mới vào trường ko đành lòng nhìn một học sinh “ngoan ngoãn” do bị bệnh nặng mà ko có thời gian ôn bài, lỡ bước sa chân bị hạ hạnh kiểm, ảnh hưởng đến tiền đồ sau này liền đã ra tay giúp Mạc Quân che dấu, xóa tên của hắn khỏi danh sách học sinh bị phạt khiến Mạc Quân thoát được một kiếp.

Tất nhiên, cô giáo xinh đẹp đó cũng ko phải ai khác ngoài một trong số các lão bà của Mạc Quân – Điệp Luyện Hoa, một cái ôn nhu, thiện lương có thuộc tính ẩn hình là thánh mẫu mỹ nữ.....

Tiêu Dật ra mặt giúp Mạc Quân giải vây lần này, chẳng những có thể xóa bỏ rớt lần đầu gặp mặt giữa Mạc Quân và Điệp Luyện Hoa mà còn tăng thêm độ hảo cảm sau này....có chuyện tốt như vậy thì ngu gì ko làm—!!!

Cho nên hôm qua hắn mới phải gọi điện cho Hiệu trưởng trường này, vốn là bạn thân của mẹ hắn giàn xếp cho thành giám khảo coi thi phòng của Mạc Quân, tiện lợi cho hắn hành động “cứu vớt” đời tên Hồ ly kia....!!!

Hết giờ làm bài, giám khảo nhanh chóng thu nốt những bài còn lại, nhìn sơ qua các bài thi, hắn liền cười đến đáng sợ, nhìn đám học sinh vẫn ngu ngơ ko biết gì, giương giọng nói:

— Hừ.....lần này thì bắt quả tang được hết rồi nhé—!!! những ai trộm xem tờ đáp án tôi để ở phòng giáo viên khôn hồn thì mau tự giác đứng lên, đừng để tôi phải nêu tên....!! Nói cho các em biết, tờ đáp án kia chỉ là giả thôi—!!! đáp án thật sáng nay mới được đưa về, vẫn còn nguyên phong bì nằm gọn trong cặp tôi đâu.....!!! có chứng cứ rành rành, đừng hòng chối cãi.....!!!

Một đám sinh viên nghe vậy ko khỏi gương mặt trắng bệch, sợ hãi xôn xao hẳn lên nhưng sợ đây là chiêu dụ khị của giám khảo nên vẫn ko có một ai chịu đứng dậy....Nhìn một đám học sinh vẫn còn ngoan cố dấy dụa, giám khảo ko khỏi hừ lạnh, cầm lấy tờ đáp án giả viết lên trên bảng, nghiêm khắc nói:

— Nếu ai chịu nhận tội, tôi sẽ cho người đó có cơ hội thi lại, nếu ko liền ngoan ngoãn nhận lấy điểm 0 đi. Tờ đáp án kia nhưng là một câu cũng ko đúng, bây giờ mà cứng đầu thì chỉ làm khổ bản thân mình thôi —!!!

Lại thêm một trận xôn xao, lần này đã có người mềm lòng, do dự đứng lên.....giống như hiệu ứng vậy, một đám người khác cũng dần dần đứng lên—!!! chẳng mấy chốc, hơn 2/3 các sinh viên trong phòng đều đã đứng dậy. Chỉ còn lại một số ít vẫn ngồi, trong đó cũng có cả Mạc Quân.

Mạc Quân ngay từ lúc giám khảo công bố đáp án giả cũng đã giật mình, chột dạ nhìn về phía Tiêu Dật. Cái tên mặt than kia là thật đang giúp cậu??? Hắn biết đáp án là giả nên mới đưa cho cậu đáp án đúng??? Nhưng.....tại sao lại giúp cậu. ” Tự xưng hiền ân cần, vô gian phi tức đạo”, cậu ko tin có ai là thật lòng muốn giúp người khác mà ko muốn hồi báo.....!!!

[Hm.....đã vậy, nếu tên mặt than kia thật sự ko cần hồi báo thì càng tốt. Còn nếu cần, nếu giúp được mình sẽ giúp....nhưng, nếu tên đó dám đòi hỏi gì quá đáng hay có mưu đồ gì bất chính, lão tử nhất định khiến cho hắn chết như thể nào cũng ko biết—!!!] – Mạc Quân nheo nheo đôi mắt, mím môi nghĩ. Quá khứ tàn khốc khiến cậu đã thói quen từ trong tiềm thức ko tin tưởng những trên đời này còn có người lương thiện.....!!!

Trên đời này quả thật là còn có người lương thiện nha~!!! tỷ như đám bạn cùng phòng của cậu, hay như đám lão bà mà Mạc Quân chưa có duyên gặp mặt.....nhưng, người đó nhất quyết sẽ ko là Tiêu Dật. Số

phận đã quyết định, từ ngày Trác Phàm bắt đầu trò chơi oái ăm này, mỗi bước đi, mỗi câu nói, mỗi việc làm của hắn đều là một kế hoạch được tính toán kỹ lưỡng...!!! Cho nên, Mạc tiểu thụ a~!!! tương lai người còn phải đau khổ dài dài nha~!!!.....!!!

21. Chương 21: Nhiệm Vụ Ẩn

Thấy sự việc đã hoàn thành, Tiêu Dật liền ko có hứng thú ở lại đối mặt với Mạc Quân....hiện tại vẫn chưa phải lúc. Biết lựa hoàn cảnh, thời gian xuất hiện như thế nào để có thể gây ấn tượng sâu sắc cũng là một loại nghệ thuật nha~!!! Mà hắn, là một cái “điên cuồng” nghệ sĩ —!!!

Lúc Mạc Quân ra khỏi phòng thi đã ko thấy bóng dáng Tiêu Dật đâu nữa.....ko khỏi khẽ mím môi, nhúu mày đoán mò mục đích của Tiêu Dật.....nhưng cuối cùng bởi vì ko nghĩ ra được gì cũng liền từ bỏ, quay đầu bước về hướng KTX tiếp tục Online đi—!!! Ko biết Tula có lên chưa nữa...!!!

...

...

Bên này, Tiêu Dật vừa Online xong du liên thấy một con bồ câu mũm mĩm như gà mái gian nan quạt quạt đôi cánh ngăn ngừa đến đáng thương tà tà bay đến.....” phịch” một cái, an toàn hạ cánh trên đỉnh đầu hắn—!!!

Tiêu Dật:(-_-).....WTF???

Đang lúc Tiêu Dật nghi hoặc thì con bồ câu lập tức “bùm” một cái tan biến vào mây khói, chỉ nghe một âm thanh quen thuộc vang lên:

” Tula.....có rảnh ko??? Nếu có thì đến Vong Tình Cốc gấp, có nhiệm vụ cần tổ đội....!!!”

[Hóa ra đó là bồ câu truyền tin—???] – Tiêu Dật lặng yên vì công ty phát hành trò chơi giờ một ngón tay cái, nhớ lại một chút đoạn này là kịch tình lúc nào rồi....

Vong Tình Cốc??? Nhớ ko lầm thì đây là lần Mạc Quân cùng đám bạn cùng phòng và của hắn tương lai đáng iu lão bà – Ngọc Linh Nhi đi làm nhiệm vụ tổ đội, Mạc Quân “bàn tay vàng” vung lên, tổ đội của hắn liền gặp phải nhiệm vụ ẩn liên hoàn, các thành viên trong nhóm bị chia thành từng cặp được giao cho nhiệm vụ riêng phải đồng thời cùng hoàn thành trong vòng 30 ngày.

Trong thời gian đó, bọn họ sẽ bị ngăn cách hoàn toàn với Thế giới võng du bên ngoài và giữa các đội....!!! Sau khi hoàn thành liền nhận được chìa khóa tiến vào Lăng mộ Tử Viêm nữ hoàng, lấy được biết bao là bảo bối và bí tịch khiến thực lực tăng mạnh đi.....???.....!!! Ko ngờ tình tiết này lại đến nhanh như vậy, xem ra thời gian bận rộn cũng sắp tới rồi đa—!!!

Mặc cho trong đầu hắn đang suy nghĩ ngàn vạn, động tác trên tay Tiêu Dật vẫn ko có chút dừng lại, mở khuôn bạn tốt ra, điểm mục truyền tống....!!! Một trận ánh sáng nhoáng lên, khung cảnh xung quanh Tiêu Dật liền lập tức thay đổi.....nhưng, có vẻ điểm đáp ko được tốt lắm nha~!!!

[Đỉnh—!!! Kịch tình “Nhiệm vụ ẩn” sắp bắt đầu—!!! Mời người chơi mau chóng phá vỡ. Thất bại.....người hiểu???]

Tiêu Dật nhìn xung quanh hắn còn có 5 người chơi nữa gồm 4 nam và 1 nữko, phải nói là một nhóm hỗn hợp gồm: Nhân tộc, Long tộc, Thiên tộc và Yêu tộc, tính cả Mạc Quân cũng đang rơi xuống.....đúng vậy, là rơi xuống. Nhìn dưới chân vạn trượng vực sâu, Tiêu Dật thật sâu trầm mặc nhìn Mạc Quân, trên gương mặt tuy vẫn ko có biểu tình gì nhưng nhìn kỹ vẫn có thể thấy hắn khóe miệng đang khẽ run rẩy....!!!

Mạc Quân sững sờ nhìn Tiêu Dật bỗng nhiên xuất hiện cùng gia nhập đội ngũ nhảy xuống.....thấy hắn nhìn chằm chằm mình, ko khỏi mỉm cười gãi gãi tai:

[Nhất tiểu hồng trần]: Ách.....ko cần lo lắng, chúng ta vừa đến Vong Tình Cốc định đợi cậu đến cùng đi làm nhiệm vụ thì gặp được một cái nhiệm vụ ẩn cho nên đây là đang trên đường đến nơi giao nhiệm vụ.....mặc dù, phương thức.....uh.....có chút quỷ dị nhưng hẳn là sẽ ko nguy hiểm—!!!

[Địa ngục Tula]:.....(-_-|||).....

Tiêu Dật tiếp tục trầm mặc cứng ngắc gật đầu, lại chuyển mắt nhìn về phía xa xăm.....bắt đầu lật lại ký ức nhớ lại từng chi tiết của kịch tình này đi —!!! Mà ko hề hay biết hành động của hắn vào mắt người khác lại có một tia ý vị khác

[Đội][Lưới nhân ngư phủ]: Woa

~!!!! Đây chính là vị Đại thần mà ông nói đi Tiểu Quân??? Quả thật là Đại thần có khác nha~!!! “gặp nguy bất biến”, thật là cool quá đi—!!! Đại thần, cầu bao dưỡng—!!!

[Đội][Nhã nhạc thiên âm]:.....Hàng này lại bắt đầu nổi cơn.....Tiểu Quân mau đem Đại thần ra xa một chút kéo tên này hứng quá nhảy lên đem người ta dọa chạy ko tốt....!!!

[Đội][Thiên giá tiên gia]: Biến hết—!!! Đại Thần sẽ dễ dàng bị hai người dọa chạy như vậy sao??? Nhìn lại đi.....người ta bình tĩnh lắm—!!! Phỏng chừng nghe chúng ta nói còn sẽ tặng chúng ta một cái “lạnh lùng” mắt xéch đâu—!!!

.....

.....

Tiêu Dật mặt vô tiểu tình nhìn đám người tưởng là hắn chưa vào đội, ko thể nhìn thấy khung tán gấu liền thoải mái bàn tán, lại nhìn biết tất cả mà vẫn im lặng xem diễn, hứng thú bưng bưng quan sát biểu tình của hắn Mạc Quân liền ko khỏi lại run rẩy khóe miệng: Demama.....hàng này tính phúc hắc lại nổi lên—!!! đến cả bạn cùng phòng cũng ko bỏ qua—!!! Có bạn là một tên Hồ ly như vậy, hẳn chân thành vì bọn họ rơi một giọt nước mắt đồng tình....!!!

Trong lúc rửa thềm trong lòng, Tiêu Dật vẫn nhìn chằm chằm đám bạn cùng phòng của Mạc Quân, tuy ko nói gì nhưng Mạc Quân cũng rất tự giác mỉm cười bắt đầu giới thiệu:

[Nhất tiểu hồng trần]: Tula, bọn họ là bạn cùng KTX của tôi.....cái tên Yêu tộc Sói xám to con nhất kia là Đại ca phòng ngủ [Thiên giá tiên gia], còn cái tên Thiên tộc nhìn có vẻ nhã nhặn, thư sinh kia thì phải là lão nhị [Nhã nhạc thiên âm], tên có vẻ ngốc nghếch, dở hơi còn lại là [Lưới nhân ngư phủ].

[Lưới nhân ngư phủ]: Đại thần buổi sáng tốt lành —!!! (^ _ ^)

[Nhã nhạc thiên âm]: Xin chào.....!!!!

[Thiên giá tiên gia]: Chào cậu!!!

Tiêu Dật tất nhiên là biết bọn họ, nhưng chỉ giới hạn ở tên thật và ID mà thôi nên ko khỏi nhìn kỹ một lượt ba người. Theo như hắn nhớ thì [Thiên giá tiên gia] tên thật là Triệu Lâm, một cái khá chừng chạc và gương mặt hàm hậu, rất có độ tin cậy tên, nhưng.....tin hắn, người liền thua. Thực tế hắn là một cái ko hề thua Mạc Quân phúc hắc hàng.

[Nhã nhạc thiên âm] tên là Hạ Quy Linh, nghe tên ID liền biết tên này là một cái bên ngoài nhã nhặn, trí thức người. Còn bên trong.....thế nhưng lại là một cái cuồng phim hoạt hình, truyện tranh thiếu nữ, thường gọi: Otaku.

Còn về [Lưới nhân ngư phủ] Đồng An thì ko hơn ko kém một cái vô sỉ, mặt dày nịnh nọt hàng, tên này hẳn ấn tượng nhiều nhất.....bởi vì tên này là một nhân vật duy nhất có dính dáng tình cảm với một trong các lão bà của Mạc Quân mà vẫn có thể sống sót.....người đó ko phải ai khác chính là vị Nhân tộc mỹ nữ đang ko ngừng lúc la lúc lắc bên kia – Ngọc Linh Nhi.

Thấy Tiêu Dật nhìn mình, Ngọc Linh Nhi cũng mỉm cười để lộ ra hai cái lúm đồng tiền mười phần đáng iu nói:

[Hoa lạc trần ai]: Ra mắt Đại thần, em là bạn học cùng khoa của [Lưỡi nhân ngư phủ], lần đầu chơi trò chơi nên xin nhờ mọi người chỉ điểm thêm —!!!

[Đinh —!!! gặp được vật cản mục tiêu nhiệm vụ.....mời người chơi nhanh chóng nghĩ ra đối sách gạt bỏ]

Tiêu Dật yên lặng gạt đầu, ko nói một câu nào. Khi này mới nhìn thấy Ngọc Linh Nhi, hấn suýt nữa trợn trắng mắt đầu.....may mắn là kịp kiềm chế, nếu ko hình tượng hấn xây dựng bao lâu nay liền cứ như thế bỏ sông bỏ biển rồi—!!!

Chỉ thấy cô nàng mặc một thân y phục màu hồng, trên gương mặt trái xoan nhỏ nhắn là một cặp mắt to tròn, đen láy, đáng iu vô cùng. Mọi thứ đều rất bình thường, nhưng điều khiến Tiêu Dật suýt nữa đánh mất hình tượng ko phải gì khác chính là kiểu tóc kì ba của cô nàng.

Uy, búi hai cục hai bên rồi thả hai lọn tóc dài xuống ngang bắp chân.....đây là đang muốn Cosplay Thủy thủ mặt trăng sao??? Lại còn treo lên hai cái chuông, mỗi lần nói chuyện đều lắc lắc cái đầu kêu “leng keng” cái gì.....khiến hấn thật sự là.....thèm ăn cà – rem quá nha~!!! Sau này đổi nghề đi bán kem dạo, đảm bảo đắt hàng như tôm tươi —!!! Tiêu Dật đỉnh một trượng mặt nghiêm túc, lạnh lùng âm thầm phun tào.

Trong lúc đám người đang trao đổi, làm quen thì bọn họ cuối cùng cũng đáp xuống một cục bông khổng lồ.....Tiêu Dật lập tức liền nhảy đến bên cạnh Mạc Quân, thẳng tắp đứng phía sau cậu. Mạc Quân liếc mắt thấy người đến là Tiêu Dật cũng có phản ứng gì, tiếp tục quan sát xung quanh.

Từ lần trước cùng nhau kề vai sát cánh thoát khỏi đám người đuổi giết sau hai người vẫn luôn rất tin tưởng đưa phía sau giao cho đối phương. Hành động này như là một loại vô thức vậy, ngay cả chính bản thân Mạc Quân cũng ko hề ý thức được mình thế nhưng đã như thế tín nhiệm Tiêu Dật...

22. Chương 22: Cách Ly

Tiêu Dật từ đầu liền đã ko hề nhìn ngó xung quanh, chỉ chuyên tâm nhìn chăm chăm dưới chân tìm mấy cái vòng tròn truyền tống.

[Thấy rồi] – lập tức hai mắt hấn sáng lên, vươn tay kéo lại đang định bước tiếp Mạc Quân.

[Địa ngục Tula]: Nhất tiểu—!!!

[Nhất tiểu hồng trần]: Hm??? có gì à???

Mạc Quân nghe Tiêu Dật gọi lại liền đứng lại nhìn hấn, ko hề chú ý tới bàn tay của mình vẫn đang trong tay Tiêu Dật ko có dấu hiệu buông ra.....điều này cũng ko thể trách Mạc Quân ko có phòng “sói” cảnh giác mà là ai bảo bạn Tiêu Dật đây hình tượng “người thành thật” xây dựng quá hoàn hảo. Xem ra, cho dù sau này Tiêu Dật có đi cướp của, giết người Mạc Quân cũng sẽ nghĩ đến hấn là bị người ép buộc mà ko phải do mình muốn đâu—!!!

[Địa ngục Tula]: Dưới chân —!!!

Nghe vậy, Mạc Quân cũng chú ý tới những cái vòng tròn dưới chân, lúc đầu cậu còn tưởng chỉ là hoa văn trang trí thôi đâu, giờ nhìn kỹ lại mới thấy những hoa văn trong vòng tròn ánh lên những tia sáng le lói.....những người khác thấy vậy cũng sôi nổi nhìn dưới chân mình.

Tiêu Dật lé mắt liếc nhìn vẫn bám sát Mạc Quân, hai mắt nhìn chăm chăm bàn tay đang giao nắm của hai người Ngọc Linh Nhi, khóe môi khẽ kéo—!!! Trong nguyên tác bởi vì cô nàng này vẫn luôn cách Mạc Quân rất gần nên mới được truyền tống đến một nơi với Mạc Quân thành một đội cùng làm nhiệm vụ đâu—!!!

Lần này thật đáng tiếc là gặp được hấn, Tiêu Dật ko tin giữa hai người, một là đứng cách Mạc Quân ko xa, một là nắm lấy tay Mạc Quân, trò chơi lại vẫn khăng khăng một mực lựa chọn Ngọc Linh Nhi với Mạc Quân cùng một đội đâu. Huống chi còn có một cái Thẩm Lạc Mai vẫn luôn quan sát, điều khiển trò chơi từ trong tối, cô nàng sẽ để Ngọc Linh Nhi có cơ hội tiếp cận Mạc Quân sao??? Nằm mơ đi thôi —!!!

Lúc đám người đang tìm hiểu những vòng tròn dưới chân thì đột nhiên ánh sáng le lói từ những hoa văn rực rỡ hắt lên, mạnh xuất hiện một cột sáng đem hai người đứng ở trung tâm của nó là Mạc Quân và Tiêu Dật truyền tống đi.....nhưng, Tiêu Dật nhú mày nhìn hoảng sợ Ngọc Linh Nhi cũng đồng dạng nắm lấy cánh tay Mạc Quân ko chịu buông, cứng rắn đi theo.....!!! Cuối cùng tổ đội lâm thời đổi thành ba người một tổ.....cùng bị truyền tống đi cùng.

[Shit—!!! Có cần dai dẳng như keo con chó vậy ko??? Hừ.....mặt dày như tường thành vậy, đeo hằng ngày có thấy nặng ko nha???] – Tiêu Dật tính toán mọi thứ đều “Thiên thời, địa lợi” lại quên tính đến “nhân hòa” – chính là lòng người. Hắn ko ngờ Ngọc Linh Nhi lại cứng đầu, cố chấp, ko biết e lệ như vậy,.....quả nhiên, người là ko thể nhìn bề ngoài nha~!!!

[Đinh—!!! phát hiện sức mạnh của quy tắc Thế giới can thiệp. Mời người chơi cẩn trọng hơn—!!!]

Ba người bị đồng thời truyền tống đến một hoang đảo giữa Đại dương, nhiệm vụ ẩn trần đầy dấu chấm hỏi khi này cũng đã thay đổi trở thành nhiệm vụ liên hoàn:

” Nhiệm vụ liên hoàn: Mời người chơi hoàn thành những nhiệm vụ hằng ngày được giao bởi người dân trên đảo Rebon, hoàn thành người chơi sẽ nhận được một phần thưởng vô cùng hấp dẫn....

Thời hạn 30 ngày ”

[Nhất tiểu hồng trần]: Hai người nhìn thấy bảng nhiệm vụ thay đổi ko???

[Hoa lạc trần ai]: Có, em có thấy, vậy bây giờ chúng ta có nên tiếp tục làm nhiệm vụ này ko???

[Hởi nhảm.....ko làm vậy ngon tìm đường trở về đi—!!!] – Tiêu Dật khinh thường nói thầm. Lạnh lùng khốc khốc gật đầu tỏ vẻ mình cũng có thấy.

Hắn còn đang khó chịu đâu.....Thế giới đầu tiên bởi vì chỉ là một cuốn ngôn tình tiểu thuyết bình thường, cũng ko nổi tiếng là bao nên quy tắc của Thế giới đó mới nhỏ yếu, dễ dàng bị phá vỡ như vậy.....ko ngờ đến Thế giới này hắn còn chưa kịp làm gì đâu quy tắc liền đã lấp ló giáng cho hắn một đòn cảnh cáo rồi.....

[Hừ.....cảnh cáo phải ko??? lão tử quyết định phải đem Thế giới này tàn phá đến tanh bành tan hoang mới được—!!!] – Tiêu Dật nghiêng răng nghiêng lợi ngẫm, ánh mắt nhìn về phía Ngọc Linh Nhi càng thêm lạnh lùng. Ngẫm nghĩ, dùng Mật ngữ nói chuyện với Mạc Quân.

[Mật][Địa ngục Tula]: Phiên toái—!!!

[Mật][Nhất tiểu hồng trần]: Hm??? Ai??? [Hoa lạc trần ai]???

Mạc Quân lần đầu nghe giọng điệu của Tiêu Dật phỉếm ra một tia chán ghét rõ ràng như vậy liền ko khỏi nghi hoặc hỏi lại:

[Mật][Địa ngục Tula]: Uh—thích cậu—quá yếu—phiên toái—!!!

Mạc Quân nhìn một đồng tử đơn được liệt kê, bắt đầu tiếp tục sự nghiệp phiên dịch viên tương lai của mình:

[Mật][Nhất tiểu hồng trần]: Ý cậu là.....cô nàng đó thích tôi??? Con gái thích ai thường sẽ rất bám người nhưng khổ nỗi cô ấy cấp bậc lại quá yếu nên sẽ đem đến rất nhiều phiên toái???

Tiêu Dật ko nói gì gật đầu.....đứng một bên vẫn luôn chú ý nơi này Ngọc Linh Nhi thấy hai người đang mở miệng nói chuyện nhưng cô lại ko hề nghe chút thanh âm gì liền hiểu là bọn họ đang dùng Mật ngữ, ko khỏi ủy khuất đỏ hồng hốc mắt hung hăng nhìn chằm chằm Tiêu Dật.....!!!

Bên này Mạc Quân nghe vậy cũng ko khỏi đồng ý gật gật đầu.....mặc dù cậu cũng có thể xem ra cô nàng bạn học kia quả thật là có hảo cảm với mình nhưng ko nghĩ rằng đó lại đã đến mức thích nha???

Mặc dù được mỹ nữ theo ai mà ko thích, nhưng mà.....ra về Đồng An cũng rất thích cô nàng đâu—!!! Lần đầu tên đầu gỗ đó dẫn một cô nàng đến gặp bọn họ đa.... Phòng bọn họ chẳng phải có quy định là muốn quen ai thì trước hết phải dẫn ra về ra mắt cả phòng sao.....!!! Cướp vợ bạn cái gì cậu là sẽ tuyệt đối ko làm.....đặc biệt người bạn đó lại còn là Đồng An – người cậu đã quyết tâm sẽ báo đáp thật tốt.....!!!

Nghĩ vậy Mạc Quân âm thầm nắm tay đã có quyết định, quay ra nhìn Ngọc Linh Nhi lại kinh ngạc phát hiện cô nàng khi nãy vẫn đang hàm tình mạch mạch nhìn cậu lại đang đỏ hốc mắt nhìn chăm chăm Tiêu Dật như muốn nhảy đến nuốt hết con người ta vậy.....ko hiểu có chút khó chịu, hung hăng nhứ mày....!!!

[Hừ.....một đứa con gái mà thôi—!!! Lão tử sau này muốn sẽ có—!!! Cái loại con gái “Đứng núi này trông núi nọ” ko xứng để lão tử gây xích mích tình anh em....!!!] – Mạc Quân đôi mắt tối lại, âm thầm cắn răng.....thấy Ngọc Linh Nhi đã hồi phục tinh thần lại quay ra đỏ mặt nhìn mình liền bắt đầu treo lên nụ cười đậm chất Hồ ly – một nụ cười làm nên tên tuổi của cậu sau này....!!!

[Đinh—!!! Nhiệm vụ chính hoàn thành: 1/7. Hoàn thành: 40%] – nghe Hệ thống thông báo, Tiêu Dật ko khỏi nhướn mày.....dễ dàng như vậy??? Hừ.....làm hắc còn tưởng là cô nàng này mặt dày như vậy ít nhất cũng phải chịu được lâu hơn nữa cơ.....xem ra, là hắc đánh giá cao đối thủ rồi—!!!

[Nhất tiểu hồng trần]: Hoa lạc, tôi và Tiêu Dật đã bàn bạc xong rồi.....chúng ta nên xuất phát vào thôn nhận nhiệm vụ thôi—!!!

[Hoa lạc trần ai]: Uh.....em...em biết rồi, đi thôi ạ—!!! – Ngọc Linh Nhi thấy Mạc Quân cười với mình, gương mặt càng đỏ hơn, âm thầm cho Tiêu Dật một cái dắc ý ánh mắt.....!!!

[Xem đi.....xem đi.....!!! Soái ca vẫn là thích ta hơn đi—!!! Hừ.....ngươi cái đồ Gay chết tiệt làm sao có thể so với xinh đẹp, tươi mát bốn cô nương...!!!]

Tiêu Dật liếc cũng ko thèm liếc nhìn Ngọc Linh Nhi một cái, quay mặt đi rồi.....hắn luôn luôn đối những thứ đã hết giá trị sử dụng ko có nhiều lắm hứng thú—!!! Huống chi còn là một cái ko hề có một chút giá trị, người gầy tong teo như học sinh trung học, muốn ngực ko ngực, muốn hông ko hông mỡ nữ—!!! Hắn là cô nàng ko biết là ngay cả hông của Mạc Quân còn tròn, có độ căng, eo dãn đẹp mắt hơn mình đi—??? Nếu biết chắc chắn sẽ tức chết, tìm khối đậu hũ đập đầu tự tử cho rồi....!!!

Mạc Quân hiện tại đang ở trong trạng thái ” Tình nhân trong mắt ra Tây Thi, ghét nhân trong mắt ra Cương Thi”, nhìn thấy Ngọc Linh Nhi vẫn tiếp tục “liếc mắt đưa tình” nhìn Tiêu Dật liền ko khỏi thầm mắng tiếng “Đồ lẳng lơ”.....nhưng vì ngại cô nàng dù sao vẫn là người Đồng An thích cho nên cũng ko nói gì quá đáng....chỉ là gương mặt đang cười như Hồ ly lại cười đến càng thêm âm trầm hơn một chút mà thôi—!!!

23. Chương 23: Bùng Tỉnh

Những ngày sau đó, ba người liền bắt đầu cuộc sống ăn, ngủ, làm nhiệm vụ. Từ trông trẻ cho đến làm vườn, săn bắn, hái thuốc, may vá, diệt Boss,.....ko chuyện gì là ko có. Bởi vì ba người được quyền tách ra nhận nhiệm vụ riêng biệt tùy theo Level cho nên hầu hết các nhiệm vụ như Osin kia toàn bộ đều bị nhồi nhét cho Ngọc Linh Nhi. Tiêu Dật và Mạc Quân chủ yếu đều nhận được những nhiệm vụ diệt quái hoặc hái thuốc....so với nhiệm vụ bình thường bọn họ nhận cũng ko khác nhiều lắm....!!!

Cứ thế nhàn nhả qua 20 ngày, Tiêu Dật và Mạc Quân bởi vì nhiệm vụ sắp hoàn thành tâm tình càng ngày càng tốt, về phần Ngọc Linh Nhi??? tất nhiên là cũng tốt ko kém rồi....bởi vì cuối cùng cô cũng sắp được thoát được tháng ngày Địa ngục trần gian này rồi nha~!!! Đường đường là một tiểu thư đài các, ở nhà ngay cả một giọt nước cô cũng ko cần dính chứ đừng nói là làm việc nhà.....nay vào trò chơi lại bị người xem thành Osin sai tới sai lui—!!! Cô sắp điên đến nơi rồi....!!!

Hôm nay, hiếm hoi có một ngày nhiệm vụ đã dần bớt đi....lượng công việc ba người phải làm đều ít hẳn.....vì tránh cho Ngọc Linh Nhi lại bám lên Mạc Quân, mặc dù nhìn bên ngoài có vẻ Mạc Quân cũng đã ko hề có ý tứ gì với cô nàng nhưng mà nếu quy tắc nổi điên lên đến cái “Gương vỡ lại lành” cái gì khó nói lắm.....dù sao người ta vốn cũng là Lão bà của cậu ta thôi —!!!

Thế là Tiêu đại thần liền ko nói hai lời nắm lấy eo ai đó kéo lên Hắc Dực Kỳ lân” bay thẳng lên đỉnh núi cùng nhau ngắm cảnh đi....!!!

[Nhất tiểu hồng trần]: Chúng ta đến đây làm gì???

[Địa ngục Tula]: Ngắm cảnh—!!!

[Nhất tiểu hồng trần]: (->_->)[Tên này thật sự biết ngắm cảnh sao??? hay là kiếm đại một chỗ rồi đứng ngắm người???] – Mạc Quân hoài nghi nhìn gương mặt ko chút biểu cảm Tiêu Dật.

Trực tiếp ko nhìn ánh mắt khinh bỉ của Mạc Quân, Tiêu Dật ko nói gì đưa tay lên xoa xoa mái tóc bạc dài ngang lưng của cậu ta....động tác thân thiết, quen thuộc như đã làm qua rất nhiều lần.....

Mạc Quân nhìn ánh nắng sớm phủ lên người Tiêu Dật một tầng hào quang nhàn nhạt sán gương mặt vốn rất bình thường kia bỗng trở nên hấp dẫn đến lạ.....lại cảm nhận động tác của Tiêu Dật mang đến hơi ấm còn lưu luyến trên mái tóc. Có lẽ do khung cảnh quá mức mỹ lệ hay do hôm nay khuôn mặt Tiêu Dật đã ko còn vẻ lạnh lùng thường có mà thay vào đó là nụ cười ấm áp mà Mạc Quân bỗng cảm thấy những hành động thường ngày rất bình thường giữa hai người bỗng trở nên nhuốm một màu sắc ái muội.....!!!

Cười???.....khoan, Tiêu Dật cười???

Mạc Quân tròn to mắt nhìn khuôn mặt bình phàm luôn lạnh lạnh, thanh thanh cười lên lại đem đến cảm giác như nắng mai làm tan chảy băng tuyết vậy.....

[Nhất tiểu hồng trần]: Cậu.....cười???

Tiêu Dật nghe vậy, khóe môi càng cong lên nữa, đưa khuôn mặt lại gần sát Mạc Quân.....cho đến khi chỉ còn mũi cách mũi 1cm. Tiêu Dật nhìn khuôn mặt tà mị của Mạc Quân đại ra nhìn mình, hắn rất ko phúc hậu phì cười, tiến đến bên tai cậu nhóc, trầm thấp nói:

[Địa ngục Tula]: Nghĩ cái gì??? tôi chỉ là cảm thấy cậu đội một chiếc lá trên đầu trông rất ngốc mà thôi—!!!

Nói rồi mỉm cười cầm lấy chiếc lá khô dính trên mái tóc cái tên đang còn hóa đá trước mặt.....Mạc Quân nghe Tiêu Dật nói như vậy phản ứng đầu tiên ko phải là tức giận khi biết mình bị đùa giỡn mà là: [Thì ra hắn còn có thể nói đầy đủ một câu nha???.....Ko đúng.....trọng tâm, ko phải ở đây đi.....???]

[Nhất tiểu hồng trần]: Cậu.....[Demama....lão tử sống hơn 30 năm lại bị một tên nhóc con hai mươi mấy tuổi đùa giỡn....mất mặt về nhà rồi có được ko nha~!!!]

[Địa ngục Tula]: Ko có gì....!!! Trở về—!!!

[Shit—!!! tất nhiên là ko có gì.....bị đùa giỡn cũng ko phải hắn—!!!] – Mạc Quân tròn trắng mắt nhìn người nào đó lại tự tiện ôm lấy eo cậu “xách” về Thôn, ko nói gì phun tào....!!!

Nhưng.....còn nhớ sao, Tiêu Dật chưa bao giờ làm chuyện gì vô ích, tuy hôm nay cũng ko có làm cho Mạc Quân thích hắn nhưng ít nhất cũng nhận ra được điều gì đó có phần mờ ám giữa thái độ của Tiêu Dật đối với bản thân đi—!!! cứ nhìn độ hảo cảm đã đến mức 75 liền biết. Với lại, Tiêu Dật mắt lé nhìn vẫn núp theo phía sau Ngọc Linh Nhi, khóe miệng khẽ cong lên.....[Đôi lúc tâm lý phụ nữ lợi dụng tốt cũng sẽ rất có ích đâu~!!!]

...

...

Mấy ngày sau đó, nhiệm vụ hoàn thành, đoàn người lại được truyền tống trở về nơi mà bọn họ bị chia cách.....vừa thấy ba người xuất hiện, Đồng An liền nhanh chóng bay lại lo lắng nhìn xem Ngọc Linh Nhi. Hai người còn lại đồng loạt vút cho hắn một đôi mắt khinh bỉ: [Đồ trọng sắc khinh bạn].

Khinh bỉ xong, hai người liền cười hì hì, cảm động như gặp lại người thân sau bao năm xa cách nhào lại chỗ.....Tiêu Dật:

[Nhã nhã thiên âm]: Đại thần, ngài ko sao chứ ạ???

[Thiên giáng tiên gia]: Đại thần có mệt lắm ko??? có muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một chút ko ạ???

[.....(-_-+).....Hừ, một đám trọng tài khinh hữu, đúng là “cá mè một lứa” mà.....] – Mạc Quân đồng dạng khinh bỉ.....cô linh linh đứng một mình quạnh hiu.

Ngọc Linh Nhi mấy ngày nay đều im lặng đến bất thường.....ko bám theo Mạc Quân, ko luôn luôn dùng đôi mắt ướt sưng nhìn cậu cũng ko lúc nào cũng muốn nói lại thôi.....ra về cô nàng cũng đã nhận ra thái độ khác biệt của Mạc Quân giữa Tiêu Dật và bản thân đi???

[Xem ra kế hoạch sắp tới có đất dụng võ rồi.....sẽ rất bận rộn nha~!!!] – Tiêu Dật nhìn cô nàng cái dạng này, ko khỏi kéo kéo khóe miệng.....!!!

24. Chương 24: Sóng Dồn

Ngày hôm sau ở KTX trường Royaty, sáng sớm.....

_ Tiểu Quân.....Tiểu Quân.....mau đến đây.....có chuyện lớn rồi.....!!! – tiếng Đồng An hét to vang vọng trong phòng ngủ khiến 3 người còn lại ko khỏi tức giận mắng to:

_ Mẹ.....sáng sớm nổi điên a??? La hét cái gì??? Tiểu Quân bị làm sao??? đút jj vẫn là làm cho nhỏ nào đeo Balo ngược rồi??? – Triệu Lâm ném một cái gối đầu về phía Đồng An, chửi bậy.

_ Ko phải, đều ko phải.....kiểu này là người ta cho Tiểu Quân đeo Balo ngược thì có—!!! – Đồng An bị mắng nóng máu, vội vàng quơ tay múa chân giải thích.....

_ Cái gì??? x3

Nghe vậy, 3 người còn lại, nhất là Mạc Quân cũng ko nhịn được nữa, vội vàng nhảy xuống xem xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.....!!! Chỉ thấy trên trang chủ của trò chơi đang rầm rộ về một Bài viết có tựa đề rất giật gân: “Gian tình giữa hai tên Đại thần vô sỉ” kèm theo một clip.

Nội dung đại khái là viết về chuyện có một tên nằm trên Bảng Đại thần là như thế nào vô sỉ, bỉ ổi vô liêm sỉ tìm mọi cách, mọi thủ đoạn để cướp lấy người yêu vốn cũng là một Đại thần của một cô nàng người chơi giấu tên. Và hai nhân vật chính đó ko ai khác chính là Tiêu Dật và Mạc Quân.

Mạc Quân nhìn clip ghi hình cảnh hai người vô cùng tình cảm đứng ngắm cảnh ở đảo Rebon, Tiêu Dật ôn nhu nhìn cậu, đưa tay lên lấy lá khô rồi cúi người xuống.....bởi vì góc quay nên nhìn ko hề khác gì hai người đang đứng hôn nhau thì ko khỏi hai mắt đỏ bừng...âm thầm cắn chặt răng, gương mặt tối xầm lại.....

Bị truyền tống đến trên đảo đó chỉ có 3 người: Tula, cậu và Hoa lạc.....!!! Ai dám nói ko phải con nhỏ kia cậu liên liêu chết với ai—!!!

_ Shit—!!! Con nhỏ này có bệnh a??? ai là bạn trai của cô ta??? Lại còn làm ba cái trò mèo này nữa chứ??? Định làm như vậy để gây chú ý với Tula chắc??? – Mạc Quân cuối cùng vẫn là chịu ko được, khinh thường nói.....!!!

Ba người còn lại ngoài ý muốn im lặng.....bọn họ cũng đã lỡ mớ đoán được là ai làm, nhưng vẫn ko thể tin nổi cô bé đáng iu, trong sáng kia lại là người như vậy.....!!! Đặc biệt là Đồng An, hẳn là người bị Shock nặng nhất trong đám.....cứ nhìn thằng nhỏ này giờ vẫn bản thân như người vô hồn liền biết—ít nhất cũng phải ngậm cái miệng lại chứ, ruồi bay vô làm như thế nào??? Thật là.....

Mạc Quân ko thèm để ý đến phản ứng của bọn họ, vội vàng kéo xuống xem phản ứng của dân tình như thế nào.....dù sao chuyện này cũng là do cậu làm ảnh hưởng đến Tiêu Dật, nếu có gì quá đáng thì cậu cũng ko biết phải làm sao cho tốt.....nếu Tiêu Dật ko muốn gặp cậu nữa thì sao??? Nếu hẳn thật sự ko muốn dính dáng gì đến cậu nữa??? Như vậy.....

Mạc Quân bỗng dưng khựng người lại.....vừa rồi, hình như tim cậu.....đau nhói??? Ko....ko thể nào, cảm giác này cậu chỉ từng được gặp một lần khi bị bạn gái phản bội mà thôi.....làm sao có thể sẽ xuất hiện ở Tiêu Dật??? Hẳn là ko thể.....đi???

— Làm sao vậy??? sao ko xem tiếp??? – Hạ Quý Linh thấy Mạc Quân tự dưng cũng bị “sét đánh giữa trời quang” y chang Đồng An thì ko khỏi nghi hoặc, cướp lấy máy tính, cùng Triệu Lâm châu đầu xem tiếp đi....!!!

Comment:

[Siêu nhân mặc quần xì vàng]: Eo....cô nàng này có nói thật ko vậy??? Nhìn thế nào cũng là công thụ nhà người ta đang vô cung hài hòa ngắm cảnh nha??? Nếu ko đăng thêm một clip tình cảm giữa vị Đại thần kia và bản thân mình đi. Nếu ko, lão tử là tuyệt đối ko tin....!!!

[Lạt thủ tồi hoa]: Như trên

[Thái giám ngư lang]: Như trên

.....

.....

[Nắng chiều tây hạ]: Hừ....ko biết con nhỏ nào mà vô sỉ dữ vậy nữa, bỗng cô nương đây chính mắt thấy công thụ nhà người ta ân ân ái ái từ lâu rồi nhá.....có thấy mặt mũi con nhỏ đó đâu đâu.....nay lại tự nhiên nhảy ra. Chưa bao giờ thấy bên thứ ba mà lại mặt dày như vậy “vừa ăn cắp vừa la làng” nha~!!!

Ko tin, nhìn cái clip này thì biết—!!! Hừ, cái clip này vốn lão nương đang định cất giữa làm của riêng đâu, nay tức quá mới phải đem ra cho cái con Hồ ly tinh kia biết mặt, bọn này cũng ko phải đồ ngốc, nói cái gì nghe cái đó—!!!

[Hạ hoa thu diệp]: Như trên

[Bần tăng giới sắc]: Như trên

.....

.....

Phía dưới bình luận trên là một cái clip quay có góc nhìn từ phía dưới lên. Trên bầu trời trong xanh như mặt hồ mùa thu, một con Kỳ Lân có cánh màu đen, hoa văn thần bí đang chở hai người.

Một toàn thân mặc trang phục đen Sát thủ, ngoài đôi tai nhọn đặc trưng của Tinh linh ra, gương mặt hẳn trông hết sức bình thường nhưng lại có một sức hút đến kì lạ, trong ngực hẳn ngồi một thiếu niên Long tộc chiến sĩ sở hữu gương mặt yêu mị đến mức tận cùng....!!! Sát thủ vòng một tay lên eo Chiến sĩ, kéo vào lòng, hai người cứ thế an tường dựa vào nhau.....khiến cho người xem từ trong ra ngoài đều cảm nhận được một loại ám áp đến sâu tận đáy lòng—!!!

Hạ Quý Linh và Triệu Lâm này hai cái thằng nam nhìn xong cái clip này cũng ko khỏi cảm thấy giữa hai người chắc chắn có gian tình liên hiểu ý liếc nhau, cùng nhìn chằm chằm vẫn đang ngây người nhú mày suy tư Mạc Quân....!!!

— E hèm.....Tiểu Quân nha~!!! – cuối cùng vẫn là Triệu Lâm ra mặt, hắng giọng nói

— Hm???.....chuyện gì??? – Mạc Quân quay ra liền thấy hai tên đang cười đến thập phần thâm đang nhìn mình liền ko khỏi nheo mắt, hai tên này lại YY cái gì đây???

— Nhìn xem—!!! – Hạ Quý Linh đẩy máy tính cho Mạc Quân xem.....

Mạc Quân xem xong mày liền lại nhăn càng sâu.....cậu vẫn còn đang rối rắm về cảm xúc của mình đối với Tiêu Dật rốt cuộc là thế nào đâu—!!! Vốn tưởng rằng chỉ là anh em, bạn bè tốt như đám Đồng An, Triệu Lâm,.....nhưng ai dè, những hành động trước kia xem như ko có gì, nay xem ra lại là như vậy bất thường.....!!! Ngay cả khung cảnh đều là một màu hồng nha~!!!

Con người là vậy....điều gì mình ko chắc chắn, ko nắm rõ liền luôn có xu hướng muốn trốn tránh.....ngay cả cái này sống hơn 30 năm Mạc Quân cũng vậy—!!! Hiện giờ cậu chỉ muốn tránh xa Tiêu Dật một chút, tìm chút thời gian để rõ ràng hết thấy đã rồi tính sau.....!!!

Quyết định như thế, chuỗi ngày sau đó liền là chuỗi ngày “mất tích” của Mạc Quân....!!!

25. Chương 25: Xuyên Qua Nữ

Bên này Tiêu Dật vẫn ko biết gì về quyết định của Mạc Quân, mỉm cười đến tà mị ngồi nhìn màn hình máy hình—!!! Thật là nhanh hơn hẳn dự đoán nha~!!! Tốt lắm, tranh cãi càng lớn càng tốt.....lớn đến mức mấy lão bà tương lai còn lại của Mạc Quân đều biết là tốt nhất—!!!

Sau một thời gian sần lọc thì cuối cùng Tiêu Dật vẫn là cảm thấy ko ai tốt hơn em gái mình – Tiêu Diễm Chi cả, vì thế liền quyết định người cuối cùng kết hôn với Mạc Quân sẽ ko là ai khác ngoài cô bé. Những người còn lại đều biến hết, “gặp thần giết thần, gặp quỷ giết quỷ”.....!!!

Nghĩ như vậy, Tiêu Dật liền ko khỏi tâm tình tốt lắm, mỉm cười đi vào mộng đẹp—!!!

...

...

Những ngày sau đó, Tiêu Dật nhíu mày nhìn khuôn bạn tốt hiển thị ID [Nhất tiểu hồng trần] đang ở trạng thái Offline.....nếu như Hệ thống ko thông báo liên hồi về vị trí của ai đó bên tai có lẽ sẽ khiến hần tin tưởng đâu—!!!

[Mục tiêu nhiệm vụ cách người chơi 5 m.....20 m.....50 m.....]

[Hừ, thế nhưng lại chơi trò bỏ trốn??? Tốt lắm, cứ trốn đi—!!! Vẫn là câu nói cũ: Con mồi đã vào tay thì đừng hòng thoát khỏi.....!!!] – Tiêu Dật thâm cười lạnh trong lòng, trên mặt nhưng ko có chút biểu cảm, gật đầu với đám Đồng An tỏ vẻ hần đã biết liền ko nói hai lời quay đầu đi rồi.

[Mật][Lưới nhân ngư phủ]: Đại thần đi rồi—!!! Nhìn có vẻ như Đại thần biết hết rồi thì phải, bị cậu ta nhìn cứ cảm thấy nhột nhột thế nào ấy—!!!

[Mật][Nhất tiểu hồng trần]: Vậy à.....!!! Tui biết rồi, mấy ngày này ông với đám Đại ca, nhị ca chịu khó đi luyện cấp một mình nhé—!!! Tui có nhiệm vụ rồi.....bye bye—!!!

[Mật][Lưới nhân ngư phủ]: Nè.....!!! Ê.....!!! khoan đã.....Demama, Tiểu Quân tắt kênh trò chuyện rồi—!!! – Đồng An quay lại, nhún nhún vai nhìn Triệu Lâm và Hạ Quy Linh to vẻ mình bất lực....

Hai người kia cũng ko thêm để ý: [Vợ chồng cãi nhau cái gì.....thường thôi mà—!!!]

Mạc Quân tắt kênh trò chuyện, bản thân ngồi xuống nhìn về phía xa xăm.....

Ko hiểu sao khi nghe Tiêu Dật cứ thế đi rồi cậu suýt nữa đã quay lại đuổi theo—!!! Cũng may là kịp tỉnh lại.....

[Cái tên đầu gỗ chết tiệt, nghe Đồng An nói thế liền tin??? Ko thấy trên diễn đàn trò chơi đang tranh cãi ầm ĩ chuyện của bọn hần sao??? Ko thể quan tâm hỏi han cậu thêm một chút sao??? Cứ thế đi rồi??? mà.....cũng có khi tên mặt than đó còn chưa biết tin tức gì lắm—!!!] – Mạc Quân cứ như người đang yêu vậy, ngồi đó hết trách móc Tiêu Dật đã dờ lại đi tìm lí do biện hộ cho hần.

[Nhất tiểu hồng trần]: A~!!! điên mất thôi—!!! Ko nghĩ nữa, đi chém quái.....!!! – cuối cùng, chịu ko nổi Mạc Quân vẫn là phiền táo lắc đầu, nén một cỗ tức giận trong lòng, đi tìm quái xả stress đi—!!!

Gần cả một tuần sau đó, ko chỉ có Mạc Quân mà ngay cả Tiêu Dật cũng mất tích ko thấy đâu—!!! chỉ có Level trong khuôn bạn tốt vẫn ko ngừng tăng lên chứng tỏ hần vẫn còn ở trong trò chơi ra, ngay cả một góc áo của Tiêu Dật cũng chẳng có người thấy.....!!! Mạc Quân thấy vậy, trong lòng càng khó chịu lợi hại.....chém quái càng thêm hăng say—!!!

Về phần Tiêu Dật rốt cuộc là biến đi xó nào làm cái quái gì vậy??? Ah~!!! chuyện là thế này.....

Trong một lăng mộ cổ, Tiêu Dật chính đang đứng ở trung tâm lăng mộ chiến đấu với một con Boss thủ hộ, kỹ năng giống như ko cần tiền vậy liệu mạng quảng ra ngoài.....!!! Bên cạnh hần còn đứng một cái người chơi

nữ đồng dạng là Tinh linh tộc Pháp sư, cầm quyền trường múa may quay cuồng để thêm trạng thái, thêm máu cho Tiêu Dật, đồng thời thừa cơ quăng cho con Boss vài cái nguyên rửa, hỏa cầu, phi tiêu nước, lốc xoáy,.....phối hợp “thiên y vô phòng”.

Con Boss rất nhanh bị hai người K.O rớt.....ngay cả cuồng hóa cũng chưa kịp—!!! Thật là khiến người nhìn thấy mà thương a~!!!

Tiêu Dật nhìn một đồng đồ tuôn ra, tuy ko nhiều như Mạc Quân nhưng ít nhất điểm May mắn của hắn vẫn là 100, cô nàng Pháp sư kia ko biết nhưng hắn là ko thấp cho nên đồ cũng ko thiếu là bao—!!! Trực tiếp ko nhìn một đồng bảo vật lờ lờ sáng, Tiêu Dật liếc mắt một cái liền nhìn thấy một tấm mộc bài khắc dòng chữ ” Kiến bang lệnh” rất ư là mộc mạc ở trong đồng lấp lánh kia phá lệ thấy được. Ko nói hai lời lập tức cầm lấy, đồng còn lại liếc cũng ko thêm liếc.....!!!

Cô nàng Pháp sư thấy vậy đều ko có một chút kinh ngạc—!!! giống như đã biết trước là sẽ như thế vậy, chỉ im lặng thu đám vật phẩm còn lại vào trong Balo, nghiêng khuôn mặt giống hệt Trác Y nhìn Tiêu Dật, hỏi:

[Thiên thượng thánh nữ]: Bây giờ chúng ta đi đâu???

Đúng vậy, là giống hệt Trác Y – em gái hắn. Nhớ ngày hôm qua vừa gặp cô gái này suýt chút nữa hắn đã sững sờ đến nỗi bị quái chém chết đâu—!!! Lúc đó cũng may là thanh âm lạnh lùng, máy móc thường ngày của Hệ thống lại vang lên như dội một chậu nước lạnh xuống gỏi tỉnh hắn....

[Đinh—!!! phát hiện yếu tố ngoại lai: Xuyên ko nữ Hà Mạch Tú, thân phận: Vị hôn thê của Tiêu Dật. Gây ra nhiệm vụ phụ tuyến: Bảo vệ Hà Mạch Tú an toàn trong thời gian kịch tình còn triển khai. Hoàn thành nhận được: Exp 10 000, được đem theo một kỹ năng của Thế giới này. Thất bại: gạt bỏ]

[Hm.....cố ý dùng khuôn mặt đó để phòng trường hợp mình ko muốn bảo vệ cô ta sao??? KO thể ko nói.....Hệ thống đã rất thành công đâu—!!!] – Tiêu Dật án mắt tối tăm nhìn chằm chằm khuôn mặt tuy ko phải là đẹp nhất nhưng cũng là một mỹ nhân ko thể bỏ qua kia.....!!! Có lẽ, hắn nên hoàn thành trò chơi này sớm thôi—!!!

[Địa ngục Tula]: Tìm người—!!!

[Thiên thượng thánh nữ]: Là [Nhất tiểu hồng trần] sao???

Tiêu Dật ko trả lời chỉ gật gật đầu, xoay người triệu hồi ra “Hắc Dực Kỳ Lân”.....xoay người nhìn khuôn mặt của Hà Mạch Tú, lạnh lùng nói:

[Địa ngục Tula]: Lên đi—!!!

Hà Mạch Tú nghe vậy ko khỏi nở nụ cười, nhanh nhẹn leo lên Kỳ lân, hai tay ôm chặt lấy eo Tiêu Dật, giật giật góc áo hắn tỏ vẻ hai người có thể đi được rồi.....Tiêu Dật ko nói gì, trực tiếp mở khuôn mặt tốt, truyền tống đi—!!!

Bên này Mạc Quân đang cùng một trong số các lão bà tương lai của mình – Lãnh Ngưng, một cái lạnh lùng, thanh lãnh mỹ nữ vừa có một cuộc gặp gỡ định mệnh. Bởi vì cô nàng ko hề quan tâm đến những chuyện bên ngoài, chỉ thích sống trong Thế giới riêng của mình nên ngay cả nhân vật phong vân hiện tại như Mạc Quân cũng ko nhận ra. Mạc Quân cảm thấy ở bên Lãnh Ngưng cậu cảm thấy rất thoải mái.....khí chất lạnh lạnh, thanh thanh của Lãnh Ngưng giống Tula đến kì diệu—!!!

Lúc hai người đang ngồi cùng trò chuyện khá là vui vẻ thì một cột sáng hiện lên.....hình ảnh Tiêu Dật và Hà Mạch Tú cùng ôm nhau ngồi trên Kỳ Lân liền xuất hiện trước mặt—!!! Mạc Quân nhìn rõ là ai sau.....nụ cười cứ thế cứng lại rồi—!!! Ánh mắt trợn to ko thể tin nhìn cánh tay của Hà Mạch Tú đang vây xung quanh eo Tiêu Dật.....ko hiểu cảm thấy tức giận, ủy khuất lạ thường—!!! Cả người đều chua là chua lét.....!!!

Mặc cho Mạc Quân lúc này là đang như thế nào rối rắm.....Tiêu Dật vẫn ko hề liếc về phía cậu dù chỉ là một cái, nhìn chằm chằm vị mỹ nữ tựa như Nữ hoàng băng giá ngồi kế bên Mạc Quân kia mà ko khỏi cảm thán cái quy tắc chết tiệt—!!!

[Mệ....cô nàng này chẳng phải là đến gần cuối câu chuyện mới gặp sao??? Tại sao bây giờ lại nhảy đến phần đầu truyện rồi??? Kịch bản ko phải như thế nha~!!! Ngay cả thể mệnh duy nhất của mình mà cái quy tắc

kia cũng ko chịu bỏ qua.....shit, muốn đầu phải ko??? Ok, thích thì chiều....!!!] – chửi cho đã xong, Tiêu Dật liền chuyển tâm làm việc chính sự đi—!!!

” Người chơi [Địa ngục Tula] yêu cầu giao dịch “Kiến bang lệnh” với bạn. Yes/ No???”

Mạc Quân bỗng dừng thông báo khiến cho sững sốt, ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật, còn chưa kịp nhìn kỹ vật phẩm trao đổi là gì liền đã theo bản năng chọn Yes. Đến khi nhìn rõ là vật gì xong cậu liền ko khỏi ngáy người, nhìn chăm chăm vật trong tay, đỏ hốc mắt.....”Kiến bang lệnh”, chính thứ này là nguyên nhân dẫn đến đời trước cậu bị đám huynh đệ phản bội, chính là tấm mộc bài này đây—!!! Đến tay Tiêu Dật thế nhưng cứ như vậy nhẹ nhàng liền đưa cho cậu???

[Hảo cảm của Mạc Ngôn: 75.....80.....85.....90.....]

[Địa ngục Tula]: Cầm—!!! Có ích—!!!

Nói xong ko để Mạc Quân kịp phản ứng, ” Hắc Dực Kỳ Lân” liền theo lệnh chủ nhân vỗ cánh bay đi mất hút, để lại Mạc Quân chỉ còn kịp nhìn thấy một bóng đen nho nhỏ phía chân trời.....

[Shit—!!! lão tử còn chưa kịp hỏi con nhỏ dính cứng ngực kia là ai nha~!!! Ôm chặt như vậy.....sợ rớt liền xuống đi bộ đi, leo lên ngồi cho đã rồi ôm Tula chặt như vậy làm gì??? Rõ ràng là một cái sắc nữ thôi—!!!] – Mạc Quân nghiêng răng nghiêng lợi nhìn theo bóng hai người, thầm oán trong lòng.

Về phần Tiêu Dật, hắn vừa rời đi Mạc Quân ko lâu, chỉ nói một tiếng tạm biệt với Hà Mạch Tú liền Offline đi—!!! Tiêu Dật tỏ vẻ, hắn hiện tại đang chuẩn bị vào một trò chơi lớn đầu.....ko rảnh để yêu đương. Chiếc lưới hắn tỉ mỉ giăng đã đến lúc nên thu về rồi—!!!

...

...

_ Tiểu Quân.....Tiểu Quân.....!!! Dậy mau, hôm qua lại thức khuya chơi Game rồi phải ko??? – Một giọng nói trầm thấp, thanh lãnh quen thuộc vang lên, Mạc Quân đang mơ màng ngủ ko khỏi nhú mày.....ko phải giọng nói của đám Đồng An nha??? mặc dù nghe rất quen—!!!

Nghĩ vậy, Mạc Quân lập tức bật dậy, mở to mắt nhìn về phía thanh âm phát ra.....

_ Tiêu Dật???

Đúng vậy, cái khuôn mặt tuấn mĩ như pho tượng cộng với khí chất lạnh lùng này rất khó để có thể quên.....nhưng mà, ai có thể cho cậu biết, vì sao cái tên Nam thần này ko những nằm trên giường cậu mà lại còn ôm cậu cứng ngực?? đây là muốn nháo loại nào nha???

_ Hm??? Sao vậy??? Chơi trò chơi đến lú lẫn luôn rồi sao??? Ko nhận ra anh??? – Tiêu Dật thấy Mạc Quân dạng này liền ko khỏi bất đắc dĩ cúi đầu dụi vào căn cổ trắng nõn của cậu, buồn cười nói.

_ Chúng ta.....!!!! – rất quen nhau sao??? Mạc Quân suýt nữa đã thốt ra như thế, nhưng cậu bỗng dừng cảm thấy.....người này, cậu thật sự ko quen sao??? cảm giác rất thân thiết nha~!!!

Tiêu Dật thấy cậu vẫn lơ ngơ nhìn mình liền ko khỏi có chút tức giận, nheo mắt nguy hiểm nói:

_ Sao vậy??? thật sự quên rồi??? muốn anh làm cho nhớ lại ko???

Mạc Quân còn chưa kịp phản ứng đây là ý gì liền đã bị đôi môi mỏng manh, lạnh lẽo che lại.....môi Mạc Quân rất căng mọng, còn thơm thoang thoảng mùi sữa nữa.....tổng kết là: rất ngon miệng—!!!

Tiêu Dật nhìn ai đó vẫn còn chưa hồi hồn, trợn to đôi mắt xéch Hồ ly nhìn hắn thì ko khỏi vui vẻ, đầu lưỡi có kỹ xảo cắn mở hàm răng cậu nhóc, bắt đầu tiến quân thần tốc, múa may quay cuồng. Mạc Quân chỉ cảm thấy khoang miệng bị Tiêu Dật liếm đến tê dại, đầu lưỡi bị cuốn lấy cùng múa, khoang miệng cậu từ răng nanh cho đến lợi, hàm trên, hàm dưới,.... ko một chỗ nào thoát khỏi.

Vài giọt chất lỏng trong suốt chảy xuống khóe miệng lẫn vào trong áo, dưới ánh đèn sân Mạc Quân lúc này trông ngon miệng đến lạ—!!! Cho đến khi cậu sắp sửa ko đỡ được nữa thì Tiêu Dật mới buông ra, ánh mắt tối đen như hồ sâu vũ trụ thật sâu nhìn Mạc Quân khiến cho cậu cảm giác như mình đang bị một con “Sói đói” nhìn chăm chăm vậy, ko khỏi hơi sợ hãi rụt lui.....!!!

— Tiêu.....Tiêu Dật.....anh.....

— Hm??? vẫn còn định giả vờ ko nhận ra anh??? Đừng nói ngay cả [Địa ngục Tula] em cũng quên đi??? – nói rồi Tiêu Dật lại cúi đầu xuống hôn chiếc cổ trắng nõn của cậu, từng nơi đi qua đều để lại một dấu hôn ái muội.....Mạc Quân từ lúc nghe Tiêu Dật nói xong liền đã kinh ngạc trợn trắng mắt, ngay cả Tiêu Dật đang làm gì cũng ko để ý....!!!

Cho đến khi đôi môi như có ma lực kia dần trượt đến trước ngực, ngậm lấy hai quả hồng đào khe khẽ cắn thì Mạc Quân mới giật mình đỏ mặt nhìn Tiêu Dật.....thân thể muốn dây dựa nhưng lại ko có một chút khí lực—!!!

— Đây.....khoan đã.....

Ko đợi Mạc Quân kịp nói hết lời, đôi tay hư hỏng của ai đó đã nhanh nhẹn lén vào bên trong quần ngủ của cậu, quen thuộc cảm lấy “tiểu Mạc Quân” có kỹ thuật xoa nắn.....

— Uhm.....ah~!!! ko nên, uh.....đừng đụng chỗ đó—!!!

Vật quý bị người cầm đùa giỡn, Mạc Quân khóc ko ra nước mắt, nước nỏ nhìn Tiêu Dật, khó chịu vằn vẹo thân thể.....

— Hm??? khó chịu??? chỗ nào khó chịu??? Khó chịu vậy em muốn anh làm như thế nào??? – Tiêu Dật khẽ cười tà mị, híp mắt xấu xa thì thầm bên tai Mạc Quân, bên nói bên còn ko quên ma sát “tiểu Mạc Quân” khiến cả người cậu rất nhanh liền mềm nhũn xuống, nhuộm một màu hồng phấn đẹp mắt....!!!

— Ko biết.....uh.....khó chịu—!!! – Mạc Quân lắc đầu, khóe mắt đã có nước mắt sinh lí rơi xuống, thân thể rất nhanh cứng cồng, phun ra trong tay Tiêu Dật, cả người đều mềm nhũn, xụi lơ trong lòng Tiêu Dật....!!!

Mạc Quân chỉ cảm thấy hoa mắt, khung cảnh trước mắt liền nhanh chóng tối xảm lại.....bên tai là tiếng vang nhức óc:

” Cảnh báo.....cảnh báo.....mũ giáp của quý khách đã bị Virut xâm nhập—!!! Mời quý khách nhanh chóng thoát ly khỏi trò chơi—!!!

Cảnh báo.....cảnh báo.....mũ giáp của quý khách đã bị Virut xâm nhập—!!! Mời quý khách nhanh chóng thoát ly khỏi trò chơi—!!! ”

Mạc Quân đen mặt cởi mũ giáp, trầm mặc nhìn vệt ảm thấp trên quần ngủ—!!! Cậu cảm thấy: trời đất đều muốn sụp rồi—!!!

26. Chương 26: Hôn Thê—!!!

Một tuần sau đó, trò chơi bắt đầu có một đợt cải cách, người chơi ko thể lên vãng du trong 3 ngày.....

Nghe được thông báo, mọi người ko khỏi hào hứng, tò mò ko biết phiên bản sau cải cách sẽ thế nào.....nhưng chắc chắn là sẽ có nhiều tính năng mới được mở ra như: Hệ thống đổi tiền với bên ngoài, Bang hội, Đấu trường,.....

Mạc Quân tất nhiên là biết sau đợt cải cách này sẽ có cái gì thêm vào nên rất vui vẻ đi đem tất cả những vật phẩm đắt giá của mình đều bán sạch.....đem tiền tồn trữ vào túi—!!! Chờ ngày Open beta, Hệ thống đổi tiền được mở ra, cậu liền thành một cái tiểu phú ông rồi—!!! “Kiến bang lệnh” cũng có đất dùng....!!!

Nhắc tới “Kiến bang lệnh” Mạc Quân lại ko thể ức chế suy nghĩ của mình nhớ tới Tiêu Dật.....Từ sau ngày đó, [Địa ngục Tula] vẫn ko hề xuất hiện, ngay cả Level cũng bị tuột hạng.....!!! Ko biết hần như thế nào.....!!!

[Shit, tên đó như thế nào dính dáng mẹ gì tới lão tử??? ăn no rãnh việc nha???] – Mạc Quân sức mình lại, lắc lắc đầu oán giận.....chỉ là.....[Tên Tiêu Dật đó thật sự là Tula??? Đùa, tuy gương mặt trong trò

chơi có thể chỉnh sửa nhưng cũng ko thể sửa được hoàn toàn như vậy nha??? giữa Nam thần và nam nhân chênh lệch cũng ko phải là nhỏ ~!!!]

...

...

Về phần Tiêu Dật đang làm gì??? Câu trả lời là hắn đang cùng hai vị siêu cấp mỹ nữ đi dạo phố đâu—!!!

Cái gì??? Tiêu Dật chẳng phải thích mỹ nam hơn sao???

Này cũng phải nói đối tượng nha~!!! Nếu ko phải hai vị mỹ nữ kia là mẹ và em gái “hiện tại” của hắn thì hắn đã bỏ trốn từ lâu rồi—!!! Tiêu Dật ử dọt “tay xách nách mang” một đồng túi xách đi theo phía sau Tiêu Diễm Chi và Hạ Viên Viên...

_ Mẹ, đi này giờ chắc anh hai cũng mệt rồi....chúng ta vào tiệm cà phê bên kia nghỉ chân một chút đi—!!!
- Tiêu Diễm Chi nhìn anh hai mình ỉu xiu theo sau, ko đành lòng mỉm cười ôm lấy tay Hạ Viên Viên làm nũng nói.

_ Ừ.... cũng tốt—!!! - Hạ Viên Viên ko hổ là mẹ của Tiêu Dật và Tiêu Diễm Chi này hai cái “hồng nhan + lam nhan họa thủy”. Tuy đã gần đến 40 nhưng vẫn còn xinh như gái gần 30, hai mẹ con khoác tay nhau tựa như hai chị em đại mỹ nhân vậy, đi ở trên đường khiến tần suất quay đầu được nhân đôi thành 200%. À quên, thêm Tiêu Dật nữa là 300%. Cả nhà 3 người này, ko phải là một chữ “lóa sáng” có thể hình dung hết nha~!!!

Lúc đoàn người vừa bước vào cửa ko lâu thì đã bị một vị phu nhân mỹ lệ ko kém khác nhanh chóng nhận ra, mỉm cười gọi lại:

_ Viên Viên, cũng cùng con gái đi mua sắm sao??? Quả nhiên là một cái bại hoại tiểu mỹ nhân nha chẳng bù cho Mạch Tú nhà tôi—!!! - nói rồi vỗ vỗ bên người thanh tú cô gái, cười tủm tỉm giới thiệu.

Hạ Viên Viên thấy là người quen cũng vui vẻ chào hỏi, dẫn đầu ba người đi đến cùng ngồi chung, đánh giá tuy chỉ tính là thanh tú nhưng khí chất bù lại cũng có vẻ rất xinh đẹp, tươi mát Hạ Mạch Tú, ko khỏi mỉm cười, khẽ liếc về phía lạnh như băng Tiêu Dật.

_ Đâu có, chị cứ nói quá....Diễm Chi con nhóc này vẫn còn ham chơi lắm....về phần nhóc kia, ai.....ko nói cũng thế, cả ngày cứng ngắt như khúc gỗ y chang ba nó. Chẳng biết sau này có ma nào thèm lấy ko đây—!!!

Mẹ của Hạ Mạch Tú - Tĩnh Duyên nghe vậy ko khỏi quay đầu đánh giá Tiêu Dật. Chỉ thấy hắn tuấn mỹ bất phàm, khí chất lạnh lùng, cao ngạo tựa sương tuyết liền hai mắt sáng lên, liếc mắt nhìn về phía Mạch Tú thấy cô nàng cũng có vẻ then thùng..... Hai bà mẹ nhanh chóng liếc nhau một cái, trong lòng hiểu ý, cười thầm ko nói.

Tiêu Diễm Chi cũng ko phải là ngòi ko, nhìn hai người nói qua nói lại cũng hiểu sắp xảy ra chuyện gì liền ko khỏi vui sướng khi người gặp họa, đổ thêm dầu vào lửa:

_ Đúng đó mẹ, anh hai phải tìm một người vợ đến quán thì mới hoạt bát lên được.....người đó ko thể quá dẫu dằn, lớn lối, phải văn tĩnh, ôn nhu một chút. Gương mặt cũng ko thể quá xấu, ít nhất cũng phải thanh tú, xinh đẹp.....còn nữa, quen biết liền càng tốt—!!! - vừa nói cô bé vừa liếc nhìn Hạ Mạch Tú, cười tủm tỉm.....

_ Diễm Chi nói có lý lắm.....mà ra về cô bé nhà chị được lắm đấy, ko biết cô bé thấy thằng nhóc nhà tôi thế nào thôi—!!! - Hạ Viên Viên nhanh chóng tiếp lời.

_ Tất nhiên là vừa ý rồi, nhìn con bé đồ hết cả mặt kia—!!! - Bà Tĩnh Duyên cười che miệng hì hì...

.....

.....

Tiêu Dật ngồi một bên nghe bọn họ ” kể xướng người họa thiên y vô phòng” thì ko khỏi hắc tuyến—!!! hắn là khối băng cũng ko phải khối gỗ, bấy giờ mà còn ko hiểu bọn họ nói gì nữa thì đi đâm đầu tự tử cho rồi—!!!

Bên này Hạ Mạch Tú nghe vậy mừng thầm ko thôi. Trước khi xuyên qua cô chỉ là một cô gái bình thường, ngay cả thanh tú cũng ko dính biên....cả ngày chỉ thích ở nhà xem Tiểu thuyết. Tiêu Dật là nhân vật cô yêu thích nhất trong cuốn tiểu thuyết này, mặc dù ko là nhân vật chính nhưng lại cực kỳ thu hút phái nữ....!!! Nay chẳng những được xuyên vào nơi này, có gương mặt, gia cảnh mới, lại còn được tiếp cận vị Nam thần trong mộng.....quả thật là chuyện cứ như là mơ—!!!

Hai bà mẹ nói một hồi, thấy hai đương sự cũng ko hó hé gì phản đối liền quy vào là đồng ý, vui mừng ko thôi bắt đầu bàn đến chuyện đính hôn đi—!!!

Tiêu Dật khẽ kéo khóe miệng.....Hạ Mạch Tú là mục tiêu phải bảo vệ, vậy tốt nhất là đem cô nàng cột ở bên mình. Còn về phần Hôn thê??? Who care? Dù sao thì trong nguyên tác cũng ko nói gì về nữ nhân của nhân vật này, vả lại hấn cũng chỉ ở đây đến khi hoàn thành nhiệm vụ thôi.....cười ai mà chả được.....!!! Vì thế cũng liền ngầm đồng ý quyết định của hai bà mẹ.

...

...

Mấy ngày sau, trò chơi Open beta.....

Đúng như nhiều người dự đoán, Hệ thống đổi tiền đã được mở ra, kèm theo đó là chuỗi tính năng khác như: Hệ thống Bang hội, Bảng Nam thần, Bảng Nữ thần, Hệ thống pet (thú cưng),.....cũng đều đồng loạt được mở ra.

Tiêu Dật vừa Online liền nghe Hệ thống trò chơi thông báo rùm trời, trên diễn đàn cũng vô cùng náo nhiệt —!!! Điều khiến đám người bàn tán náo nhiệt nhất hiện giờ vẫn là vây xung quanh hai nhân vật phong vân một thời là [Địa ngục Tula] và [Nhất tiểu hồng trần], chỉ khác là từ vụ lùm xùm hôm bữa chuyển đến Bảng Nam thần vừa được công báo mà thôi—!!!

[Hạ hoa thu diệp]: Mèn đét ời.....có người lại đem chỉ số Dung nhan của mình hạ xuống 100??? Cái tên [Địa ngục Tula] này chắc phải đẹp quỷ khiếp thần sầu lắm ha ~???

[Đại bàng cụt cánh]: Hôm bữa nhìn clip còn thấy hấn ko xứng với [Nhất tiểu hồng trần] đâu....xem ra nhân gia là trời sinh một đôi nha~!!! A-di-đà-phật, xin Nam thần thứ lỗi cho phạm nhân ngu muội —!!!

.....

.....

Tiêu Dật nhướn mày, đem Bảng Nam thần mở ra, mười hình ảnh người chơi liền được phục chế 3D, trôi nổi bồng bềnh trên đỉnh đầu, kèm theo lời thuyết minh:

” Đạo hữu [Địa ngục Tula] trời sinh tuyệt thế. Tính cách ngông nghênh ko tham thói đời, tự hạ dung nhan, tiêu điều đạo bước.

Dung nhan: 40 ——— Điều chỉnh: -100 ”

” Đạo hữu [Nhất tiểu hồng trần] mị bách tông sinh. Bao nhiêu mỹ nhân ngại ngần sánh, một đóa Lê hoa áp Hải đường.

Dung nhan: 100 ——— Điều chỉnh: 0 ”

””

[Địa ngục Tula]: Tình tiết này vẫn là giống trong nguyên tác như vậy huyền đến đình đám nha —!!! Cũng may Hệ thống này còn rất nhân từ, luôn chọn cho mình một bộ da tốt. Nếu ko lấy gì đi phá hoại hạnh phúc của nhân vật chính đây??? – Tiêu Dật rút rút khóe miệng nhìn một đoạn giới thiệu, cảm khái nói.

[Đình—!!! Người chơi nói đúng sự thật: một lần. Cộng 10 điểm danh vọng]

Tiêu Dật:(-_-).....[Cảm tình điểm Danh vọng là dùng khen mới kiếm được nha??? Shit, sao ko nói sớm??? Hệ thống ời, Hệ thống ời.....Hệ thống baby, lovely, fuc.....lộn cute—!!!]

[Đình—!!! Đang tra từ điển.....đang tra từ điển.....]

[.....(-_-+).....] – một cái cao cấp Hệ thống lại còn phải tra từ điển??? Ko muốn cho điểm nói đại đi người.....!!!

Đang lúc Tiêu Dật vui vẻ dẫu vô mồm với Hệ thống thì khuôn Mặt thư lại văng lên:

[Mặt][Nhất tiểu hồng trần]: Tula—!!! Đang ở đâu??? Đến trung tâm Chủ thành đi, có chuyện gấp—!!!

[Hm??? hết trốn rồi??? Hi.....xem ra lần “nhiễm Virut” trước cũng ko phải là ko có chút hiệu quả nha ~!!!] – Tiêu Dật khẽ kéo kéo khóe môi, ko nói gì nhiều, nhấn nút truyền tống.

27. Chương 27: Bang Hội Legend (huyền Thoại)

Bên này Mạc Quân vừa tập hợp đủ đám bạn bè phòng ngủ và đám bạn từng cùng hợp tác chiến đấu được gần 15 người thì Tiêu Dật đến.....Mạc Quân lập tức nhận ra hắn, vui vẻ nói:

[Nhất tiểu hồng trần]: Tula, mau đến đây, bọn này đang bàn bạc chuyện lập Bang hội đây này—!!!

Tiêu Dật vẫn như cũ gật gật đầu tỏ vẻ mình đã biết liền lặng yên ôm kiếm đứng một bên tỏa lãnh khí đi—!!! Nguyên nhân chính là do cái đám người chơi đang đứng xung quanh hắn đây.....Từ lúc Tiêu Dật vừa xuất hiện, đám người này liền dùng một ánh mắt ” khủng bố” nhìn chằm chằm hắn và Mạc Quân, bên nhìn bên còn cười hề hề một cách “dâm dăng”.....!!!

Trong đó có vài người chơi nữ lớn mật còn đứng ra quan sát Tiêu Dật từ trên xuống dưới.....Tiêu Dật tỏ vẻ: [Giờ mới thấy cái đám Hồ, Báo, Gấu trúc,..... trong sở thú thật là lợi hại—!!! Cho dù là tượng đất mà bị nhìn như lọt sạch quần áo kiểu đó cũng sẽ ngại ngùng có được hay ko~!!!]

[Yêu nữ chi chi]: Anh là [Địa ngục Tula]??? Hạ độ Dung nhan xuống 100 mà vẫn còn nhìn lọt mắt như vậy, ko hạ xuống chắc còn đẹp nữa??? Ko biết có bằng anh tôi ko—!!! Ko dẫu gì anh chứ anh tôi là Nam thần của hàng nghìn thiếu nữ đấy nhá—!!!

Tiêu Dật mở mắt nhìn tuyệt đại mỹ nữ Hồ tộc Thích khách đang lúc la lúc lắc trước mặt, ko phải Tiêu Diễm Chi thì là ai???

[Cũng đúng ha~!!! trong nguyên tác là khi Mạc Quân lập bang hội thì đám Lão bà đã tụ tập gần đầy đủ hết rồi—!!! Để đếm xem trong tổ đội này có mấy người: Bị K.O Ngay từ đầu, hiện nay đang ngoan ngoãn đứng cạnh Đồng An – Ngọc Linh Nhi; Tựa như Nữ hoàng băng giá bị người né cách 3 m – Lãnh Ngưng; Nhu nhược mỹ nữ ko biết từ lúc nào gia nhập – Thẩm Lạc Mai; và cái nhỏ em gái yêu nghiệt – Tiêu Diễm Chi này nữa.....vẫn còn thiếu 3 người???

Ngoại trừ Diệp Luyện Hoa ra, hai người kia ko biết bao giờ mới xuất hiện đây??? Thật là chờ mong nha ~!!!] – Tiêu Dật thú vị nghĩ

Nhìn lại mỹ nữ trước mặt, những đường cong khắc nghiệt trên gương mặt lạnh lùng của hắn nhẹ nhàng ảm lại, bắt đầu đi nói:

[Địa ngục Tula]: Diễm Chi, là anh—!!!

[Yêu nữ chi chi]:(0_0).....Sao giọng nói nghe quen quen??? Anh hai??? Ko phải đâu???

Tiêu Dật ko nói thêm gì, lạnh nhạt nhìn Diễm Chi, giống như muốn nói: Em đoán xem???

[Yêu nữ chi chi]: Thôi rồi, cái ánh mắt lãnh diễm cao quý này, cái biểu tình lạnh nhạt, cái khí chất lạnh lẽo này.....anh hai, khuôn mặt soái đến “nứt vách đổ tường, Thần sầu quỷ khóc” của anh đâu??? Thần tượng của đời em đâu??? Cái mặt người qua đường này là sao nha??? – Tiêu Diễm Chi khóc ko ra nước mắt, nhào lên ôm cổ Tiêu Dật điên cuồng lắc qua lắc lại, gào thét.....!!!

Tiêu Dật:.....(-_-|||).....!!!

Đám người xung quanh đã bị hai người làm cho ko hiểu ra sao, đực mặt ra ko thể tin nhìn mỹ nữ hóa ” đã thú “.....!!!

[Lưỡi nhân ngư phủ]: Chi chi, Đại thần thật sự đẹp như vậy sao??? Có thể cho bọn này xem hình được ko??? – cuối cùng vẫn là Đồng An nhìn ko được tò mò, ra mặt khẽ nuốt nước miếng hỏi đang phát cuồng người nào đó.....!!!

[Yêu nữ chi chi]: Tất nhiên là đẹp rồi, Nam thần.....là Nam thần đó.....!!! Hình trong bộ nhớ của em rất nhiều, để lấy ra cho mọi người xem—!!! – Tiêu Diễm Chi lập tức phục hồi tinh thần, buông Tiêu Dật ra, hùng hổ mở Album ra cho mọi người chiêm ngưỡng.....chiêm ngưỡng.....

Mọi người đều rất tò mò về gương mặt thật sự của Tiêu Dật là như thế nào, cả đám đều ngưỡng cổ lên chăm chú nhìn, chỉ sợ mình chớp mắt một cái liền bỏ lỡ.....Đợi Diễm Chi mở ra hình ảnh, một khung cảnh lập tức được mô phỏng 3D phóng đại hiện ra phía trên....

.....

.....

” Tóc.....tóc.....” – Tiếng nước ngân vang giữa ko gian tĩnh lặng như một hòn đá làm nhiễu sóng mặt hồ, làm cho đám sinh vật gọi là “mê trai” kia hồi hồn lại và lặng lẽ khép lại bờ môi đang nhiễu nước...

[Mỹ nhân ko tuổi]: (0_0) Soái ca.....!!! cầu liếm đùi—!!!

Mọi người đồng loạt ném cho cô nàng sắc nữ này một rổ ánh mắt xem thường....

[Ni cô yêu mị]: Ko cần vô sỉ như vậy có được ko??? Đại thần soái ca.....cầu liếm ngón chân—!!! Chỉ một ngón thôi cũng được.....!!! Bảo đảm liếm đến sạch sẽ bóng loáng, ko nhiễm một hạt bụi nhỏ—!!! (>_<)

Mọi người:.....(-_-+).....dựa vào, hàng này còn vô sỉ gấp trăm lần mà còn dám lớn tiếng—!!!

Mạc Quân nhìn thấy hình ảnh người được chiếu lên xong, trong lòng cũng ko mấy bất ngờ.....chẳng phải cậu sớm liền đoán được rồi sao??? Chỉ là.....cậu bỗng dưng cảm thấy, cậu tình nguyện ko biết thì hơn. Tula cũng sẽ chỉ cần làm một người bạn bình thường, kiệm lời, luôn xuất hiện giúp đỡ mỗi khi cậu gặp nạn là được, ko cần là Tiêu Dật.....như vậy, cậu sẽ chẳng cảm thấy hai người quá mức xa xôi—!!!

[Độ hảo cảm Mạc Quân:-5. Hiện tại: 85. Cảnh báo, người chơi cần quan tâm đến tâm tình của Mục tiêu. Nếu độ hảo cảm hạ xuống âm độ Mục tiêu sẽ xuất hiện một trong các trạng thái hắc hóa sau: [Vừa yêu vừa hận][Đồng vu quy tận][Ta ko có thì ko ai có thể chiếm được ngươi],.....Vậy nên, xin mời người chơi chú ý —!!!]

Tiêu Dật kỳ quái nhìn đang yên đang lành bỗng dưng chui vào một góc ẩm đạm thần thương người nào đó mà ko khỏi cảm thán: [Quả nhiên ko chỉ có tâm tình của con gái là khó đoán, của mỹ thụ cũng là đồng dạng đi—!!!]

Cuối cùng, hắn vẫn là ko cam lòng điểm hảo cảm mình cực khổ kiếm được lại bị tuột dễ dàng như vậy, đành nhận mệnh ko dấu vết đi đến bên cạnh Mạc Quân, lạnh nhạt nói:

[Địa ngục Tula]: Cậu——tâm sự???

Mạc Quân đang chìm trong Thế giới riêng lại lập tức bị giọng nói quen thuộc kia khiến cho giật mình bật dậy, trợn mắt nhìn Tiêu Dật, theo bản năng treo lên gương mặt cười Hồ ly, híp mắt nói:

[Nhất tiểu hồng trần]: Ha~!!! làm gì có—!!!

[Địa ngục Tula]: Vậy sao—!!! – Tiêu Dật cũng ko vạch trần hay gì đó đại loại, mà chỉ dường như ko có việc gì dùng đôi mắt sâu thẳm như hố đen vũ trụ nhìn Mạc Quân, bàn tay lại quen thuộc vô cùng tự nhiên đưa lên xoa xoa mái tóc dài mượt mà của cậu.....!!!

Mạc Quân bị động tác của Tiêu Dật làm hết hồn, chợt nhớ đến khung cảnh của lần đó “nhiễm Viruts”, cả gương mặt yêu nghiệt cho dù đã cật lực khắc chế vẫn chốc lát liền đỏ bừng như nắng mai, thấp phẫn ngon miệng.....!!!

Tiêu Dật hài lòng nghe thành âm thông báo độ hảo cảm đã phục hồi, thậm chí còn tăng thêm 5. Tâm tình tốt lắm xoa đã tóc Mạc Quân lại vuốt xuống khuôn mặt, néo néo hai cái, “lạnh lùng” nói:

[Địa ngục Tula]: Mềm—!!!

[Nhất tiểu hồng trần]:(>0<).....!!! —=“” mạc=“” quân=“” lập=“” tức=“” tựa=“” như=“” ngồi=“” trên=“” chảo=“” lửa=“” vậy,=“” cả=“” người=“” “bùng”=“” một=“” cái,=“” hồng=“” thấu=“” từ=“” đầu=“” tới=“” chân,=“” nhìn=“” như=“” thông=“” thả,=“” trên=“” thực=“” tể=“” đã=“” nhảy=“” căng=“” lên=“” chạy=“” như=“” bay=“” vào=“” đám=“” người.....ko=“” nhìn=“” ánh=“” mắt=“” nghi=“” hoặc=“” của=“” bang=“” chúng,=“” mồm=“” cười=“” âm=“” trầm=“”>

[Nhất tiểu hồng trần]: Thế nào—!!! Tám chuyện đủ chưa??? có cần bàn luận tên Bang hội nữa hay ko??? Ko bàn liên biến—!!!

Mọi người:.....(-_-).....!!! – Cho dù ko bàn cũng ko cần bức xúc như vậy đi Hội trưởng??? Làm như bọn này là người mù sao??? Rõ ràng là bị Tiêu đại thần ” ức hiếp” xong, uất ức chạy ra đây thể hiện đi??? là đi??? cho nên mới nói: Hội trưởng là bên ngoài đội lốt Hồ ly kỳ thực lại là một cái ngạo kiều, tạc mao thụ cầm có sai nha~!!!

[Nhất tiểu hồng trần]: Thế nào??? sao ko ai nói lời nào??? Tên Bang hội là gì??? – Mạc Quân thấy mọi người đều bị “khí thế” của cậu làm cho “kinh sợ” liền ko khỏi đắc ý, cười đến tà mị hỏi.

Mọi người: Đúng vậy, chúng ta là bị “khí thế tạc mao” của Hội trưởng kinh sợ tới rồi.....cho nên, ngài vẫn là quay đầu lại hỏi Đại thần đi thôi.....!!! Hừ, cho người tạc mao.....làm mỹ thụ rất giỏi a???về nhà Đại thần cho người tạc cái đủ—!!!

Mạc Quân nhìn một đám người đồng loạt ngó lơ mình thì ko khỏi tức giận, chuẩn bị lại “chỉnh” bọn họ một trận thì một giọng nói thanh lãnh từ phía sau lưng lại vang lên:

[Địa ngục Tula]: Legend—!!!

[Nhất tiểu hồng trần]: Legend??? Huyền thoại??? Ý cậu là nên đặt tên Bang hội là Legend???

Tiêu Dật gật gật đầu, sau lại ko thêm quan tâm tiếp tục nhìn mây trời đi, bọn họ quyết định như thế nào cũng ko liên quan gì đến hắn.

[Nhất tiểu hồng trần]: Mọi người nghĩ tên này thế nào???

[Yêu nữ chi chi]: Còn phải hỏi, ý tưởng của anh hai tất nhiên là tuyệt nhất rồi—!!! – Tiêu Diễm Chi thối thối móng tay qua hiệu ứng trò chơi trở nên lấp lánh đẹp mắt, dùng một loại ngữ điệu thông dong nói. Cậu nói ko có gì nhấn nhá nhưng lại khiến người khác nghe được một loại tin tưởng vững chắc như đá tảng.....tin tưởng tuyệt đối—!!!

[Lưỡi nhân ngư phủ]: Quả nhiên là Đại thần sao, ngay cả đặt tên đều nghĩ ra một cái tên khí phách như vậy.....chúng ta tất nhiên là đồng ý hai tay rồi. Cùng nhau sáng tạo Huyền thoại cái gì, thật là ko cần quá Cool nha~!!! – Đồng An gật đầu phụ họa.

.....

.....

Nhưng người khác cũng ko nói hai lời, ủng hộ nhiệt tình.....

[Nhất tiểu hồng trần]: Ok.....quyết định vậy đi, tên bang hội của chúng ta sẽ là: Legend—!!! – Cuối cùng Mạc Quân hài lòng tổng kết. Bắt đầu cầm ra “Kiến bang lệnh” đăng ký đi—!!!

” Bang hội đầu tiên: Legend đã được thành lập. Hệ thống ưu ái thưởng cho ” Đặc cấp trang viên” ” 50 hồi sinh lệnh” ” 100 tiền vào bí cảnh phủ” và mỗi thành viên trong Bang sẽ được một ” Cao cấp vũ dục”.....Mời các vị anh hùng, nhân sĩ hãy noi gương mà tiến bước—!!!

Bang hội đầu tiên: Legend đã được thành lập. Hệ thống ưu ái thưởng cho ” Đặc cấp trang viên” ” 50 hồi sinh lệnh” ” 100 tiền vào bí cảnh phủ” và mỗi thành viên trong Bang sẽ được một ” Cao cấp vũ dục”.....Mời các vị anh hùng, nhân sĩ hãy noi gương mà tiến bước—!!! ”

Nghe tiếng vang như sấm rền ngân vang tin tức trên, mọi người trong Legend đều ko khỏi kéo khóe miệng. Một loại tự hào cảm bùng lên từ sâu tận đáy lòng, thiêu lên ngọn lửa hào hùng, nhiệt huyết của tuổi trẻ....!!! Rồi đây Bang hội của bọn họ sẽ trở thành Bang hội mạnh nhất, xứng đáng với cái tên Huyền thoại của mình....!!! Chắc chắn—!!!

28. Chương 28: Tự Hội—!!!

Sau khi thành lập xong Bang hội, cả đám liền lại đem sự chú ý đổ dồn về phía Tiêu Dật.....bắt đầu bàn bạc làm như thế nào mới có thể nhìn đến hắc ngoai đời thật. Tuy là hình ảnh 3D cũng đã rất chân thật nhưng vẫn là ko bằng có thể nhìn thấy ngoai đời nha~!!!

Tiêu Diễm Chi từ nãy đến giờ cũng đã chú ý tới ko khí ái muội giữa Tiêu Dật và Mạc Quân, nghĩ đến cô chị dâu ngoan hiền, hơn nữa cũng rất chiều cô vừa mới được định ra cách đây ko lâu liền ko khỏi nhũu mày....

[Anh hai chắc chắn ko có khả năng thích đồng tính....có khi ngay cả đồng tính có thể yêu nhau chuyện này cũng ko hề biết đâu—!!! Cho nên, ko còn gì chối cãi, tên [Nhất tiểu hồng trần] đó nhất định là nhìn trúng anh hai cho nên mới muốn tìm cách dụ dỗ, làm tối quan hệ của hai người trước mặt người khác.....Hừ—!!! Ti bỉ, có bốn tiểu thư ở đây, quyết ko thể nào cho anh hai lạc lối....!!!] – Cô nàng dùng ánh mắt hình viên đạn liên tục “bắn phá” dung mạo rất yêu nghiệt, vốn là chồng tương lai của cô người nào đó, gật gù suy nghĩ.

[Đình—!!! Nhiệm vụ chính hoàn thành: 2/7. Hoàn thành: 50%] – Nghe thanh âm Hệ thống thông báo, Tiêu Dật nhướn mày.....Hắn nãy giờ có làm cái gì sao??? chẳng lẽ chỉ cần cùng Mạc Quân chơi trò “ái muội” là mấy cô em đó sẽ tự động rút lui??? Ha~!!! chủ ý này ko sai thôi—!!!

...

...

Mặc cho sóng ngầm giữa mấy người đang vẫn vũ thế nào, đám Bang chúng vẫn ko hề hay biết, tiếp tục sôi nổi bàn tán về một kế hoạch...

[Thiên thượng tiên gia]: Hay là chúng ta tổ chức một buổi tụ hội đi, kỷ niệm ngày đầu tiên thành lập Bang phái—!!! – Triệu Lâm đỉnh một gương mặt hàm hậu, “vô tội” nhắc nhở...

[Nhã nhạc thiên âm]: Đúng rồi, như vậy thì Đại thần có chạy đằng trời cũng ko thoát—!!! chúng ta lại có thể quang minh chính đại quan sát hắn....thật là một chủ ý ko tồi nha~!!!

[Hạ hoa thu diệp]: Ok, quyết định vậy đi, nhất định phải đem theo máy ảnh, chụp cái đủ mới được—!!!

.....

.....

Và thế là chuyện tụ hội dưới sự quyết tâm đoàn kết vô cùng của đám Bang chúng đã được cứ thế nhẹ nhàng như vậy định ra rồi. Ngay cả thân là Bang chủ – Mạc Quân cũng ko có quyền lên tiếng phản đối, liền cũng chỉ còn cách gật đầu đồng ý.

Tiêu Diễm Chi vốn đang vắt óc suy nghĩ cách tách tên “Hồ ly tinh” kia ra khỏi anh hai mình, nghe vậy thì ko khỏi hai mắt sáng lên, nghĩ ra một cách hay—!!!

Tiêu Dật lặng yên đem biểu tình của mọi người xem trong mắt, khóe môi khẽ kéo, cười nhạt.....[Trò chơi này, đúng là càng lúc càng thú vị nha~!!!]

7:00 pm, tại tiệm Karaoke nổi tiếng – Mermaid.....

— Ai....cậu là [Hạ hoa thu diệp]??? Sao khác trong Game vậy???

— Tất nhiên rồi, lão nương nhưng là tăng độ Dung nhan lên đến trên 80, ko khác sao được —!!!

— [Lạt thủ tồi hoa]??? Hóa ra cậu còn là một cái công tử nhà giàu nha~!!! Thảo nào trong Game trang bị tốt như vậy.....!!!

— Bang chủ đâu rồi??? Chưa tới sao???

— Nam thần cũng chưa thấy mặt.....rót cuộc bọn họ có đến hay ko vậy nha???

.....

.....

Ko khí trong phòng vui như trăng hội, một đám người chơi nhận biết nhau ngoài đời thực, cười cười nói nói đến thập phần vui vẻ...

“Kịch” – âm thanh mở cửa vang lên.....mọi người ko hện mà cùng dừng lại cuộc nói chuyện, trợn to hơn mấy chục đôi mắt, mong chờ nhìn chằm chằm về phía cửa. Đồng An và đám Triệu Lâm Hạ Quy Linh vừa mở cửa ra dứt đầu vào liền bị trận thể này khiến cho hoảng sợ, lấp bắp nói:

— Gì.....gì nha??? lão tử cũng ko phải thịt, nhìn chằm chằm lão tử như sói đói thấy mồi làm gì???

Nhìn thấy người tới vừa ko là Bang chủ cũng vừa ko là Nam thần, đám người liền lập tức tựa như bong bóng bị xì hơi vậy, khinh bỉ, cao quý, lãnh diễm liếc Đồng An một cái, liền lại quay lại tiếp tục tám chuyện đi—!!! Ngay cả Bang chủ của bọn họ đứng chần chừ trước cửa cũng ko thêm để ý...

Cái gì, đừng đùa, Bang chủ của bọn họ nhưng cũng là một cái tuyệt sắc mỹ nam trên Bảng Nam thần nha.....làm gì có chuyện đứng đó mà bọn họ ko thấy chứ??? Có trách chỉ nên trách Mạc Quân quá biết cách che dấu bản thân, khuôn mặt Yêu nghiệt ngời ngời vậy mà lại bị bộ sơ-mi lâu nhàu và chiếc kính cận ko số ghi to đùng của cậu sinh sôi làm cho biến thành một cái siêu cấp ngổ tào, 100% thanh niên nghiêm túc.....!!!

Mạc Quân cũng ko thêm để ý, vừa đến liền lập tức quay trái quay phải, liếc trên, ngó dưới tìm người đi—!!! Triệu Lâm và Hạ Quy Linh hiểu ý liếc nhau, cười đến dâm dăng ôm lấy vai cậu một bộ: anh em tốt, trêu chọc:

— Ai nha~!!! thật là, sao Tiêu Ca còn chưa tới nha??? Để người ta chờ mong mỗi mòn, ngày đêm trông ngóng như vậy thật là rất ko biết “thương hương tiếc ngọc” đó—!!!

— Nào có, đừng có trách lầm Đại thần, người ta nhưng là Đại mỹ nam, ăn mặc đẹp dễ đi trên đường khó trách sẽ có gái đẹp đến làm quen, hỏi han, chậm trễ một chút cũng là chuyện đương nhiên thôi, ai bảo người ta đẹp trai làm chi, đẹp trai cũng là một cái tội nha

~!!!

Hai người “kẻ xướng người họa”, bắt đầu trình diễn tiết mục “tình yêu lâm li bi đát, buồn vui lẫn lộn” của những bộ phim Hàn Quốc lúc 7h tối...!!! Lời kịch phong phú, biểu tình chuyên nghiệp, thật sự là vô cùng có tiềm năng....!!!

Mạc Quân bị ép ở giữa vốn đã rất hậm hực vì Tiêu Dật ko thấy bóng dáng đâu lại còn bên tai là tiếng lải nhải, eo éo của Triệu Lâm và Hạ Quy Linh liền ko khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, hận ko thể đem hai người này đánh cho “răng rơi đầy đất, máu chảy thành sông”...!!! Quả nhiên là tình hữu nghị của nam nhân phải tích góp trong những trận “chiến” sao—!!!

...

...

Lúc đám người đang định ninh là Tiêu Dật chắc chắn sẽ ko tới, chuẩn bị bắt đầu Bữa tiệc thì cửa ra vào lại một lần nữa được mở ra, đám người phút chốc lại như bị bấm nút “đứng hình” vậy, “vèo” một cái, đồng loạt quay đầu quảng ánh nhìn nóng bỏng về phía cánh cửa giống như muốn đem nó nhìn ra một cái lỗ vậy.....

Và cuối cùng, ko phụ sự kỳ vọng của mọi người, lần này người đến là hai anh em nhà họ Tiêu: Tiêu Diễm Chi và Tiêu Dật.

Một người yêu diễm, mịn hoặc, nóng bỏng như một bông hồng rực lửa.....Một người lại lạnh lùng, lãnh khốc tựa bão tuyết tháng ba.....hai anh em nam thanh nữ tú đi cùng bên nhau tựa như một bức tranh rực rỡ và sống động, thu hút mọi ánh nhìn.....nếu có thể bỏ qua cô gái chỉ tính là thanh tú đang thân mật ôm cứng ngắc cánh tay Tiêu Dật kia nữa thì càng tốt—!!!

[Là con nhỏ đó] – Mạc Quân nhanh chóng nhận ra cô gái trông có vẻ thẹn thùng, e lệ kia chính là cô gái lần trước cũng đồng dạng giống như cậu được ngồi trên “Hắc Dực Kỳ Lân”, hạnh phúc ôm eo Tiêu Dật ko chịu buông.....[Con nhỏ đó rốt cuộc là ai??? Móa.....đúng là ko phải bình thường ngứa mắt.....ko biết đây là nơi công cộng sao??? ôm ôm ấp ấp, ra cái thể thống gì??? Hừ—!!!]

Làm như ko hề nhận thấy ko khí bỗng dưng trở nên thật cứng ngắc trong phòng Karaoke, Tiêu Diễm Chi nở một nụ cười đắc ý, hào hứng chào hỏi:

_ Hi—!!! Mọi người làm sao vậy??? Là ngắt ngây trước vẻ đẹp của anh em đi??? Quả nhiên sao.....có điều, anh em hiện tại là “hoa đã có chủ” rồi nha~!!! Đây là chị dâu tương lai – Hà Mạch Tú, hai người nhìn rất xứng đôi đi???

Lời vừa dứt, ko khí lại càng thêm trở nên kỳ lạ.....mọi người ko hện mà cùng đồng thanh trong lòng:

[Demama.....con nhỏ đó là ai nha~!!! Chính cung rõ ràng là Bang chủ có được hay ko—!!! Xứng đôi??? xứng cái con khỉ, chẳng những nhan sắc ko bằng một góc Bang chủ, cũng ko ngạo kiều, phúc hắc bằng Bang chủ của chúng ta.....!!!! Ở đâu chạy đến làm kỳ đà vậy trời??? Khác tính làm sao yêu nha???]

...

...

Cuối cùng vẫn là Tiêu Dật ko kiên nhẫn nhìn bọn họ “mắt to trừng mắt nhỏ” nửa ngày còn ko mở mắt, khẽ nhú mày, vờ như ko nhận ra cái tên trông ngốc nghếch vô cùng đứng chần chừ bên cạnh cửa kia, lạnh lùng hỏi:

_ Nhất Tiểu đầu???

Không khí căng thẳng cứ như thế bị một câu nói của hần nhẹ nhàng phá vỡ.....

[Xem đi....xem đi....!!! Nam Thần cuối cùng vẫn là quan tâm Bang chủ nha~!!! Hừ....đợi lát nữa Bang chủ đến, nhất định “diễm áp toàn trường”, cho con nhỏ đó đẹp mặt—!!!] – mọi người âm thầm đắc ý, trở lại trạng thái bình thường, cười đùa nói:

_ Bang chủ còn chưa tới đâu—!!! Nam Thần nói xem chúng ta có nên ngồi chờ Bang chủ đến mới được ăn hay ko nha???

Mạc Quân:=_=”.....tôi đến rồi —!!!

Tiêu Dật nghe vậy cũng ko nói gì thêm, gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu, thông dong đi vào vị trí thoải mái nhất ngồi xuống, Hà Mạch Tú nhanh chóng theo sát. Nhìn trận thế này cũng đã hiểu được, ý của Tiêu Dật là: Đợi—!!!

Đồng An, Triệu Lâm và Hạ Quy Linh hiểu ý liếc nhau ra hiệu, lập tức ba người liền cười hì hì, hà hà lấy tốc độ sấm sét nắm cổ Mạc Quân như nắm cổ gà vậy, “xềnh xệch” lôi ra ngoài.....

_ Làm gì??? – Mạc Quân đang định lên tiếng thông báo một chút sự tồn tại của mình thì bị ba người giựt cổ lôi đi, ko khỏi khó chịu, nghi hoặc hỏi.

_ Còn hỏi.....tất nhiên là đi thay đổi hình tượng rồi—!!! Chẳng lẽ ông định để bộ dáng đó để bị cái nhỏ Hôn thê gì gì đó của Tiêu Dật cười vào mũi sao??? – Hạ Quy Linh trợn trắng mắt, khinh thường nói.

_!!!! – Nghe vậy Mạc Quân ko khỏi khẽ mím môi, tuy ko nói đồng ý nhưng cũng ko phản đối, yên lặng đợi thường để mặc cho ba tên bạn tốt lôi kéo đi “sửa sang” lại đi—!!!

Bên này, Tiêu Dật thấy 4 người bọn họ cứ thế nhanh lẹ “chuồn” đi rồi liền ko khỏi buồn cười, trong nguyên tắc, lần Tụ hội này Mạc Quân xuất hiện nhưng là tương đương “kính diễm” nha~!!!! Ko biết ba người kia có thể đem cái tên ngổ tào đó cải biến đến cái dạng gì đây.....!!!! Thật là chờ mong đầu~!!!

Lúc này đang suy nghĩ về Mạc Quân cũng ko chỉ một mình Tiêu Dật, một bên ngoan ngoãn ôm chặt cánh tay hắn – Hà Mạch Tú cũng vậy nghĩ hoặc nghĩ:

[Hình như có gì đó ko đúng lắm.....rõ ràng trong tiểu thuyết lần Tụ hội này là lần đầu tiên Tiêu Dật gặp Mạc Quân bởi vì nhờ Tiêu Diễm Chi âm thầm sắp xếp mới đúng. Tại sao Tiêu Dật và Mạc Quân nay lại có vẻ là “quen biết” đã lâu rồi??? lại còn thái độ kỳ lạ của đám Bang chúng kia nữa chứ.....nhắc mới nhớ, hình như hai vị Đại thần làm rùm beng trên Diễn Đàn ID nghe rất quen nha—!!!]

Tiêu Dật ko dấu vết liếc nhìn dường như đang vô cùng nghiêm túc suy nghĩ Hà Mạch Tú, khoe môi hơi câu.....đã nhận ra sự khác biệt rồi sao??? Đây cũng ko phải là Thế giới nguyên vẹn trong tiểu thuyết nha~!!!

29. Chương 29: Trò Chơi, Bắt Đầu—!!!

Lúc Mạc Quân được ba người kia cho “tha” trở lại đã là gần nửa tiếng sau, chỉ trong nửa tiếng, hình tượng bên ngoài của Mạc Quân phải nói là đã được thay đổi vô cùng lớn, hoàn toàn là “Một trời một vực”.....!!! Mái tóc bù xù che khuất hơn phân nửa khuôn mặt được cắt tỉa gọn gàng, thay đổi một thân áo sơ-mi trắng, gọng kính to đùng, cổ lỗ sĩ cũng bị vứt bỏ ở một góc xó nào đó, triển lộ hoàn toàn khuôn mặt có thể xưng là “Yêu nghiệt” ra—!!! Ko phải là một câu “điểm áp toàn trường” là có thể hình dung hết nha~!!!

_ Bang chủ.....bang chủ tới rồi—!!!

_ Nha~!!! quả nhiên là Bang chủ sao.....ko hề khác biệt mấy so với trong Game đâu—!!!!

_ Wow....hôm nay chúng ta có lộc mất rồi, lại thêm một vị tuyệt sắc mỹ nam nữa.....!!!

.....

.....

Đám Triệu Lâm, Hạ Quy Linh và Đồng An thấy vậy ko khỏi vụng trộm lau mồ hôi.....[Đây nhưng là thành quả của máu và nước mắt nha—!!! Có trời mới biết để thay đổi hình tượng cho cái tên vừa quê mùa vừa cứng đầu này khó khăn như thế nào đâu—!!! Dẫu co gần nửa tiếng mà chỉ chịu cắt cái tóc với thay bộ đồ mà thôi.....bọn này làm vậy là vì ai nha???]

Tiêu Dật hài lòng nhìn hình tượng mới của Mạc Quân, đứng dậy nhìn về phía cậu, chìa bàn tay thon dài, khe khẽ khoe môi, nở một nụ cười cực đậm:

_ Tiêu Dật—!!!

Mạc Quân bị nụ cười hiểm hoi kia khiến cho có chút hoảng thần, giật mình nhìn bàn tay trước mặt, đồng dạng mỉm cười:

_ Mạc Quân—!!!

Hai vị tuyệt thế mỹ nam đứng đối diện, tay nắm chặt tay, mắt đối diện mắt.....tạo thành một bức tranh cực kỳ mỹ lệ, mọi người ko hện mà cùng lặng lẽ thả chậm nhịp thở, mắt ko chớp nhìn chằm chằm khung cảnh hữu tình này!!! Vài cô gái nhịn ko được lén lút lấy điện thoại ra vỗ vài tấm, hiểu ý nhìn nhau cười đến quỷ dị—!!!

Bên này Tiêu Diễm Chi và Hà Mạch Tú lại bị tình cảnh trước mắt khiến cho trợn mắt há mồm.....

[Anh hai.....cười??? Lại còn cười đến “ôn nhu” như vậy??? AAAAA—!!! Anh hai sẽ ko là thực sự thích tên đó đấy chứ???] – * nắm đầu bức tóc-ing*

[Ko thể nào...!!! Tại sao Tiêu Dật và Nam chính lại có vẻ ái muội như vậy??? Tuyệt đối ko cần lúc mình vừa đắc ý lại dội một chậu nước lạnh Thế giới này thực ra là Đồng nhân đam mỹ nha~!!!] * khóc ko ra nước mắt-ing*

Kết thúc màn chào hỏi, đám người bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, la hét cười đùa, có vài tên rượu vào lớn mật còn đòi phạt Mạc Quân và Tiêu Dật tội đến trễ.....sau đó.....ko có sau đó.

Tên ma men kia ko hề ngoài ý muốn bị ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Dật khiến cho cả người như bị quăng vào hầm băng, ngạnh sinh sinh tỉnh rượu. Tỉnh lại liền thấy Tiêu Dật dùng ánh mắt lạnh như băng, ko có cảm tình nhìn chăm chăm mình cộng với đang đứng một bên mỉm cười đến vô cùng đáng sợ Bang chủ thì ko khỏi rùng mình, vội vàng hối đến ruột đều thanh, lẫn, lê, bò, lết cầu tha thứ đi—!!!

[Bạn hữu, chúc may mắn—!!! Thượng đế phù hộ người, A-men] – chúng xem kịch + vui sướng khi người gặp họa.....!!!

Tiêu Dật ngồi nhìn bọn họ hát hò, đùa giỡn.....nhàm chán ngáp một cái, liếc mắt nhìn xung quanh kiểm xem có gì đó thú vị đi—!!!

Bên trái là vị “hôn thê” e then.....chắc....ko nói cũng thế.....

Bên phải là nhìn như trấn định kỳ thật tim đang nhảy như điên Mạc Quân, bên cạnh cậu là xinh đẹp tựa như một pho tượng bằng ngọc, trầm mê trong Thế giới riêng của mình – Lãnh Ngưng.....Về phần Tiêu Diễm Chi??? Đang cùng một cô gái sở hữu vẻ đẹp nhẹ dịu như sương mai trò chuyện một chỗ trông có vẻ vô cùng vui vẻ đâu.....!!!

[Nhanh như vậy đã thân thiết rồi??? giữa nữ chủ và nữ chủ ko nên là hai đầu cùng cực của một nam châm sao??? Xem ra cô nàng Thẩm Lạc Mai này ko đơn giản nha~!!!] – đúng vậy, cô gái đó ko phải ai khác mà chính là một trong các lão bà của Mạc Quân – Thẩm Lạc Mai. Trong nguyên tác, cô nàng là người duy nhất đủ thông minh cũng đủ lý trí để đấu trí với Tiêu Diễm Chi, xem như là “kỳ phùng địch thủ” đâu.....!!!

Phải biết Tiêu Diễm Chi nhưng được công nhận là một thiếu nữ Thiên tài, chất xám gấp đôi người bình thường nha~!!!

Tổng cộng hiện tại xuất hiện ở đây là 4 cái nữ chủ, có lẽ nên tìm thời gian rảnh đi K.O bớt mấy vị nữa chủ còn lại đi, chờ đợi cũng ko phải là phong cách của hắc, đôi khi tấn công lại là cách phòng thủ tốt nhất đa—!!!

Cuộc vui nào cũng có lúc tàn, sau buổi tụ hội rôm rả, mọi người ai lại về nhà đấy....Mạc Quân, Tiêu Dật, chúng lão bà và đám bang chúng cũng lại tiếp tục cuộc sống thường ngày: ăn, ngủ và chơi trò chơi. Nhưng.....Tiêu Dật thật sự là người an phận như vậy sao??? Đùa à.....làm sao có thể....ko tin, nhìn xem liền biết.

Trong biệt thự nhà họ Tiêu lúc này đang diễn ra một cuộc nói chuyện căng thẳng.....

_ Sao? Muốn sống riêng? – giọng nói tao nhã, dịu nhẹ của Tiêu mẹ vang lên đánh vỡ ko khí trầm lặng trong phòng khách.

_ Vâng—!!!

_ Sao tự nhiên đang yên đang lành lại “đùng” một cái muốn ra sống riêng?

_ Đúng đó anh hai, sao đang yên đang lành lại đòi sống riêng? – Tiêu Diễm Chi nũng nịu ôm lấy cánh tay hắc, nhún mày hỏi

_ Ko có gì.....chỉ là.....muốn sống tự lập mà thôi!!! – Tiêu Dật đỉnh khuôn mặt vẫn lạnh lùng như thường ngày, khô cứng trả lời.

Vẫn ngồi một bên ko nói lời nào Tiêu Trình – bố của hai anh em Tiêu Dật và Tiêu Diễm Chi cuối cùng cũng có động tác, lặng lẽ ngẩng khuôn mặt tuấn mỹ ko thua kém ai lên nhìn về phía Tiêu Dật....

Gương mặt nghiêm nghị như sắt đá cộng với đôi mắt sắc bén tựa loài dã thú, ko gì là ko nói lên sự nguy hiểm của người đàn ông này....có thể nói đây là “đối thủ” đáng gờm nhất từ trước đến nay mà Tiêu Dật gặp phải. Và Tiêu Dật – người trực tiếp chịu ảnh hưởng của ánh mắt sắc đó nhọn tất nhiên là cũng nhận ra áp lực vô hình tỏa ra từ vị gia chủ Hắc Đạo.....nó như một quả khinh khí cầu khổng lồ, ép đến hắc muốn nghẹt thở. Thật sự là....quá nguy hiểm.

[Đỉnh—!!! Cảnh cáo người chơi, nếu người chơi bị nhân vật trong các Thế giới phát hiện lập tức sẽ bị gạt bỏ, thân thể đang cất giữ ở Thế giới thật sẽ thực sự trở thành người chết, mời người chơi chú ý....!!!]

Mặc cho mồ hôi lạnh đã thấm đầy lưng áo, Tiêu Dật một bên nghe âm thanh cảnh cáo của Hệ thống, bên vẫn cố cắn răng chịu đựng nhìn thẳng ánh mắt Tiêu Trình, đôi mắt tràn đầy kiên quyết, ko có một chút gì tỏ vẻ thoái nhượng, bởi vì Tiêu Dật thật sự chắc chắn là sẽ ko yếu đuối như thế.....

Thời gian hai bố con đối diện hẳn là ko quá lâu, nhưng đối với Tiêu Dật, nó dài như cả một thế kỷ vậy....cho đến khi hắn nghĩ là Tiêu Trình hẳn là đã phát hiện ra điều gì đó thì người đàn ông kia đã thu hồi tầm mắt lãnh liệt, trong khóe mắt là ko hề dấu diếm vẻ hài lòng, gật đầu nhìn Tiêu Dật, trầm giọng nói:

— Có thể....!!! Ngày mai liền dọn đi—!!!

[Phù ~ má ơi, tưởng chết chắc rồi chứ....!!!] – Tiêu Dật nhẹ nhàng thở ra một hơi, trấn định gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu.

Và cứ thế, chuyện chuyển ra sống riêng trải qua vài câu nói ít ỏi của hai cha con liền đã được nhẹ nhàng định ra.....Tiêu mẹ và Tiêu Diễm Chi chỉ còn bít ngòi một bên há hốc mồm!!! Vậy....thật sự là Tiêu Dật bỗng nhiên cảm thấy mình đã lớn, cần tự lập một chút mới ra dáng đàn ông??? Tiêu Dật tỏ vẻ: Đàn ông là cái gì? có thể ăn sao??? cần quan tâm đến điều đó làm gì.....???

Ko phải??? Thế mục đích thật sự của chuyển dọn nhà này là gì?

[Tất nhiên là để đá bớt nữ chính rồi—!!!] – Tiêu Dật hài lòng nhìn căn hộ màu trắng gọn gàng, xinh xắn, trang trí thanh nhã mà mình sắp dọn đến. Căn hộ này ko phải của ai khác mà chính là của cô y tá xinh đẹp – Diệp Lan, một trong số các lão bà tương lai của Mạc Quân.

Hai người này đến với nhau cũng là vì căn hộ này đây....chàng chuyển đến đối diện nhà nàng. Một lần gặp nàng bị một đám côn đồ gây rối lập tức liền anh hùng cứu mỹ nhân, và sau đó hẳn là ai cũng đoán được. Nàng cảm động, nguyện hiến dâng cả tấm thân mình để trả ơn cứu giúp của chàng.....nhưng, đau đớn thay, chàng đã có người yêu mà còn ko chỉ một người. Đau lòng nhưng ko thể dứt bỏ, nàng quyết định chấp nhận chia sẻ tình cảm với các cô gái khác, chỉ mong được ở bên chàng là đủHappy ending.

— Ha~ bây giờ căn hộ của Diệp Lan bị lão tử mua mất rồi....ko tin là cô nàng đó còn có thể gặp được Mạc Quân....!!! – Tiêu Dật ko khỏi cười nhạt, tâm tình tốt lắm bắt đầu đi dạo xung quanh, tham quan phòng đi....!!! Bên tai là văng vẳng tiếng nói khô cứng, ko chút cảm tình của Hệ thống:

[Đỉnh—!!! Nhiệm vụ chính hoàn thành: 3/7. Hoàn thành: 60%]

30. Chương 30: Khi Hồ Ly Ghen

Chuối ngày sau đó là những ngày khá là êm đềm, bởi vì công cuộc thu lưới của Tiêu Dật đã sắp đến hồi kết cộng với vừa chuyển sang nhà mới, miễn được 2h luyện tập hằng ngày nên hắn liền trở nên rất là nhàn nhã.....điều đó dẫn theo cả một hệ liệt là: Tiêu Dật suốt ngày ngâm mình trong Game.....Hà Mạch Tú cũng du bám đi theo.....Mạc Quân nhìn ngứa mắt.....

Và những ngày xui xẻo của Hà Mạch Tú bắt đầu.....

Tiêu Dật nhìn lại một con quái “vô tình” thoát được nhóm chiến đấu chủ lực chạy le te vào hậu trường chuẩn bị tấn công Hà Mạch Tú mà ko khỏi nhức đầu.....đây đã là lần thứ mấy rồi???

Từ sau ngày tụ hội hôm đó, chỉ cần là ba người bọn họ cùng đi đánh quái thì luôn xảy ra một chu trình lặp đi lặp lại như thế này: Mạc Quân “thả” quái vào chỗ Hà Mạch Tú.....Hà Mạch Tú bị tấn công.....Tiêu Dật bị Hệ Thống cảnh cáo, lao lên chém quái.....Mạc Quân bực tức, lại thả quái.....

[Demama.....ghen cũng ko nên dữ dội như vậy đi? ở Thế giới trước mình cũng quen với hai người mà có thấy cãi nhau bao giờ đâu ta???] – Tiêu Dật đau khổ nghĩ.....trên mặt vẫn là gọn sóng ko sợ hãi—!!!

[Địa ngục Tula]: Quân.....làm sao vậy?

[Nhất tiểu hồng trần]: Ko có gì....chỉ là sự cố!!! – *mỉm cười-ing*

[Sự cố??? cố ý sao??? Ko được, mình ko thể chịu thua số phận, phải cố gắng giữ “thằng” Tiêu Dật....quyết ko cho tên Hồ ly này thực hiện được ý định] – Hà Mạch Tú * hừng hực ý chí chiến đấu-ing*

Tiêu Dật hắc tuyến nhìn hai tên “kẻ tám lạng, người nửa cân” như muốn dùng cả cuộc đời để trừng nhau kia....yên lặng offline....ko có nhân tố chính ở đây, xem bọn họ làm gì nhau nào.....!!!

[Thiên thượng Thánh nữ]: Eh.....eh....Tiêu ca, đợi em với—!!! Hừ...bây giờ bỗng cô nương sẽ offline tìm Tiêu ca đi hẹn hò....cậu ở đây một mình muốn làm gì thì làm đi—!!! – Hà Mạch Tú đắc ý liếc nhìn nụ cười đã sắp biến mất trên khuôn mặt tuấn mỹ của Mạc Quân, nhẹ nhàng nói. Nói xong, ko để cho Mạc Quân kịp nói gì cũng liền lập tức offline đi~!!! Để lại Mạc Quân ở lại một mình tức đến giờ chân.....mà ko thể làm gì—!!!

[Nhất tiểu hồng trần]: Chết tiệt.....cứ đắc ý đi—!!! Tên Tiêu Dật khốn kiếp, dám cứng rắn chen vào cuộc sống của lão tử, làm cho lão tử “cong” queo như vậy mà còn đòi phải dứt bỏ đi? nằm mơ.....!!! – Mạc Quân hằm hằm nghĩ.....một kế hoạch có phần hơi điên cuồng nhanh chóng được dựng lên trong đầu cậu.

Cả ba người đều ko hề chú ý đến một bóng dáng thướt tha lặng yên đứng cách đó ko xa đã đem tất cả sự việc đều thu vào đáy mắt.....Lãnh Ngưng khẽ cụp khóe mắt, thật sâu nhìn chăm chú vào đang trầm tư suy nghĩ Mạc Quân, khóe môi kéo thành một nụ cười hiểm hoi trên khuôn mặt băng giá, một nụ cười buồn, thật nhẹ, thật nhẹ.....tựa như đóa Bồ công anh phất phơ trước gió, thoáng cái vụt bay.....

[Đình—!!! Nhiệm vụ chính hoàn thành: 4/7. Hoàn thành: 70%]

.....

.....

_ Tiêu Dật.....con xem, đã tìm hiểu nhau được gần ba tháng rồi, con và Tú Tú cũng nên tính đến chuyện đính hôn đi chứ??? Để con gái người ta ko danh ko phận suốt ngày chạy theo mình như vậy ko hay lắm đâu.....!!! – Tiêu mẹ tao nhã ngồi trên chiếc sofa, mỉm cười đầy thâm ý nhắc nhở Tiêu Dật.

[Quả nhiên, cái gì đến rồi sẽ đến, cái Quý tắc chết tiệt kia vậy mà vẫn chưa chịu từ bỏ..... xem ra, đoạn phim đã sắp đến hồi kết rồi—!!!] – Tiêu Dật trầm tĩnh quấy ly cà phê thơm đậm đà.....lạnh lùng gặt đầu:

_ Chuyện này mẹ cứ toàn quyền quyết định đi, con ko có ý kiến—!!! [Dù sao bị ép cưới cũng đâu phải là mình]

_ Vậy sao.....thế thì càng nhanh càng tốt, cuối tuần này thế nào??? – Tiêu mẹ nghe vậy mừng rỡ ra mặt, làm như vô tình hỏi. Hừ.....có đánh chết hần cũng ko tin bà ko nghe ngóng được gì đó đâu.....nếu ko cũng sẽ ko sót ruột kiếm vớ cho hần như vậy, hần là Diễm Chi tình báo đi

!!!

_ Hm....tốt!!! – Tiêu Dật vẫn bình tĩnh uống cà phê, ko có tí gì tỏ vẻ khó chịu.....dịu ngoan đáp ứng rồi.

_ Tốt quá, vậy mẹ về chuẩn bị đây, bye bye con trai ~!!!

...

...

Đúng là phụ nữ: đã ko làm thì thôi, đã làm là phải làm đến cùng. Hiệu suất làm việc của Tiêu mẹ quả thật là ko thể xem thường nha~!!! Sao??? ko tin, ko tin thì nhìn đây:

_ Đây...nghe tin gì chưa? Nam thần Tiêu Dật của chúng ta sắp phải đính hôn rồi, trong nay mai sẽ là hoa đã có chậu đấy —!!! – cô gái A âm ỨC cắn khấn tay

_ Híc.....ứ chịu đâu, Nam thần của tôi, tình yêu gần 3 năm của tôi.....!!!! – cô gái B đồng cảm, vừa ăn vừa khóc

— Oa~!!! tại sao ngay cả nỗi tiếng lạnh lùng Nam thần Tiêu Dật cũng có người hốt mất tiêu rồi....sau này tôi biết gả cho ai nha ~??? – cô gái C bên đập đầu bên gầm gừ đầy oán khí.

—.....

—.....

Trong góc phòng học, một thiếu niên ăn mặc quê mùa, đeo một cặp mắt kính to đùng, cù lần đang yên lặng lắng nghe từng lời từng chữ các cô gái kia đang bàn tán.....đôi mắt tinh ranh giấu sau cặp mắt kính cày cộm kia giắt lên một ngọn lửa nóng rực, chói lòa như có thể thiêu đốt tất cả mọi thứ bị nó nhắm vào.....

[Đính hôn? Gấp gáp như vậy sao??? Hừ...Tiêu Dật, đừng nói là cậu có thể chạy thoát khỏi tay tôi, ngay cả người khác cướp cậu đi cũng đừng hòng....!!!] – Mạc Quân tức giận nắm chặt bàn tay để móng tay in lên những vết ấn sâu thẳm, xoa dịu phần nào tâm trạng sắp sửa bùng nổ của cậu bây giờ.....

Tiêu Dật nhàn nhã ngồi trên chiếc ghế salon êm ái trong căn hộ mình mới mua.....thong dong liếc nhìn Chỉ số hảo cảm của Mạc Quân đã cán mức 100%, trong lòng âm thầm tính toán:

[Xem ra....ngày mai sẽ có kịch hay để xem đâu—!!! Hy vọng nó sẽ ko quá nhàm chán...]

31. Chương 31: Cướp Chú Rể

Chiều đã dần tàn, khắp nơi bắt đầu bị một bóng tối như tấm màn lớn bao trùm.....nhưng, ở Tiêu gia hôm nay lại nhộn nhịp, tưng bừng đến lạ thường.....

Trước cổng nhà họ Tiêu dựng một loạt toàn những siêu xe lầy lừng hay từng được quảng cáo là số lượng có hạn trên toàn Thế giới....những quý ông quý bà ăn mặc lịch sự, tao nhã treo lên khuôn mặt một nụ cười công thức hóa, ung dung bước vào đại sảnh.

Hôm nay là ngày tổ chức Lễ đính hôn của cậu con trai độc nhất nhà họ Tiêu, chủ tịch tương lai của tập đoàn SCII và theo tin nội bộ thì còn là Gia chủ tương lai của cả một tổ chức Xã hội đen đang làm bá chủ cả vùng Châu Á.....khỏi cần nói cũng biết là tương lai của Tiêu Dật sáng lạn như thế nào, cho nên mọi người ko hên mà cùng vội vàng đến quen biết một chút, nếu có thể đặt lên ngôi sao sáng tương lai này thật sự là chỉ có trăm lợi chứ ko 1 hại..!!!

Nếu ko phải hôm nay là Lễ đính hôn của Tiêu Dật và Hà Mạch Tú, hai nhà Tiêu và Hà cũng ko dễ chọc thì có lẽ hôm nay bọn họ sẽ ko ngần ngại đem con gái nhà mình sửa soạn xinh đẹp, “đóng gói” mang đến, biến buổi tiệc này thành một cuộc hẹn xem mặt trá hình rồi.

Trong phòng Tiêu Dật.....

— Hm....hình như Thế giới trước cũng là nhờ buổi Đính hôn mà mình hoàn thành được nhiệm vụ nhỉ, lần này ko biết có bước đột phá gì ko đây? – Tiêu Dật ung dung sửa lại cúc tay áo, mỉm cười tà mị nhìn người trong gương. Âm thầm cảm thán có bề ngoài tốt quả thật là rất thích, có luôn cả một thân hình chuẩn ko cần chỉnh thì càng thích, khỏi phải nói Tiêu Dật sở hữu cả hai thứ này. Nam thần quả nhiên là Nam thần mặc bất cứ cái gì nhìn cũng vẫn đẹp.....!!!

” Cộc cộc ” – Lúc hắn còn đang tự kỷ thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, kèm theo giọng nói thanh thúy của Tiêu Diễm Chi:

— Anh hai, xong chưa thế? Khách khứa đã đến gần đủ rồi, ba bảo em gọi anh xuống đại sảnh đón tiếp đó—!!!! – Tiêu Diễm Chi hôm nay cũng vẫn “yêu nghiệt” như mọi ngày, một thân áo đầm màu đỏ sang trọng cộng với đôi mắt được cố ý vẽ thật sắc bén, trông cô nàng ko khác gì một vị Nữ vương đang đi tuần tra lãnh địa của mình vậy...!!!

— Anh biết rồi—!!! Đi thôi...!!! – Tiêu Dật lại đeo lên chiếc “mặt nạ” lạnh lùng thường ngày, bình tĩnh gặt đầu

...

...

Hai anh em xuất hiện lập tức trở thành tiêu điểm của toàn trường, Tiêu Dật và Tiêu Diễm Chi sớm cũng đã quen với những trường hợp như thế này nên vẫn rất tự nhiên, ung dung đi đến chỗ Trung tâm đại sảnh là vợ chồng Tiêu Trình.

— Tiểu Dật hôm nay thật đẹp trai nha~!!! mau, đến chào hỏi cha mẹ vợ tương lại nào....!!! – Tiêu mẹ hài lòng nhìn Tiêu Dật, mỉm cười hì hì nói

— Chào....Bác—!!! – *ngoan ngoãn – ing*

— Bác cái gì mà bác? Phải tập gọi cha, mẹ đi là vừa....!!! – Tiêu mẹ nghe thế, bắt mồm nói.

Tiêu Dật chỉ cười ko nói, hoàn toàn ko có ý định sửa sưng hô, gia đình nhà họ Hà thấy thế cũng ko chấp nhất, dù sao sớm muộn cũng là người một nhà, ko phải sao....!!!

Đến giờ, đèn trong đại sảnh đồng loạt vụt tắt, khiến cho hai người được ánh đèn tập trung rọi vào lập tức trở thành tâm điểm...

Tiêu Dật thần nhiên quét mắt nhìn một vòng Đại sảnh lại vẫn ko thấy bóng dáng người mà hắn muốn thấy, ko khỏi khẽ nhíu mày:

[Trốn kỹ như vậy? Chắc là định đợi cho đến lúc cao trào mới chịu xuất hiện?]

Ta nói.....Trác Phàm, người ko phải là Lập trình viên sao? Ko cần kiên luôn nghề tiên đoán chớ.....bởi vì đúng như hắn nghĩ, Mạc tiểu thụ lúc này chính đang núp ở một nơi gần đó, chuẩn bị ra sân “cướp” người đầu....!!!

Tiếp theo đó là lời chào và tuyên bố lí do bữa tiệc do gia chủ hai nhà ra mặt.....dài dòng một hồi lâu sau Tiêu Dật mới nghe đến câu nói mấu chốt của buổi lễ Đính hôn hôm nay....

— Hôn ước của hai cháu Tiêu Dật và Hà Mạch Tú đã được đặt ra..... Hai nhà Hà, Tiêu từ nay sẽ chính thức trở thành thông.....

— KHOAN ĐÃ—!!!

[Hm....canh đúng giờ nhỉ....!!!] – Tiêu Dật cười khể nhìn đem cả một đồng người vào, phô trương thanh thế Mạc Quân, nhướn mày nghĩ.

Thấy tình huống có biến đổi, tựa như tình tiết trong các bộ phim vậy: Có người đến cướp hôn.....Gia chủ hai nhà ko khỏi hơi tức giận, trầm mặc nhìn chằm chằm Mạc Quân, lướt qua đám vệ sĩ trông có chút chật vật chạy theo phía sau, nhíu mày nói:

— Còn đứng ngây người ở đó làm gì? Mau bắt người lại cho tôi—!!!

Đám thuộc hạ thấy Tiêu Trình nổi giận, ko khỏi khẽ vuốt mồ hôi lạnh trên trán, giận chó đánh mèo, hung thần ác sát nhìn đám người Mạc Quân.....

Mặc cho xung quanh xảy ra chuyện gì, Mạc Quân giống như là một câu cũng ko nghe được, chỉ một mực nhìn chằm chằm Tiêu Dật, trong mắt là ngọn lửa cháy bỏng như ánh mặt trời làm bừng sáng cả đêm đen.....và chỉ có duy nhất hình ảnh một người hiện hữu trong đó, chỉ một mà thôi.

— Tiêu Dật....biết không??? Anh quả thật là một tên khốn nạn. Lúc tôi cảm thấy mất lòng tin với người khác.....là anh đã chứng minh cho tôi biết, ko phải ai cũng xấu, vẫn còn người tốt trên đời. Lúc tôi bị cả Thế giới hắt hủi, chính anh đã nghĩa vô phần cổ đứng phía trước tôi, giao phía sau cho một người vừa quen biết.

Lúc tôi vẫn cảm thấy chán nản vì cuộc tình cũ thì anh lại một lần nữa nhảy vào cuộc đời tôi, cho tôi biết tình yêu thực sự là như thế nào....!!! Bây giờ, trong lòng tôi đã hoàn toàn chỉ có mình anh, ko thể trở mặt nhìn anh kết hôn với người con gái khác, liều lĩnh đối đầu với hai gia tộc lớn chỉ vì anh....anh vừa lòng chưa???

Mạc Quân cười khê, băng quơ nói, nhưng đôi mắt hẹp dài lại một chút cũng ko muốn rời khỏi cái người đang thanh thoi đứng trên đài kia.....sợ rằng sẽ bỏ qua bất cứ biểu tình nào của hắn. Nhưng...cậu phải thất vọng rồi, người kia vẫn thế, khuôn mặt ko chút biểu cảm, lạnh lẽo tựa một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ nhất của Chúa trời.

Mọi người trong bữa tiệc vốn đang đình ninh là Mạc Quân tới để cướp cô dâu nghe cậu nói vậy thì ko khỏi ồ lên, xì xầm bàn tán.....

Tiêu Dật ko nhìn nắm chặt lấy cánh tay hắn Hà Mạch Tú, bình tĩnh nhìn về phía Mạc Quân.....biết hắn hiện tại muốn nói nhất là cái gì ko??? Đó là.....[Hó cha rồi—!!!]

Thực ra bị Mạc Quân tỏ tình hắn cũng ko quá ngoài ý muốn, dù sao từ lúc Ngọc Linh Nhi dễ dàng như vậy liền bị hắn loại bỏ, Tiêu Dật đã có ý nghĩ: [Nhờ do lí do nào đó, tất cả lão bà của Mạc Quân đều bị loại hết thì phải làm sao?] Và ý nghĩ đó giờ đây đã được chứng thực.....có lẽ hắn nên đổi nghề tiên tri thì hơn....!!!

[Hệ thống, chỉ cần cuối cùng Mạc Quân chỉ cưới một người, là ai cũng được, ko quan trọng đúng ko?]

[Đúng—!!!]

[Kể cả ko phải là một trong các lão bà của Mạc Quân???]

[.....Đúng—!!!]

[Hm....là vậy sao....!!! Quả nhiên chỉ cần phá vỡ kịch tình là được, kịch tình đi theo hướng nào cũng ko cần biết nha~!!! Lỗ hổng lớn như vậy, ko “chui” mới là đồ ngốc....!!!] – Tiêu Dật khê kéo khóe môi, nghiền ngẫm nghĩ, nhìn về phía Mạc Quân, cười khê:

— Cậu nói yêu tôi??? yêu tôi tới mức nào???

Cuối cùng nhân vật chính của câu chuyện cũng đã lên tiếng, nhưng đã ko nói thì thôi, vừa nói ra, cả Đại sảnh lại lập tức nhốn nháo hết cả lên, mọi người ko hẹn mà cùng đổ dồn ánh mắt về phía mặt mũi dần có chút khó coi Hà gia.

Mạc Quân ko thấy Tiêu Dật nói gì, vốn nghĩ là mình đã bị từ chối.....nghe thấy lời này, ko khỏi hai mắt sáng ngời, nhìn chăm chăm Tiêu Dật, nở 1 nụ cười như làm bùng sáng cả Thế giới, gần từng chữ nói:

— Yêu đến ko thể tự hỏi, cả Thế giới này, chỉ cần một mình anh—!!!

Cậu nói vừa rơi xuống, cả hội trường lập tức tĩnh lặng như tờ.....kèm theo đó là bộc phát tiếng vỗ tay. Mặc cho những vị khách trong bữa tiệc này đều là những con người danh giá của giới thượng lưu, nhưng điều bọn họ khao khát nhất mà vẫn ko thể nào có được đó chính là “tình yêu”, vậy nên khi nhìn thấy một tình yêu tình khiết, đẹp hơn cả những viên Kim cương đắt tiền thì ko khỏi lòng sinh hâm mộ và hướng tới.....âm thầm chúc phúc cho hai người bạn trẻ này, mặc dù tình yêu của bọn họ khả năng sẽ ko có kết cục tốt....!!!

Tiêu Dật nghe vậy, hài lòng mỉm cười.....sải đôi chân dài bước xuống chỗ Mạc Quân. Nhưng, chưa để hắn đi được mấy bước, Tiêu Diễm Chi và Tiêu mẹ đã ko tiếng động bước lên ngăn trở, ngay cả Tiêu Trình cũng dùng đôi mắt tràn đầy áp lực lửa giận nhìn chăm chăm Tiêu Dật, trước sau vây khiến hắn nửa bước khó đi...

Tiêu Dật thấy vậy, ko khỏi nhú mày nhưng cũng ko nói gì mà chỉ đưa mắt nhìn về phía Hà Mạch Tú.....Lúc này, cô đã bước lên trên đài cao, tay cầm micro, mỉm môi khí phách nói:

— Mọi người ko cần ngăn cản Tiêu ca, bởi vì lúc đầu hai chúng con đã chỉ xem nhau như anh em mà thôi. Về việc Tiêu ca có người yêu, anh ấy cũng ko hề dấu diếm. Thực sự đây mới là kết quả tốt nhất cho cả hai.....Cha mẹ, bác Tiêu, mọi người nữ lòng nhìn chúng con lấy nhau mà ko có hạnh phúc sao???

[Ha~!!! Thông minh hơn rồi đấy thôi, biết dùng cả thân tình để lôi kéo sự thông cảm của hai nhà cơ đấy]
— Tiêu Dật nghe vậy ko khỏi có chút buồn cười, âm thầm nháy mắt với Hà Mạch Tú tỏ vẻ làm tốt lắm.....

Cũng may là hã có dự kiến trước sao.....ngày hôm qua đã cùng Hà Mạch Tú ngã bài, biết được hã cũng là Đồng hương sau, biểu cảm của cô bé kia thật sự là rất ít có hài lắm....dù sao, Hệ thống chỉ nói là ko thể để nhân vật trong truyện phát hiện ra hã là “hàng giả” thôi chứ đâu nói là ngay cả Hà Mạch Tú này yêu tố ngoại lai” cũng ko được biết đâu.....!!!

Và thế là sau đó hã liền tiếp tục thú nhận mình là Gay, nhìn trúng Mạc Quân, cần sự giúp đỡ của cô nàng.....khỏi cần nói cũng biết, biểu tình của cô nàng lúc đó trông như thế nào. Tối đó hai người liền đạt thành thỏa thuận, bắt tay hợp tác, cho nên mới có khung cảnh hiện tại.

_ Chuyện này.....!!! – Tiêu mẹ ko khỏi ghen lời, vốn bà còn định lấy cớ làm thế là ko phải với người bị hại là Hà Mạch Tú, ko ngờ cô con dâu tương lai này lại ra một chiêu như vậy, đủ nhanh, đủ hiểm, để cho bà hận đến cắn răng.....

Tiêu Dật trực tiếp ko nhìn hai mẹ con, chỉ một mực nhìn chăm chăm Tiêu Trinh, trong mắt là so với lúc yêu cầu muốn sống riêng còn mãnh liệt hơn rất nhiều lần kiên định.....hã cũng ko tin, đường đường là gia chủ của một tổ chức Hắc đạo lại coi trọng việc hã cưới là nam hay nữ, mà quan trọng phải là năng lực của người đó ra sao. Cứ nhìn hôm nay Mạc Quân có thể dễ dàng dẫn người xâm nhập vào tiệc Đính hôn liền biết.....!!!

Cuối cùng, đúng như hã đoán, Tiêu Trinh đắm chiêu nhìn Mạc Quân một hồi như đang suy tính tiềm năng của cô “con dâu” này vậy....đến lúc nụ cười hồ ly của Mạc Quân cũng sắp ko duy trì được nữa thì hã mới thu hồi tầm mắt, trầm mặc xem như thỏa hiệp.

Tiêu Dật mang nụ cười chiến thắng, thông dong bước đến trước mặt Mạc Quân. Tội nghiệp, Mạc Quân lại một lần nữa bị nụ cười hiểm hoi của Tiêu đại mỹ nam làm cho tim đập rồi tỉnh rồi mù, não thiếu dưỡng khí, chỉ còn biết lảng lảng nhìn hã. Tiêu Dật thấy cậu vẫn ko có dấu hiệu hoàn hồn thì ko khỏi nảy lên ý tưởng ác liệt muốn đùa cậu một chút, vì vậy liền mỉm cười càng thêm sáng lạn, tự nhiên như chốn ko người hôn lên bờ môi tình xảo của ai đó.....

Mạc Quân đôi mắt càng trợn to hơn, đã quên phản kháng, lặng yên để người xâm lược.....

Hà Mạch Tú ở một bên ko khỏi che mặt xấu hổ:

[Nha~!!! Người nhưng là diễn viên chính đó trời ạ, ko cần như vậy thụ có được hay ko—!!! Hai người Nam chính nam phụ này lại còn tú ân ái giữa thanh thiên bạch nhật nữa chứ, mau thiểm mù mắt chó của tôi rồi có biết hay ko nha~!!!!]

Xung quanh mọi người cũng bùng nổ tiếng vỗ tay, kèm theo một vài tiếng huýt sáo hưng phấn, các vị nữ sĩ tao nhã nhìn hai vị tuyệt thế mỹ nam ôm hôn thì ko khỏi hai mắt đỏ lên, lấy tay bịt mắt.....[A~!!! ko cần duy mỹ như vậy nha~!!! Quả nhiên nam nam yêu nhau mới là chính đạo sao???]

Trong tiếng ồn náo nhiệt đó, âm thanh lạnh lẽo, cứng nhắc của Hệ thống liền có chút ko hợp quần:

[Đính—!!! Nhiệm vụ chính hoàn thành: 7/7. Hoàn thành: 100%. Đếm ngược chuẩn bị thoát ly Thế giới.....30.....29.....28.....27.....]

_ Quân.....!!! – Tiêu Dật ánh mắt lóe lóe, nhưng cũng ko có nói thêm gì nữa, ôm lấy người trong lòng, trầm thấp gọi

_ Hm???

_ Có chuyện này anh nghĩ có lẽ em nên biết—!!!

_ Chuyện gì??? – Mạc Quân dựa vào trong lòng Tiêu Dật, thỏa mãn dụi dụi cái mũi, lười biếng nói.

_ Hm.....thực ra.....lần nhiễm Virut đó.....là sự thật—!!! – Tiêu Dật ko khỏi buồn cười, ghé sát vào vành tai non mềm của cậu, khẽ thì thầm.

_ Cái gì??? – Mạc Quân ngạc nhiên ngẩng đầu lên, trợn to đôi mắt Hồ ly nhìn Tiêu Dật. Nhưng chưa để cậu có cơ hội hỏi rõ thì xung quanh bỗng vang lên tiếng nổ lớn, là Mafia Ý – đối thủ của tổ chức Hắc đạo của Tiêu gia.

Tiêu Dật phản ứng cực nhanh, ko nói hai lời nhanh chóng dùng toàn lực đẩy Mạc Quân ra khỏi khu vực nguy hiểm, mình thì chưa kịp thoát, bị chôn vùi trong biển lửa.....

_ Không.....khốn kiếp—!!! – Mạc Quân bị một loạt biến cố làm cho tỉnh táo lại, điên cuồng nhìn bóng dáng Tiêu Dật từng điểm từng điểm bị ngọn lửa cắn nuốt.....

[Đinh—!!! Đã thoát ly Thế giới Vong du. Quét dữ liệu toàn thân:

* Tên: Trác Phàm

* Tuổi: 28

* Giới tính: Nam

* Thuộc tính: Phúc hắc, cuồng dã, tà mị tra công

* Thể lực: 85

* Trí lực: 165

* Mị lực: 95

* Tinh thần lực: 65

* May mắn: 25

* Huyết thống: Thượng đẳng Thiên sứ

* Exp: 25 000

* Level: 10]

[Đinh—!!! Đánh giá trình độ: S — Biểu hiện: xuất sắc.....Chúc mừng người chơi tăng lên cấp 10]

[Thông báo—!!! Hệ thống đã mở ra chức năng đổi đồ—!!! Người chơi có thể dùng điểm Exp của mình để đổi các vật dụng cần thiết cho quá trình công lược]

[Xin hỏi người chơi hiện tại bốc thăm quà thưởng nhiệm vụ??? Yes/ No???]

[Yes]

32. Chương 32: Ngoại Truyện :

Hai năm sau khi Trác Phàm biến mất, các Vương tử cũng dần tốt nghiệp, F5 mỗi người một ngã, ai lại về cái “lồng” của nhà nấy.....

Mạnh Vĩ Quân và Trác Lăng Thiên thì đang tích cực vừa nắm giữ quyền lực vừa đấu tranh với hai nhà vì mỗi tình ko được ủng hộ của bọn họ, chỉ khi nào hai người lấy được quyền lực tuyệt đối thì mới mong có điều chuyển biến.....

Dương Tú Xương thì đã bị Dương Triều Lâm lấy cớ là cần đi đây đó học hỏi nắm cổ kéo nhau sang Canada từ lâu rồi, tội nghiệp mấy lão nhà họ Dương, nếu biết mục đích đen tối của Dương Triều Lâm là để thuận tiện đem cậu quý tử nhà mình “ăn” sạch sẽ thì chắc hối đến ruột đều thanh.....chỉ tiếc là, hiện giờ bọn họ vẫn ko hề hay biết gì cả.....!!!

Về phần Thẩm Vĩ Hàn và Hạ Di Tình, sau gần 2 năm trời điên cuồng tìm kiếm ko có kết quả, Thẩm Vĩ Hàn dị thường dịu ngoan tiếp nhận tập đoàn AREA, nhận chân làm việc. Từ một “công tử bột” nóng nảy cậu đã lột xác hoàn mỹ thành một người đàn ông độc thân chính chắn, chừng chạc và tràn đầy sức quyến rũ.

Hạ Di Tình lại chọn cho mình một con đường hoàn toàn khác, rũ bỏ tất cả, xách Balo lên và chu du khắp nơi. Cậu tin rằng biết đâu một ngày nào đó cậu sẽ có thể gặp lại “người đó” ở một nơi trên Thế giới rộng lớn, bao la này.....dự cảm của cậu luôn rất đúng.

Nếu phải nói có gì đó ko hề thay đổi thì phải kể đến “lòng hiếu kính” của hai “cô con dâu” tương lai của nhà họ Trác này. Hằng năm, mặc cho đang ở nơi đâu, đang làm gì hai người cũng đều vứt bỏ hết, dành ra một tuần trở về bồi đã ko con trẻ trung và sôi nổi như khi xưa Trác mẹ.....khỏi phải nói Mộc Lan vừa lòng hai người “con dâu” này đến thế nào, chỉ tiếc là.....

Một nhân vật nữa ko thể ko nói tới thì phải là cô nàng Nữ chính xui xẻo - Tiết Thu Nhi. Từ sau khi một loạt tin đồn về cuộc tình giữa các vị Vương Tử được tung ra, cô nàng có vẻ đã rất sốc, nhất là với tin về chuyện tình tay ba giữa Trác Phàm Thẩm Vi Hàn và Hạ Di Tình.....

Ko còn có người che chở, bảo hộ, cô gái dần lớn lên nhanh chóng, trở nên mạnh mẽ, ngoan cường hơn. Cô gái non nớt ngày nào tựa như một viên ngọc thô được mài dũa theo thời gian, biến thành một viên đá quý đầy những góc cạnh sắc bén và cứng cáp. Mặc dù hiện nay đã trở thành một nữ Phóng viên thành đạt, nhưng sâu trong tâm hồn cô vẫn còn để lại một chút dấu ấn của thời gian.....

7:15, tại tiệm coffee

_ Xin lỗi tôi đến trễ —!!! Hôm nay đường kẹt quá. - giọng nói thành thật vang lên từ phía một soái ca ăn mặc thanh nhã, khẽ mỉm cười có lỗi nhìn Tiết Thu Nhi

Cô nhú nhú mày nhìn đồng hồ đã trễ gần 15”, ko kiên nhẫn, vào thẳng vấn đề:

_ Anh có phải là Gay ko??? Nếu phải thì để số điện thoại lại, chúng ta có thể làm bạn, nếu ko phải thì ngồi xuống, bắt đầu cuộc hẹn —!!! - vài năm lẫn lộn trong xã hội bát nháo đã tăng thêm cho cô gái nét thành thực và quả quyết.

Vị Soái ca kia bị câu hỏi của cô khiến cho ngạc nhiên, tiếp theo liền lại tiếp tục cười khẽ, nụ cười đã thêm vài nét chân thực:

_ Ko cần lo lắng, tính hướng của tôi rất bình thường—!!!

33. Chương 33: Ngoại Truyện (1):

Thủ đô Paris, một ngày nắng ấm đẹp trời.....

Trong dòng người bước đi nhanh nhẹn, một thanh niên Châu Á tầm 25, 26 tuổi có gương mặt tinh xảo, dễ nhìn đang cầm máy ảnh thích thú ghi lại những khung cảnh xinh đẹp trên đường phố cổ kính.....!!!

Hạ Di Tình thong dong bước đi, bên đi bên lia máy ảnh liên tục.....nhưng ko phải cái gì cậu cũng chụp. Thực ra một ngày đi ra ngoài như thế này thường cậu chỉ chụp tầm mười tấm.....ko hơn. Chỉ là.....cậu thích cảm giác ngắm nhìn mọi vật xung quanh qua ống kính mà thôi.

Như mọi ngày, cậu đi đến Công viên gần khách sạn.....ngồi nghỉ ở chiếc ghế gỗ sơn trắng xinh xắn, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh.... cảm nhận được nắng ấm phủ một lớp mỏng trên người, thư thái thở ra một hơi.

Cậu.....có chút mệt mỏi....!!! mấy năm nay hầu như cậu đã đi nát hết các nước, Châu Á, Châu Âu lẫn Châu Mi..... hầu như chỉ còn Châu Phi và các vùng đang chiến tranh, bất ổn là chưa tới....!!! Vậy mà, một bóng dáng, một chút tin tức về người kia cũng ko có.....

Cậu ko tin người kia đã chết..... nhưng cũng ko dám chắc là đang khỏe mạnh ở nơi nào đó.....việc cậu có thể làm, chỉ là tìm tìm tìm và tìm mà thôi.

Hạ Di Tình đưa tay lên che khuất ánh nắng chói mắt phía trên.....khóe miệng khẽ dặt ra một nụ cười buồn..... cậu, nhớ tên đó....!!! tên khốn kiếp nào đó....!!! Chừng nào mới chịu xuất hiện đây?

” Chủ nhân, ko ra an ủi an ủi sao??? Người ta đang buồn kìa

~” – Hắc mệnh trư uốn éo, uốn éo hỏi.

Trác Phàm hắc tuyến, ko nói hai lời lập tức quăng con heo vừa xấu vừa đáng khinh này vào không gian.....vô xó ngồi mát mẻ đi, chuyện của lão tử cũng dám quẩn, ngại chết quá trễ là đi?

Hắn nhìn cái người đang nằm trên ghế, cả người tỏa ra hơi thở cô đơn, lạc lõng kia..... chắc, còn thật là rất đáng thương....!!! Đây là tội gì chứ...

.....

Đến ngày sinh nhật của Mộc Lan – mẹ Trác Phàm..... hằng năm, vào ngày này cả Hạ Di Tình và Thẩm Vĩ Hàn đều sẽ sắp xếp thời gian về thăm bà.....!!! mặc dù hẹn ước của bọn họ còn chưa kịp thực hiện.....nhưng chỉ cần bọn họ biết là được..... những người khác kì quái, thắc mắc hay ko có liên quan gì....!!!

_ Hạ thiếu gia, cậu về rồi....!!! – Hầu gái năm xưa chăm sóc cho Trác Phàm giờ đã thành quản gia..... mỉm cười nhẹ nhàng chào đón.

Hạ Di Tình có chút mệt mỏi sau chuyến bay, xoa xoa trán..... đáp lại:

_ Vâng, tôi đã về....!!! Vĩ Hàn đến chưa?

_ Thẩm thiếu đã đến từ hôm qua rồi ạ....!!! kỳ này hai người định bồi phu nhân bao lâu??? – quản gia vui vẻ nói.

_ Ko biết nữa..... nhưng có lẽ là sẽ dài hơn năm trước, năm nay tôi sẽ tạm thời ở lại trong nước, ko đi đâu cả....!!! – cậu cười khẽ, ánh mắt u buồn lướt nhìn bài trí quen thuộc trong phòng.....cả người thả lỏng....!!!

_ Vâng....!!! Phu nhân mà biết chắc sẽ rất vui. Cơm tối đang được chuẩn bị, phu nhân và Thẩm thiếu đã đi shopping từ chiều, hẳn là cũng sắp về rồi. Cậu vào phòng nằm nghỉ chút đi, chừng nào họ về tôi sẽ gọi cậu.

_ Cám ơn....!!! – cậu cũng thật là có chút mệt, liền xoa xoa mắt....nằm xuống ngủ mê mệt.

.....

Trác Phàm nhìn khuôn mặt tinh xảo ngay cả khi ngủ cũng đượm nét u buồn kìa, khe khẽ thở dài.....đưa tay vuốt vài sợi tóc nghịch ngợm bay bay trên trán cậu. Mấy tên ngốc này, nếu như.....hắn cứ thế hoàn thành xong nhiệm vụ của mình, một đi ko quay lại thì sao? Mấy tên này định vẫn cứ thế chờ hoài??? Đúng là ngốc mà....!!!

Hạ Di Tình cảm giác được hơi ấm quen thuộc khẽ phát qua trên trán, ko khỏi giật mình bật dậy.....dáo dác nhìn xung quanh.....nhưng, cậu lại thất vọng rồi. Mặc dù ảo giác lần này so với mấy lần trước thật hơn rất nhiều, nhưng đó cũng chỉ là ảo giác.....tên kia, làm sao còn biết đường về chứ.

Lắc đầu cười khổ, Hạ Di Tình cũng ko ngủ nổi nữa, đứng dậy ra ban công hít thở khí trời.....cho nỗi lòng bình tĩnh lại. Cũng ko phải là lần đầu cảm giác được ảo giác....tại sao lần này.....lại đặc biệt thất vọng đến như vậy? thật là kỳ lạ.....

Hôm đó, Thẩm Vĩ Hàn và Mộc Lan quả nhiên đến chấp tối mới trở về. Phía sau hai người là một hàng người hầu khệ nệ khiêng bao lớn, bao nhỏ.....nhìn khí thế này cứ như hai người vừa đi càn quét sạch cả cái Khu mua sắm về vậy.

Hạ Di Tình cười khẽ, tiến lên ôm lấy Mộc Lan:

_ Mẹ, con về rồi....!!! – đúng vậy, là “mẹ”. Từ ngày Trác Phàm mất tích, hai người cũng đã hứa sẽ trở thành con của bà và chăm sóc bà suốt đời. Nhưng ko phải với danh nghĩa con nuôi như người ngoài nghĩ mà là “con dâu”.

Mộc Lan cảm nhận được sự chân thành của cậu, ko khỏi vui vẻ. Con trai bà chính là lợi hại như vậy, cho dù mất tích biệt tăm, sống ko thấy người, chết ko thấy xác nhưng vẫn có thể quai về cho bà hai đứa “con dâu” chất lượng cao thế này đây.

Một hiền dụ, hiểu lễ nghĩa, nấu ăn ngon; một thì tháo vát, chèo gánh cả một tập đoàn lớn, cả hai đứa lại còn cực kỳ hiếu thảo.....!!!

[Haiz, chỉ hận là cái thằng nhóc trời đánh kia, ko biết chết chưa mà đến tận bây giờ vẫn chưa chịu trở về.....hại hai đứa “con dâu” nhà này phải loanh quanh đi tìm suốt năm suốt tháng. Nhìn.....! “con dâu” lại gầy.....thật là đau lòng mà.....!!!] – Mộc Lan lôi kéo tay Di Tình, tràn đầy tình thương của mẹ nghĩ.

— Ách-xì.....!!! – cách đó ko xa, Trác Phàm đang dùng Hệ thống quan sát bên này bỗng nhiên hắt xì một cái rõ to.

— Ayo

hắt xì một cái là đang bị mắng đó....!!! Còn có người dám mắng chủ nhân của ta sao....!!! Thật là vĩ đại nha !!! – Hắc Mộng Trư như bắt được vàng, lập tức cười hớ hớ châm chọc.

Và tất nhiên, vận mệnh của nó là..... “véo.....!!!”

— Lại quăng ta.....có thể hỏi ý kiến của ta trước rồi hẵng quăng ko.....ta cũng có heo quyền chứ.....ứ.....ứ.....ứ.....ứ!!!

Trác Phàm phui phui tay, quay lại nhìn hình ảnh “một nhà ba người”, mẹ hiền con thảo hạnh phúc trong màn hình, ko khỏi khe khẽ thở dài.....ở Thế giới cuối cùng còn hứa với Trác Phàm là sẽ chăm sóc tốt mẹ của cậu ta đâu, cũng ko thể mãi ko xuất hiện đi.....!!! hắn còn nợ hai người kia một cái đám cưới nữa chứ.....!!! Haiz.....mẹ tôi ơi, hắn là sẽ ko bị bọn họ xé xác đâu nhĩ??? Hắn là.....đi?

.....

Năm nay bởi vì là sinh nhật lần thứ 50 của Mộc Lan nên Hạ Di Tình và Thẩm Vĩ Hàn đều quyết định tổ chức một bữa tiệc lớn. Thẩm Vĩ Hàn chịu trách nhiệm phần tiệc tùng đã chuẩn bị từ hơn một tháng trước, Hạ Di Tình thì đi khắp nơi thông báo cho bạn bè của Mộc Lan, thu xếp khách mời đâu vào đấy.

Đêm, Trác gia đèn đuốc sáng trưng.....trang trí hoa lệ.....cơ man xe hơi hàng hiệu, cao cấp đậu thành hàng dài, gián tiếp biểu thị độ xa hoa của bữa tiệc. Các quý ông, quý cô đều đóng gói mình trong những bộ lễ phục xa hoa, ưu nhã cất bước.

Chưa nói đến loạt bạn bè thân phận cao quý khắp thế giới của Mộc Lan, chỉ nói loạt khách mời trong nước liền đủ cả Thương giới phải chấn động. Bọn họ ai ko phải là thân phận bí ẩn, gia tài bạc triệu.....thế nhưng đều vui vẻ xuất hiện liền đủ nói lên vị thế của ba nhà Trác – Thẩm – Hạ hiện nay là như thế nào.

Hạ Di Tình và Thẩm Vĩ Hàn sớm liền đã đợi sẵn ở trong Đại sảnh, tiếp đón các khách nhân....cha mẹ hai nhà Thẩm – Hạ cũng đã đến. Bọn họ nhìn hai vị quý tử ưu tú nhà mình như vậy cố gắng lo liệu cho sinh nhật của “mẹ chồng” thì ko khỏi phức tạp nhìn nhau. Cũng ko phải bọn họ chưa từng khuyên con trai nhà mình thôi tìm kiếm Trác Phàm, lấy một cô gái về nhà lo liệu hương khói gia tộc. Nhưng kết quả chính là hai tên tiểu tử thối này trực tiếp dọn vào Trác gia, thông báo nhận Mộc Lan làm mẹ nuôi. Bọn họ còn dám nói gì nữa sao? Dám sao???

[Haiz, quả nhiên là con trai gả ra như tát nước ra đường nha.....!!! suốt ngàyf chỉ biết lo cho nhà chồng.....!!!] – tiếng lòng phụ huynh hai nhà.

— Quần gia, bên ngoài cổng phụ có một vị khách có lời muốn nói với ngài.....!!! – Hầu nữ đỏ mặt, ti li thông báo. Vừa nhìn cũng biết chắc chắn là vị khách kia chắc chắn là một soái ca rồi.

Nữ quần gia sửa lại đóa hoa trên giá nền, cười khê:

— Được rồi, đã biết, ra tiếp khách đi.....!!!

Nữ hầu bị cười nhạo, càng thêm đỏ mặt.....luống cuống đi rồi. Bên đi bên còn khê lí nhí:

— Ai...ko phải người ta mê trai, tại vị khách kia thực sự là quá đẹp trai rồi.....!!! so với Hạ thiếu cùng Thẩm thiếu cũng đâu có kém tí nào đâu.....!!!

Quần gia xem xét Đại sảnh đã ko còn gì phải soi mói liền bước ra phía cổng phụ, đi xem vị khách kia có chuyện gì đi.

Trác Phàm dựa lưng vào tường, nhìn khu biệt thự náo nhiệt hẳn lên, hơi cong cong khoe mắt. Liếc mắt thấy có người đi đến liền miễn cưỡng đứng thẳng lên, lười nhác cười khẽ, giơ tay chào hỏi:

— Hi, đã lâu ko gặp...!!!

Nữ quản gia ko thể tin được đồ hồng mắt nhìn đã từ thiếu niên lột xác thành một thanh niên tuấn mỹ vô trù trước mặt. Bàn tay bụm chặt miệng để ko khóc nức thành tiếng, ghen ngào thốt lên:

— Cậu.....cậu chủ??? Cậu chủ...?!!!

Trác Phàm vội vàng ra hiệu cho cô im lặng:

— Là tôi đây, đừng la lên. Giúp tôi né bọn họ, tôi muốn nói chuyện với mẹ tôi....!!! Còn nữa, mấy người gác cổng này, đổi ngay.....!!!

— Được, cậu chủ, cậu đi theo tôi....!!! – Nữ quản gia nín khóc mỉm cười, nhẹ nhàng nói. Xong, quay lại nhìn hai người bảo vệ bằng ánh mắt sắc bén kinh người.....mấy năm này làm quản gia cũng ko phải làm ko, một chút khí thế vẫn là có.

— Ngày mai hai người ko cần lại đến, tiền lương sẽ dựa theo số ngày trả đầy đủ. Còn nữa, sau này ko cần lại xuất hiện ở khu này, Trác gia sẽ ko lại muốn các người.

Hai người bảo vệ nghe vậy ko khỏi trắng bệch mặt, mặc dù oán hận nhưng cũng biết địa vị của Trác Phàm ko phải bình thường, chỉ có thể cắn răng cúi đầu nhận mệnh.

Hắc mộng trư thấy thế ko khỏi khinh bỉ, tựa như mấy mẹ bán cá vậy, chống nạnh lên chửi đổng:

” Hừ, đáng đời!!! Cho các người canh gác ko lo, chỉ lo ngồi nói xấu Thẩm thiếu với Hạ thiếu, ko biết chủ nhân của ta là loại trùng mắt tất báo sao??? Lại còn dám đụng vô hai vị “lão bà” của chủ nhân, ngại mình chết quá trễ là đi??? còn trùng...? lại trùng có tin ta cho hai người các người gặp ác mộng cả đời hay ko.....”

Trác Phàm hắc tuyến nắm lấy cổ nó, kéo theo.....bên kéo bên ko quên bình luận:

[Chửi ko sai.....cho hai tên đó nằm ác mộng cũng được, ko cần một đời, một tháng thôi....như thế nào gē tởm liền cứ thế mà làm.....hiếu?]

” Yes sir” – Hắc mộng trư lần đầu được Trác Phàm ủng hộ làm chuyện xấu, ko khỏi vui vẻ nhảy cẫng lên, vội vàng nói.

.....

Đã đến giờ bữa tiệc bắt đầu thế nhưng còn ko thấy Mộc Lan đi xuống, Thẩm Vĩ Hàn ko khỏi khẽ lo lắng. Nghiêm mặt, ko mất lễ phép cáo lỗi với các khách nhân, chuẩn bị lên lầu hỏi một chút.

Nữ quản gia thấy vậy vội vàng chạy đến khuyên can:

— Thẩm thiếu ko cần lo lắng, tôi mới vừa lên nhắc nhở phu nhân rồi.....bởi vì lễ phục hơi có chút vấn đề mà thôi, ko có gì lớn lao. Phu nhân bảo sẽ xuống ngay đây....!!!

— Vậy sao, vậy được rồi....!!! chừng nào mẹ xuống nhớ nhắc tôi – Thẩm Vĩ Hàn nghe vậy yên tâm, ko nghĩ nhiều tiếp tục trở lại trò chuyện với các khách nhân đi.

Nữ quản gia ko khỏi thở phào một hơi, cũng may là người trong nhà nên Thẩm thiếu ko mấy đề phòng, chứ nếu như là người ngoài, còn lâu mới qua được hỏa nhãn kim tinh của vị tổng giám đốc này. Ai.....cậu chủ cũng thật là, cứ phải muốn kinh hỉ mới được, nếu nhờ thành kinh hách thì sao....!!! Trái tim của nó thì thật sự là chịu ko nổi nha

~Lúc này, trên phòng Mộc Lan phu nhân.....

— Thôi nào, được rồi....!!! dù sao thì con cũng đã về rồi, đừng khóc nữa mommy....!!! Khóc trôi hết make up thì làm sao....!!! – Trác Phàm ôm Mộc Lan đang khóc nức nở trong lòng mình, nhẹ nhàng vỗ vô phía sau lưng bà, bắt đầu dĩ nói....!!!

Mộc Lan nghe vậy cũng giật mình, vội vàng tìm gương. Xác định lớp make up rất xịn, ko thấm nước sau liền liếc Trác Phàm, hừ lạnh:

— Còn biết về cơ đấy.....!!! rớt cuộc là có chuyện gì mà bỗng dưng biến mất tăm, để hai đứa trẻ kia lo lắng, cuốn quýt lên đi tìm.....!!! Nếu ko có hai đứa nó, công ty bây giờ còn ko biết là nằm vào tay ai đâu.....!!!

Trác Phàm vội vàng giơ hai tay đầu hàng, cười làm lành:

— Mẹ à, bây giờ cũng ko thích hợp để nói chuyện, đợi lát nữa tiệc tan nhé.....!!! Con cũng muốn chúc mừng sinh nhật mẹ mà.....!!! Đợi hồi kể cho cả 3 người nghe luôn.....được chứ???

— Hm.....nhớ đấy, lát nữa con mà lại biến mất tăm ko nói năng gì thì biến luôn, đừng về nữa nghe chưa? – Mộc Lan hồ nghi nhìn hấn, đưa tay véo lỗ tai hấn uy hiếp.

— Ah~ được được được rồi mà, con sẽ ko trốn đâu, mẹ buông ra đi.....!!! – Trác Phàm hắc tuyến nhìn bà mẹ 1m5 cố nhướn lên véo tai mình.....đứng lên ghế sẽ thoải mái hơn đi?

Đang lúc hai người đùa giỡn vui vẻ thì Nữ quản gia lại lên tiếng nhắc nhở lần nữa:

— Phu nhân, cậu chủ.....!!! Hai người mau ra đi, đã trễ giờ rồi....yến hội lập tức sẽ bắt đầu.....!!! ko ra mau sợ là Hạ thiếu với Thẩm thiếu sẽ lên tìm mất.

Mộc Lan nghe vậy, thôi ko cố gắng đấu tranh với khoảng cách gần 40cm để néo tai Trác Phàm nữa, nhanh chóng chỉnh lí lại trang phục, bình tĩnh trả lời:

— Được rồi, cho nổi nhạc lên đi, tôi xuống ngay bây giờ đây.....!!!

— Vâng.....!!!

Quả nhiên, dưới Đại sảnh lúc này đã có người thắp nến về sự vắng mặt của nhân vật chính bữa tiệc. Đang lúc mọi người bàn tán xôn xao thì âm nhạc vang lên.....nhân vật chính của bữa tiệc Trác phu nhân – Mộc Lan khoan thai bước xuống.

Mặc dù đã qua tuổi ngũ tuần nhưng do hằng năm đi du lịch nay đây mai đó, tâm trạng thoải mái cộng với bảo dưỡng thích đáng, Mộc Lan nhìn ko hề già cả. Vẫn là như vậy xinh đẹp, tao nhã, duyên dáng.....ngoại trừ một ít nếp nhăn nơi khóe mắt ko thể tránh khỏi ra, trông bà hoàn toàn tựa như một thiếu phụ vừa qua tuổi 30, đoan trang, cao quý.

Lúc mọi người suýt xoa cho vẻ trẻ trung của Mộc Lan, cũng có ko ít người chú ý tới người thanh niên tuấn mỹ vô cùng bên cạnh bà. Thanh niên phi thường cao, tầm hơn 1m9.....dáng người được bao phủ bởi bộ vest đen hiển lộ ra đường cong vô cùng xinh đẹp.

Gương mặt góc cạnh, mũi cao, môi mỏng hơi mím trông như lúc nào cũng cười khê. Đôi mắt hẹp dài khép hờ lười biếng nhưng ánh mắt lại cực kỳ sắc bén.....tựa như một con Chúa tể sơn vương đang dạo bước tìm kiếm con mồi, nguy hiểm mà hấp dẫn. Nhí vụn tóc đen chỉ vừa ngang tai, hơi xõa tung càng tôn thêm nét hoang dã của người thanh niên này. Hầu hết các cô gái, phu nhân vừa liếc mắt nhìn thấy hấn liền ko thể tự ức chế đỏ mặt, người thanh niên này, hormone nam tính quá mạnh mẽ.....làm cho trong bán kính 10m, ko một nữ nhân nào thoát khỏi sức quyến rũ của hấn, hiển nhiên.....nam nhân cũng ko ngoại lệ.

Hạ Di Tình và Thẩm Vĩ Hàn khiếp sợ nhìn hấn, ngay cả ly rượu trên tay cũng ko thể nào cầm vững.....vuột khỏi tầm tay.

” Choang” – tiếng vỡ như một cái tát tai vô tình một đám người đang ngây ra như phồng.....!!! sau đó, là tiếng bàn tán xôn xao ồ ạt.....!!!

— Đó.....đó chẳng phải là Trác thiếu sao???

— Trác thiếu? thật là Trác thiếu??? thảo nào nhìn quen mắt như vậy.....!!!

— Thay đổi cũng quá lớn đi?!? mặc dù vẫn đẹp trai như ngày nào là được...>//

.....

.....

Nhóm đầu tiên nhận ra là những người từng học ở Maya.....!!! Các thanh niên, thiếu nữ năm nào giờ cũng đã bước chân vào vòng danh lợi, có người tiếp quản công ty của gia đình, có người tự thân lập nghiệp, mỗi

người đều đã trưởng thành, ko còn ngây thơ như trước nhưng điều đó ko có nghĩa là khoảng thời gian tốt đẹp sẽ bị bọn họ quên đi.

Cho nên, Trác Phàm vừa bước ra liền lập tức có người nhận ra hắn, một trong năm vị Vương tử của Học viện Maya.....!!! Mặc dù mấy năm này ko biết vị này đã đi đâu, có người nói là đi du học, có người nói đi huấn luyện....nói chung là ko ai biết rõ nhưng địa vị của hắn vẫn ko hề thay đổi trong lòng bọn họ.

Kể đến nhận ra là các vị trưởng bối.....gia trưởng các nhà như Hạ gia, Thẩm gia, Mạnh gia và Dương gia.....!!! mỗi người, ko ai là ko hết sức bất ngờ.....!!! có lẽ bọn nhóc con kia ko nghe biết gì về tin Trác Phàm mất tích nhưng bọn họ lại là rất rõ, thậm chí cũng tham gia tìm kiếm vị thiếu gia này gần mấy năm trời. Một người mà hầu như các thế lực đầu lật tung gần ¼ cái trái đất này lên vẫn ko thể nào tìm thấy dù chỉ là một chút manh mối lại bỗng dưng xuất hiện???

Hai nhà Hạ gia và Thẩm gia khỏi nhìn nhau cười khở:

[Tốt rồi, lúc người ko tìm thấy hai đứa con trai cưng của bọn họ đã sốt sắng với Trác gia lắm rồi. Lần này người trở về, con trai bọn họ phải ko là cũng dọn hẳn sang Trác gia ở, hộ tịch cái gì cũng đổi luôn sang họ Trác a???]

Mọi người là như thế nào bất ngờ, như thế nào bối rối, tiếc hận, yêu mến, ganh tỵ,.....Trác Phàm là oàn toàn ko thêm để ý. Trên đời hắn để ý cũng chỉ có hai thứ mà thôi: Người thân và.....người yêu.

Đi về phía hành lang, quả nhiên có hai người đã đợi sẵn ở đó. Nhìn hai vị mỹ nam một ôn nhu, đa tình, một mạnh mẽ, ngạo kiều trước mặt....Trác Phàm ko khỏi mỉm cười, đi đến bên bọn họ, trịnh trọng nói:

__ Tôi đã trở về.....!!! trở về, thực hiện lời hứa 7 năm trước. Cảm ơn, vì vẫn đợi.....!!!

Nhìn thanh niên đã rút đi nét trẻ con, tinh xảo trở nên tuấn mỹ tuyệt luân trước mặt....Hạ Di Tình và Thẩm Vĩ Hàn cũng ko biết nói gì. Bao nhiêu uất ức, bao nhiêu mệt mỏi, bao nhiêu lời muốn nói lúc này bỗng dưng ngẹn lại nơi cổ họng. Bọn họ chỉ có thể đỏ hồng đôi mắt, mím chặt môi nhìn hắn.....đôi tay run rẩy nắm chặt.

Trác Phàm thấy bọn họ tựa như hai con thỏ vậy, ủy khuất nhìn hắn liền ko khỏi trong lòng mềm nhũn.....!!! 7 năm, 7 năm trời tìm kiếm ròng rã....ko một tin tức, ko một dấu vết....là có bao nhiêu yêu mới có thể kiên trì đến bây giờ??? Hắn khẽ thở dài, vươn tay ôm lấy hai người kéo vào lòng.....đặt đầu bọn họ lên vai mình, nhẹ nhàng thì thầm:

__ Đừng lo, sẽ ko biến mất nữa đâu. lát nữa tiệc tàn tôi sẽ nói rõ tất cả cho hai người.....!!! bây giờ vẫn là bữa tiệc quan trọng hơn, hai anh ko muốn bị bọn họ biết hai vị Vương tử như vậy thích khóc nhè đi??? ngoan !!!

Ko nói thì thôi, hắn vừa nói....hai người liền tựa như hai đứa bé chịu uất ức vậy, vừa nhìn thấy cha mẹ liền ko thể kiềm nén từng giọt nước mắt vỡ òa ra.....vùi đầu vào cổ Trác Phàm, bờ hai run run. Cảm nhận được dòng nước ấm thấm qua vai áo, Trác Phàm ko khỏi bất đắc dĩ.....sao đang đỡ mà lại khóc rồi....thật là.....đáng yêu.

” Chủ nhân, ko cần nói người ko biết là con nít khi đang ủy khuất, dỗ dành sẽ chỉ làm chúng khóc to hơn.....rõ ràng là cố ý có được hay không? Thật là một đại thúc biến thái” – Hắc Mộng Trư này giờ vẫn im lặng bỗng dưng nhảy ra tìm đường chết.

“Véo.....” – lại bay

34. Chương 34: Ngoại Truyện (2):

Mấy ngày sau, khắp nơi bỗng rộ tin tức về hôn lễ của ba nhà Trác – Hạ - Thẩm.....!!! mọi người đều ko khỏi ồ lên...chưa nói về chế độ một vợ một chồng hiện nay, chỉ nói giới tính của ba người cùng đã là vấn đề lớn

rồi. Phải biết hôn nhân đồng tính hiện nay vẫn chưa được Quốc hội đồng ý nha

!!!

Mặc kệ người ngoài là như thế nào ko thể tin được, ba vị thiếu gia của chúng ta vẫn là như cũ mắt điếc, tai ngơ, làm theo ý mình.....!!!

Biệt thự nhà họ Trác....

— Hm, đám lão già đó vẫn chưa chịu thông qua xét duyệt hôn nhân đồng tính sao??? – Thẩm Vĩ Hàn – người được mọi người trên Thương trường mệnh danh là “Mặt lạnh Tula” lúc này đang nằm ườn trên ghế sa lông, gối đầu lên đùi Trác Phàm, trên tay là báo cáo về tình hình diễn biến của Quốc hội, nhíu mày nói.

— Cũng sắp, tạo điểm áp lực thì tốt rồi....!!! dù sao cũng là sớm hay muộn thôi....!!! – Hạ Di Tình bưng đĩa trái cây ra, tỉ mỉ gọt vỏ, ko lăm để ý.

Trác Phàm nhìn hai người đã trưởng thành đến vị trí như vậy, ko khỏi cười khẽ.....vuốt vuốt mái tóc xõa tung của Vĩ Hàn, lười biếng nói:

— Ko cần, cứ để bọn họ rối rắm với nhau đi, một đám lão già gần xuống mồ rồi mà cứ ôm khư khư cái ghế của mình, cũng là đủ liều mạng.....phải biết kính già, yêu trẻ biết ko...?!! Dù sao thì cho dù có thông qua hôn nhân đồng tính chúng ta vẫn còn một cửa ải nữa là chế độ một vợ một chồng nha~~!!! Vẫn là đi đến quốc gia khác đăng ký đi thôi, đỡ tốn thời gian.

Hạ Di Tình hơi nghiêng đầu, tiện tay dứt miếng táo vừa gọt cho Trác Phàm, khó hiểu nói:

— Thì chúng ta có thể làm lễ cưới với hai người thôi, người còn lại biết là được rồi.....dù sao chúng ta vẫn ở chung mà?

Trác Phàm lắc đầu, cầm lấy bàn tay với những ngón tay thon dài, trắng nõn như tác phẩm nghệ thuật kia.....cẩn thận liếm sạch rồi mới ôm cậu vào lòng:

— Nhưng mà tôi ko nỡ nha~!!! đã nói sẽ cưới hai người, làm sao có thể chỉ tổ chức với một người được chứ?!!

Hạ Di Tình yên lặng nằm gọn trong lòng hắn.....mỉm cười ấm áp. Vương tử u buồn hằng ngày giờ đã ko biết đi đâu, trước mặt chỉ thấy một thanh niên đang làm nũng trong lòng một cậu thanh niên khác, hai mắt long lanh như được phủ lên một lớp nước hồ thu, tràn đầy nhu tình

— Được, vậy quyết định rồi.....!!! chúng ta sẽ tổ chức một lễ cưới trong nước trước, rồi đi nước ngoài đăng ký kết hôn tiện thể hưởng tuần trăng mật luôn.....thế nào? – từ lâu đã trở thành Chủ tịch của một tập đoàn lớn nhất Châu Á, quyết đoán, mãnh liệt, gọn gàng, dứt khoát là từ mọi người thường dùng để hình dung cậu. Thẩm Vĩ Hàn gõ gõ bàn, đưa ra tổng kết.

— Nghe anh.....!!! – Trác Phàm vùi đầu vào cổ Hạ Di Tình, lười biếng nói.

Thế là vài ngày sau, mọi người lại thu được thiệp mời đến dự đám cưới của ba vị thiếu gia....

Mọi người:.....

[Ba vị hành động cũng quá nhanh đi??? mới tuần trước rộ tin đồn tuần này đã bắt đầu kết hôn??? Ba vị ko xem Quốc hội ra gì cũng ko cần tỏ rõ như vậy chứ.....!!! Mấy lão già kia chắc chắn sẽ tức đến thổ huyết mất.....mặc dù bọn họ cũng ko thể làm gì ba vị này.....Nhờ, ba cái gia tộc người ta thêm vào liền đủ để lật đổ bao nhiêu cái Tổng thống rồi chứ đừng nói chỉ là một đám già hám lợi mà thôi.....!!!] – mọi người tuy ngạc nhiên nhưng vẫn nhanh chóng tỏ vẻ chính mình sẽ đến, nháo nhào đi chuẩn bị lễ vật.....!!!

Mặc cho bên ngoài là như thế nào rối rắm, Quốc Hội như thế nào cấm tước, Hôn lễ của ba vị này vẫn diễn ra đúng như dự tính.....

Hiện trường hôn lễ được ba nhà tổ chức tất nhiên là vô cùng hoa lệ, xinh đẹp. Từng chiếc ghế cho khách mời, từng bình hoa, bàn ngồi đều được thiết kế cực kỳ tinh xảo, xa xỉ, vừa nhìn liền biết được tạo ra từ tay danh gia, giá trị thiên thành.....!!! hoa tươi rải đầy đất, tạo thành từng thảm hoa trải dài.....!!!

Đứng phía ngoài chào đón là gia đình ba nhà Trác – Thẩm – Hạ. Mặc dù lúc đầu có hơi quẩn quýt về chuyện hai đứa con trai cưng bị tên tiểu tử giả hoạt họ Trác này dễ dàng câu đi nhưng bọn họ là người làm cha mẹ vẫn mong con mình có được hạnh phúc thực sự.

Cái gì mà ép cưới, ép gả, đám cưới lợi ích,...bọn họ mới ko máu chó như mấy người diễn trong TV đâu, quan trọng là cho dù bọn họ có phản đối cũng ko làm gì được....ko thấy lúc tên nhóc Trác Phàm đó ko ở đây, bọn họ phản đối mấy năm trời còn ko được, lần này về rồi, phản đối có tác dụng mới là lạ.....!!! cho nên, vẫn là im lặng mỉm cười đi thôi.....dù sao khoa học bây giờ hiện đại lắm, con cháu gì một đứa cũng sẽ ko thiếu, bọn họ nhất định phải đòi mỗi nhà 2 đứa mới được.

Đợi các khách quý đều vào chỗ, âm nhạc vang lên, hai vị Thẩm thiếu và Hạ thiếu đồng loạt bước lên thảm hoa.....đi về phía Trác Phàm. Ba người đều mặc một thân tây trang được thiết kế riêng biệt, làm công tinh xảo....Trác Phàm là màu đen, hai người kia màu trắng.....!!! khí tràng cực kỳ hòa hợp.

__ Thôi rồi, thôi rồi.....nhìn là biết ai công ai thụ, ai cưới ai gả rồi.....!!! Tại sao Thẩm thiếu bá đạo nhà tôi lại là thụ chứ.....wei shen me.....!!! – phía dưới khách quý, mấy cô gái châu đầu, khe khẽ nói nhỏ.

__ Hừ, quả nhiên Trác thiếu mới là tổng công nha~!!! cái gì mà Hàn Phàm, Tình Phàm.....đẹp, đẹp hết. Phàm Tình Hàn mới là vương đạo.

__ Aiz.....lại thua cuộc rồi, lần này chung bao nhiêu ấy nhỉ?

__ 500K, mau chung ra đây.....!!! – cô gái lúc nãy đoán đúng, đắc ý xòe tay ra. Mặc dù số tiền này đối với đám thiên kim tiểu thư như bọn họ quả thật chỉ bằng một bữa ăn sáng nhưng quan trọng là cảm giác chiến thắng, quả thực rất vui vẻ.

__ Được rồi, được rồi.....chung thì chung. Đợi lát nữa đi, bây giờ đang làm lễ mà.....!!!

.....

.....

Trác Phàm đón lấy tay hai người, dịu dàng mà ko mất mạnh mẽ kéo về bên mình. Ba người hiểu ý nhìn nhau cười, cùng nhìn về phía Cha xứ.

Hạ Di Tình và Thẩm Vĩ Hàn bỗng dừng nắm chặt tay Trác Phàm, mím môi....thật cẩn thận hỏi:

__ Cậu có chắc là kết hôn rồi cậu sẽ ko lại bỗng dừng mất tích, bỏ lại chúng tôi nữa chứ???

Trác Phàm cảm nhận hai bàn tay đang run rẩy ko thôi, nhìn đôi mắt trông mong của bọn họ, ko khỏi mỉm cười sung sướng:

__ Tất nhiên rồi, từ giờ trở đi bám riết lấy hai anh luôn, một giây một phút cũng sẽ ko rời.

Hai người nghe vậy, mím môi nhìn chằm chằm đôi mắt của hắn để xác nhận độ đáng tin của lời nói.....cảm nhận được sự chân thành trong mắt Trác Phàm hai người ko khỏi hơi đỏ hoe khóe mắt, bàn tay càng nắm chặt hơn.

__ Biết thế thì tốt.....!!! – Thẩm Vĩ Hàn ngạo kiều nói

Khung cảnh xung quanh như cũng dừng lại....để ghi nhớ khoảnh khắc tuyệt đẹp, ngọt ngào và vô cùng nồng ấm này. Từng tràng pháo tay vang lên rộn rã khi họ trao nhau lời thề ước và kết thúc bằng một nụ hôn nồng cháy.

.....

35. Chương 35: Ngoại Truyện (3):

9:00 khách sạn Royaty

Một loạt Bentley dừng lại trước cổng, quản lý đã được thông báo trước chờ sẵn ở cửa, chuyên nghiệp mỉm cười đón tiếp.

Chờ gần 10 vệ sĩ cao to, vest đen xuống xe sau, vây thành một vòng thuận tiện nhất để bảo vệ cho thân chủ của mình. Thiên tài giới tài chính và quân phiệt, người đứng đầu trong bảng danh sách những người giàu nhất châu Á hiện nay – Mạc thiếu.

Sau một thời gian ma luyện bản thân trên thương trường, Mạc Quân của hiện tại đã ko còn một chút nào ngây thơ, dễ giục như lúc mới quen Tiêu Dật. Trên khuôn mặt tinh xảo, tuấn mỹ tuyệt luân luôn treo một nụ cười giả dối. Đôi mắt hẹp dài, đuôi mắt hơi nhếch lên càng làm nổi lên danh hiệu “Mặt cười hồ ly” của cậu.

Ko chỉ vậy, thủ đoạn của cậu cũng là lấy giả dối, âm hiểm, bất ngờ là chủ yếu. Khiến cho biết bao nhiêu doanh nghiệp đối cậu là vừa yêu vừa hận, vừa muốn hợp tác lại cực kỳ sợ bị cậu cắn một miếng. Cho nên, người ám sát cậu chưa bao giờ là thiếu, chỉ có điều cũng chưa có ai từng thành công qua là được.

Mạc Quân liếc liếc đồng hồ, hài lòng hiệu suất của bọn cấp dưới, nhìn về phía trợ lý cũng là bạn tốt của mình – Hạ Quy Linh, dẫn đầu bước vào khách sạn. Hạ Quy Linh hiểu ý, nhanh chóng hội báo lịch trình ngày mai cho cậu.

— Hôm nay bởi vì lệch giờ, tối nay sẽ ko có lịch trình gì cả, cậu được quyền nghỉ ngơi từ bây giờ cho đến 6:00 sáng mai. Ngày mai, 7:30 chúng ta có cuộc họp với Chủ tịch tập đoàn Haley, đàm phán về hợp đồng trò chơi; 10:00 có hẹn với Thủ tướng phu nhân – Trịnh nữ sĩ; 11:00.....

Mạc Quân nhíu nhíu mi, giơ tay ra lệnh dừng lại. Bước vào phòng, quay lại nhìn Hạ Quy Linh, thông dong nói:

— Nếu ngày mai 6:00 tôi còn chưa rời giường, lập tức đẩy hết các cuộc hẹn cho tôi....!!! Hiểu chứ?!! – nói xong ko đợi Hạ Quy Linh kịp đáp lời, nhanh chóng đóng cửa lại, để một đám người đầy mặt đại ra đứng trước cửa phòng.

Hạ Quy Linh nhìn cửa phòng lạnh lùng trước mặt, dáng vẻ phong độ, tao nhã, tinh anh gì gì lập tức bị vút lên chín tầng mây, nổi điên đập đầu vào tường:

[Lão tử biết ngay mà.....làm trợ lý cho tên này đúng là giảm thọ. Là Thủ tướng phu nhân, Chủ tịch tập đoàn,.....toàn là tai to mặt lớn ko đó...nói đấy là đấy được chắc.....được rồi, hình như là đấy được. Thôi, makeno....cũng ko phải là lần đầu tiên....!!! Dù sao cho Thủ tướng, Ủy thư, Tổng cục,.....leo cây quai cũng quen rồi...thêm vài người nữa cũng ko mất mát gì]

Ra lệnh cho đám vệ sĩ túc trực 24/24 nghiêm cấm trước cửa phòng Mạc Quân sau liền cũng trở về phòng tắm rửa, ngủ nghỉ đi. Ngày mai còn một trận chiến đâu....!!! Haiz.....nếu lúc trước biết làm trợ lý cho tên này khổ như vậy tuyệt đối sẽ đẩy tên Đồng An ra làm.

.....

Trong phòng, Mạc Quân nhìn khoang thuyền trước mặt, hơi hơi thần thờ.....

Từ khi vòng du ngày càng phổ biến đến mức thu hút hơn 80% dân số Châu Á tham gia vào sau, nó liền trở thành một ngành công nghiệp mũi nhọn của Thế giới, mũ giáp và khoang thuyền được sản xuất rộng rãi. Nơi nơi đều có bày bán, ở đâu cũng có thể sử dụng để vào vòng du, tựa như trở thành một Thế giới thứ hai được mọi người công nhận vậy.

Cũng đã lâu rồi cậu ko trở lại vòng du kể từ khi Legend trở thành Bang hội lớn mạnh nhất.....đã ko còn người đó, trở lại vòng du thì có ý nghĩa gì?!!!

Thế nhưng, hôm nay ko hiểu sao cậu lại bỗng dưng muốn vào lại vòng du đến lạ, rất bất chợt. Tựa như lúc cậu vẫn còn hoài giấc mộng trở thành Đệ nhất cao thủ trong vòng du vậy, cái thời thanh xuân nhiệt huyết ấy. Có lẽ.....trở lại nhìn một chút cũng ko sai.

Nghĩ là làm, Mạc Quân nhanh chóng chuẩn bị tốt dịch sinh học, nằm vào khoang thuyền, đổ bộ vào ID [Nhất tiểu hồng trần]. Lần cuối cậu off là ở trong phòng mình chỗ Bang hội, ko hề ngoài ý muốn phải là trở lại chỗ đó mới đúng.....chính là, tại sao lại đến đây??? Đây là chỗ nào???

Mạc Quân nghi hoặc nhìn rừng đào xung quanh, cậu đang đứng ở trung tâm. Một thân bạch y phiêu phiêu trong gió, hoa đào xúng mĩ nhân.....tựa như một bức tranh tuyệt mĩ.....chỉ tiếc, ko có người được thưởng thức cảnh đẹp này, ngoại trừ một người.

Như có cảm giác, Mạc Quân nhìn bóng hình cao thẳng phía cuối khu rừng, ko khỏi trái tim chột đập mạnh.....lòng bàn tay căng thẳng rịn mồ hôi.

[Quá giống, như thế nào có thể giống như vậy.....ko thể nào đâu....!!!] – cậu cẩn thận nhìn người đang quay lưng trước mặt, chỉ để cho cậu một bóng lưng vô cùng quen thuộc, bộ trang phục gọn nhẹ, ôm sát thường thấy của Sát thủ. Chỉ khác là trên nền vải màu xám có thêu vài đóa bạch mai.....!!!

Câu trả lời như hiện ra trước mắt nhưng Mạc Quân vẫn ko dám tin tưởng, bởi vì hạnh phúc đến quá bất ngờ, cậu thậm chí cứ ngỡ chỉ là một giấc mơ. Có thể là từ khi này cậu cũng đã ngủ rồi nên mới có thể mơ thấy người đó.....!! Cái tên đã lên đến tới cổ họng lại ko dám thốt ra thành lời. Cậu sợ.....sợ sẽ lại giống như trong những giấc mơ đó, người trước mặt vừa quay lại liền sẽ biến tan thành sương khói.....cười nhạo sự cố chấp của cậu.

Trác Phàm đứng mãi mà ko thấy người phía sau hó hê gì, tựa như chỉ cần được nhìn mãi bóng lưng cũng đã thỏa mãn vậy. Ko nghĩ tới người trước kia kiêu ngạo là thế, tự tin chói lóa là thế nay lại trở nên như vậy yếu đuối, hẳn ko khỏi khe khẽ thở dài.

Trong mắt Mạc Quân, giống như một thước phim quay chậm vậy. Người phía trước bỗng dưng chậm chậm quay lại, để lộ ra gò má tuấn mĩ vô cùng. Vẫn khí chất lạnh lùng như hàn mai sương tuyết đó. Tất cả đều làm nên một Nam thần nổi tiếng của Royaty.....!!! Quả thật là Tiêu Dật.

Mạc Quân ko nhìn được hốc mắt đỏ hoe, thật nhanh lao mạnh vào trong lòng hắn. Lần này cũng ko phải ảo ảnh, ko phải giấc mơ, ko biến mất mà là thực thực rấn chắc một người.

Cậu ko khỏi nhe răng nhếch miệng:

__ Người gì mà cứng như thép nguội vậy.....thật đau....!!!

Tiêu Dật bất đắc dĩ mà ôm lấy người “âm âm” lao vào lòng mình như cái lu kia.....cười khê:

__ Đau là được rồi, chứng tỏ đây ko phải là mơ, đúng chứ???

Mạc Quân nghe vậy, sững sờ nhìn chằm chằm Tiêu Dật.....đôi tay run rẩy sờ lên khuôn mặt mấy năm qua vẫn trên đùa cậu trong những giấc mơ, ngen ngào nói:

__ Thật sự ko phải là mơ??? Sẽ ko biến mất chứ???

Hắn mím môi, ôm thật chặt con hồ ly nhỏ này vào trong lòng, dùng sức lực và độ ấm cơ thể mình để chứng minh cho cậu biết đây là mơ hay thực.

Lúc này, Mạc Quân đã ko thể kìm chế hơn nữa.....òà khóc lên như trẻ con. Bao lâu nay, cậu cứ ngỡ ko thêm nghe mọi người khuyên bảo, cố chấp tìm kiếm Tiêu Dật. Mặc cho ngay cả gia đình của Tiêu Dật cũng đã từ bỏ, mặc cho bao nhiêu bạn bè, người quen từ cô đơn đến lập gia đình vẫn nhất quyết ko chịu cưới người khác chẳng phải là vì giây phút này sao???

Đáng lẽ cậu phải vui vẻ nở một nụ cười thật tươi, thật tươi mới đúng.....vì sao sống mũi lại cay thế này. Bao nhiêu ủy khuất dồn nén lâu nay như tìm được lối thoát, ủa ra ko thể kiềm soát được. Cậu cứ thế khóc nức nở trong vòng tay Tiêu Dật như một đứa trẻ con.

[Tìm được anh trong vô vọng, có phải hay không đã chứng minh được sự cố chấp của em.....là đúng?!!]

.....

Sáng hôm sau, lúc Hạ Quy Linh gõ cửa phòng Mạc Quân.....lúc đã gõ hơn 3, 4 tiếng vẫn ko có người trả lời sau, liền hiểu được người này sợ là hôm nay sẽ ko dậy sớm được, phải đẩy tất cả các cuộc họp, hẹn đi thôi. Đang lúc cậu định rời khỏi thì cửa mở.

__ Cậu là ai??? Như thế nào sẽ ở trong phòng của Mạc Quân??? Khoan đã.....Tiêu.....Tiêu đại thần??? anh rốt cuộc bỏ được trở về??? – Hạ Quy Linh đại ra, trợn mắt há mồm nhìn người quần áo xốc xếch, cổ

đầy dấu hôn, trên mặt còn mang theo buồn ngủ nhưng vẫn ko giảm tí nào khí thế lạnh lùng, lãnh khốc trước mặt. Run lấy bầy hỏi....

_ Ừm, Mạc Quân đêm qua rất mệt, ngủ rồi....!!! các cuộc họp trong mấy ngày này hủy hết đi....!!! - Trác Phàm gật đầu nói. Đã hoàn thành nhiệm vụ, hần cũng ko cần lại cosplay cách nói chuyện như bị thiếu I-ốt của Tiêu Dật nữa, rành mạch nói.

[Đêm qua rất mệt??? ko phải như mình nghĩ đi??? aiz....nhìn cổ đầy dấu hôn thế kia đêm qua chắc kịch liệt lắm hả ~~!!! A

chịu hết nổi, phải đi gọi cho đám Diễm Chi, Đồng An nhiều chuyện một chút mới được....tiện thể báo tin Tiêu Dật trở lại luôn....!!!] – Hạ Quy Linh đẩy kính mắt, nghiêm túc gật đầu. Trong lòng lại cười đến đê tiện, âm thầm xoa tay chuẩn bị biến thân bà tám.

.....

Mạc Quân vừa tỉnh lại liền phát hiện bên cạnh ko ai, ko khỏi hoảng hốt.....sợ hãi ngày hôm qua cũng chỉ là giấc mộng, vội vàng chân trần chạy ra ngoài tìm kiếm.

_ Thế nào? Tìm anh??? – một bàn tay mạnh mẽ kéo chặt eo cậu vào lồng ngực ấm áp, âm thanh trầm thấp quen thuộc vang lên bên tai khiến cậu ko khỏi vui sướng quay người lại.

_ Thật là anh? Ko phải mơ?

Trác Phàm nghe vậy ko khỏi cảm thấy đau lòng, xoa xoa gương mặt cậu, hôn một cái, cười khê:

_ Như thế nào có thể là mơ? Hôm qua chiến đấu kịch liệt như vậy, mộng ko đau sao???

Mạc Quân nghe vậy, khuôn mặt đỏ hồng.....lí nhí:

_ Có.....có chút.....đau....!!!

Nếu để các lão già trên thương trường thấy cậu lúc này chắc chắn sẽ ngạc nhiên đến độ hàm rơi đầy đất. Đây quả thật là “Mặt cười hồ ly” giả dối, âm hiểm khiến bọn họ nghiêng rằng nghiêng lợi sao??? Thật sự? ko phải hàng giả.....hàng đó sao có thể cười đến ngai ngừng như vậy được? chẳng phải chỉ có một kiểu cười híp mắt như hồ ly lúc tính kế người khác thôi sao???

Trác Phàm ôm cậu vào phòng, đặt lên giường.....quát mũi nói:

_ Ai bảo hôm qua cứ gào “em muốn”, “em muốn” làm gì....!!! Cứ như bị bỏ đói lâu năm ấy.....!!!

Mạc Quân mặt càng đỏ hơn, đã đến độ sắp thiêu chính một trái trứng gà.....nhỏ giọng thì thầm:

_ Thì chẳng phải, bỏ đói gần.....gần 5 năm còn gì....!!!

Trác Phàm nghe vậy, ko khỏi cười lớn. Hôm cậu một ngụm.....ấm áp nói:

_ Được rồi, vậy từ giờ trở đi anh sẽ ko đi đâu nữa, dứt no em đủ 5 năm có được ko???

_ Chỉ 5 năm??? – Mạc Quân khàng nghị, lúc này cũng lộ ra cái đuôi hồ ly.

_ Được rồi, thiếu em 5 năm, anh trả em cả đời....!!! được chưa? Lỡ vốn mua bán rồi đó....!!!

Mạc Quân nghe được sự chân thành và chắc chắn trong câu nói của hần, khóe môi ko nhịn được kéo lên thành một độ cung tuyệt mỹ. Bàn tay đan vào nhau, nhìn thẳng vào mắt hần, nở một nụ cười thật hạnh phúc.

Nếu đã có được hứa hẹn của hần, gia đình hai bên cũng đã sớm ngã bài từ lâu, việc hai người còn thiếu bây giờ chỉ còn là một tờ giấy đăng ký và một buổi hôn lễ mà thôi.

_ Dật, ngày mai.....chúng ta đi đăng ký kết hôn nhé!!!

_ Ở đây?

_ Uh, ở đây hôn nhân đồng tính được thông qua từ lâu rồi. Nghe nói gần đây cũng có một Thánh đường rất nổi tiếng....!!!

— Vậy được rồi...!!! theo em hết.

.....

36. Chương 36: Ngoại Truyện (4):

Đông Doanh quốc, phố xá về đêm.....

— Aiz.....lâu rồi mới trở về cổ đại, thật là hoài niệm nha~!!! – Trác Phàm mỉm cười nhìn đường phố Kinh thành náo nhiệt, thở dài cảm thán.

” Chủ nhân, nghe nói ở Cổ đại có nhiều Thanh lâu lắm, chúng ta đến đó đi....!!! ăn chơi lêu lổng một chút trước khi người lại bước chân vào phần mộ hôn nhân chứ” – Hắc Mộng trư bay lui bay tới kích động nói.

— Mấy ngày nay lại lên mạng đọc tiểu thuyết phải ko??? – Trác Phàm hắc tuyến, như một thói quen quơ tay vẩy nó dính vách.

”Ặc.....đúng, đúng vậy. Là thể loại ngựa đực, NP, hậu cung mở rộng giống như chủ nhân vậy. Nhưng theo ta thấy, bọn nữ nhân kia còn ko bằng một góc mấy vị phu nhân của người nha....!!! người người đều là cực phẩm, dung mạo tuyệt sắc, loại hình đa dạng,.....” – chưa đợi Hắc Mộng trư nói xong, nó lại bị Trác Phàm ngại phiền nhét vào không gian.

Thở hắt ra một hơi, Trác Phàm vuốt vuốt ống tay áo, Hắc Mộng trư cũng ko có nói sai. Hắn còn quả thật là phải đến Thanh lâu một chuyến.....

.....

Ngày hội “Mẫu Đơn giang”, cả Kinh Thành đều rực rỡ hẳn lên. Các cô nương, tiểu thư khuê các cũng được dịp ăn mặc, trang điểm xinh đẹp thể hiện tài năng. Đây là một ngày hội dành riêng cho phái nữ, cũng là lễ hội mà các thanh niên tài tuấn mong chờ nhất, để được ngắm nhìn phong thái của các màu mè nhân, biết đâu còn có thể gặp được cô nương mình yêu quý, việc vui cũng sẽ ko xa.

Hàng năm đều có biết bao cặp đôi trai tài gái sắc nên duyên nhờ lễ hội này, cho nên mọi người đều ngầm hiểu xem mùa lễ hội này như là mùa “kén vợ gả chồng” cho con cháu trong nhà.....các quan to quý nhân cũng vô cùng tích cực.

Lễ hội “Mẫu Đơn giang” năm nay lại càng náo nhiệt, càng đặc biệt hơn nữa vì sự xuất hiện của ba người mà các thiếu nữ Tứ quốc mơ tưởng cũng ko dám: Đông Doanh quốc vương – Phượng Lãnh Gia; Phật gia thánh sử - Ngọc Ôn Trần; Thiên hạ đệ nhất cao thủ - Đàm Xu.

Sự xuất hiện của ba người tựa như một cục đá lớn làm náo loạn cả một mảnh song dài....!!! Mọi người đều ko khỏi đoán già đoán non ko biết rốt cuộc vị mỹ nhân nào lại có thể thu hút cả ba vị đại thần này tiến đến quan sát.

— Bọn họ chắc là cũng muốn xem Bạch Hợp Tầm cô nương đi?!!! dù sao cũng là em gái của Đệ nhất mỹ nữ Tây Kỳ, hẳn là sẽ ko thua kém đến đâu....!!!

— Sí, Bạch Mẫu Đơn bọn họ còn chưa coi là gì nói gì đến Bạch Hợp Tầm....ta thấy hẳn phải là vì Tuyết Mai công chúa mới đúng.

— Tuyết Mai công chúa chả phải đã từng bị Ôn Trần công tử từ chối qua sao?!! Làm sao có thể đến xem nàng ta chứ?

.....

.....

Một người từ đầu liền chỉ ngồi nghe bọn họ bàn tán, lúc này ko khỏi thần thần bí bí lên tiếng:

— Ta nói, các người chưa nghe nói về Yêu Thần cô nương?

— Yêu Thần??? là vị Hoa khôi mới nổi của Thiên Hương các? Nghe nói đặc biệt yêu mị cái kia???

— Ta cũng nghe nói, các Vương tôn công tử cho dù hào hoa, phong lưu đến đâu chỉ cần từng gặp qua nàng ta liền quên ăn, quên ngủ, cả ngày tương tư.....

— Thần kỳ như vậy??? chẳng lẽ ý người là ba người họ đến đây vì Yêu Thần cô nương??? Ko phải đâu???

— Hừ, phải hay ko một hồi liền rõ....!!! – người thần bí lên tiếng lúc này hừ lạnh.

Mặc kệ bọn họ là như thế nào nghi hoặc, lễ hội vẫn diễn ra đúng như quy trình hằng năm của nó. Các tiểu thư, công chúa, thậm chí cả nha hoàn và thanh lâu nữ tử chưa được chuộc thân đều lên các vũ đài trải rộng ven sông biểu diễn một phen.....người người đều tài hoa vạn phần, mỗi người một vẻ, tựa như một khu vườn mùa xuân, muôn hoa khoe sắc.

Ba vị mỹ nam trên khán đài cao cao lúc này cũng ko giống mọi người như vậy hung phấn, chỉ nhàn nhạt thoáng nhìn lúc đổi người lên đài liền tiếp tục ai làm chuyện đó: đọc kinh phật tiếp tục đọc kinh phật, lau kiếm tiếp tục lau kiếm, chơi cờ tiếp tục chơi cờ.....hầu như ko hề có tí hứng thú nào với lễ hội cả. Bọn họ đến đây chỉ để xác nhận một chuyện mà thôi....!!!

Đúng lúc này, dưới đài truyền đến tiếng đọc vanh vách của người chủ trì:

— Tiếp theo, mời Yêu Thần cô nương lên đài.....!!!

Đám đông vừa nghe tới đó liền ko khỏi ồn ào, nhốn nháo hẳn lên. Nhất là các quý công tử này giờ vẫn tao nhã ngồi xem bỗng dưng biến thân “fan cuồng”, kích động nhìn lên vũ đài.

Các nữ nhân khác thấy vậy, ko khỏi âm thầm ghen tỵ:

— Hừ, có thể nào cũng chỉ là một bán rẻ tiếng cười nữ nhân thôi, tiện tì mãi mãi cũng chỉ có thể là tiện tì.

— Đúng vậy, xinh đẹp giỏi lắm sao? Có khi chết như thế nào cũng ko biết....!!!

—.....

—.....

Mặc cho bọn họ là như thế nào ghen tỵ, màn trình diễn của Yêu Thần vẫn được mọi người cực kỳ mong đợi.

Đang lúc mọi người tập trung nhìn kỹ xung quanh vũ đài tìm kiếm bóng hình mỹ nhân thì một bóng dáng thon dài phi thân mà lên. Ba ngàn tóc đen thả tự nhiên trong gió, chẳng những ko rối bù mà còn tăng thêm vài phần tiêu sái, tùy ý. Một thân hồng y đỏ rực, mãnh liệt như ngọn lửa...đốt cháy tầm nhìn của mọi người.

Dù gương mặt tinh xảo vẫn được che dưới lớp lụa mỏng nhưng chỉ cần đôi mắt phượng hẹp dài, yêu mị hoặc nhân cũng đủ để người nhìn như si như túy....ko hện mà cùng nín thở nhìn chằm chằm người trên đài cao.

“Rắc” – Đàm Xu nhìn người vừa xuất hiện, ly sứ trong tay ko ngoài ý muốn bị hất bốp nát.....ánh mắt băng hàn nhìn quét những người dưới đài như muốn đem bọn họ từng người từng người đều nhớ kỹ.

— Quả nhiên là hắc nha....!!! – Ngọc Ôn Trần thở dài, chuyên chú mà mê ly nhìn người đang “trêu hoa ghẹo nguyệt” trên vũ đài.

Phượng Lãnh Gia là hành động phái, lập tức đứng lên nhường người phong tỏa khu vực vũ đài của Yêu Thần. Ko nhanh ko chậm bước xuống đài cao, đi về phía mỹ nhân. Hai người khác cũng ko cam lạc hậu, nhanh nhẹn bước theo

Mọi người thấy vậy ko khỏi ồ lên.....ba người họ thật sự là vì Yêu Thần cô nương nha....!!! ko ngờ ba người đến giờ còn ko có thể thiếp lại là bởi vì chờ đợi một vị cô nương chốn phong trần như vậy, thật là làm người ngạc nhiên. Bên ngạc nhiên bên càng thêm tò mò về nhan sắc vị Yêu Thần cô nương này, rốt cuộc là bậc như thế nào tuyệt sắc lại có thể khiến cho ba vị cực phẩm mỹ nam phải điều đứng đến nhường này???

Trác Phàm nhìn ba người nhìn thì có vẻ thông dong thực tế tốc độ lại ko hề chậm bước về phía mình, hơi cười khê:

— Lâu rồi ko gặp.....các thê tử của bốn vương....!!!

—.....!!! – ba người nghe vậy, thân hình cứng đờ một lát....vội vàng bay nhanh nắm lấy hắc, lôi về phía đài cao....động tác nhanh gọn, dứt khoát....tuyệt đối ko dám để Trác Phàm đứng nói thêm lời nào nữa. Thanh danh của bọn họ còn muốn hay ko nha~!!! tên hỗn đản này....!!!

Trác Phàm cũng ko phản kháng, tùy ba người lôi đi, nụ cười trên môi càng sâu hơn một chút:

— Thế nào? Như vậy gấp??? ba vị nương tử thật là nhiệt tình nha~!!!

— Câm miệng—!!! – Đàm Xu gân xanh nổi lên, rốt cuộc vẫn ko chịu nổi Trác Phàm trêu đùa, gần giọng nói. Trác Phàm chớp chớp mắt, trong mắt có ý xấu chọc lóe qua....bết bết miệng, ủy khuất bĩu môi:

— Người thế nhưng lại lớn tiếng với ta....!!! Hết yêu ta rồi có phải ko....!!! Vậy thì buông ra để ta đi—!!! Ta ko muốn đi với các người nữa.

Ngọc Ôn Trần vội vàng vuốt vuốt mái tóc xõa dài của hắc, êm tai dễ dàng:

— Ko có, hắc lớn tiếng với người bởi vì hắc là người xấu. Ta cũng ko phải, theo ta đi.....mặc kệ hai người bọn họ....!!!

Phượng Lãnh Gia hừ lạnh:

— Cũng ko phải lại bị đụng đầu, bớt giả bộ đi....!!! đừng cho ta đến một bộ đó....!!!

Trác Phàm cười khế, ôm lấy vòng eo mảnh dẻ của Đế vương Đông Doanh, vùi đầu vào cổ hắc dụi dụi:

— Vẫn là ca ca hiểu ta nhất....!!! thật là nhớ các người nha~!!!

Ba người nghe vậy ko khỏi hốc mắt đỏ hồng, Đàm Xu nhú mày:

— Nhớ chúng ta vậy mấy năm qua người làm gì??? Tại sao lại một chút tin tức cũng ko có.....người có biết là chúng ta.....

Lời chưa nói hết liền bị nuốt trọn vào giữa hai đôi môi, Trác Phàm cũng ko hôn sâu, chỉ nhẹ nhàng lướt lướt.....đặt lên môi hắc một nụ hôn êm dịu như cánh bướm chọt bay.

— Xin lỗi, chuyện rất dài.....có lẽ sau khi hoàn thành Đại lễ thành hôn của chúng ta, ta sẽ kể cho các người sau....!!!

— Đại lễ thành hôn??? Người là muốn.....cưới chúng ta? – Ngọc Ôn Trần nghe đến 4 từ đó, ko khỏi ngơ ngẩn.

Trác Phàm nhướn mày cười đến tà mị:

— Chứ sao? Chẳng lẽ các người ko muốn? danh chính ngôn thuận trở thành bạn lữ để người đời biết đến?

— Muốn....!!! – bị hôn phục hồi tinh thần Đàm Xu, chắc chắn đáp.

Ngọc Ôn Trần cũng mỉm cười ầm ập:

— Người có biết đáp án của ta....!!!

Phượng Lãnh Gia lại vẫn mang phong cách bá đạo vốn có:

— Đó là tất nhiên, người ko thể bỏ chạy lần thứ ba đâu, tuyệt đối ko thể....!!!

.....

Một tháng sau.....

Các quốc gia bỗng dưng được sứ thần của Đông Doanh đến mời dự Đại lễ thành hôn của Đông Doanh quốc vương. Mọi người đều suy đoán, tò mò ko biết rốt cuộc đóa cao lãnh chi hoa này là bị ai hái xuống.

Cho đến khi đại thần các nước đều tập trung đông đủ ở Đông Doanh, mọi người mới ồ lên hay tin rằng hôn lễ này cũng ko phải chỉ có mình Đông Doanh quốc vương mà còn của cả Đế nhất cao thủ - Đàm Xu và Phật gia thánh sử - Ngọc Ôn Trần.

Ba vị đệ nhất mỹ nam Tứ Quốc lần lượt truyền ra thông tin hôn lễ ko khỏi làm cho tất cả mọi người sôi trào đổ dồn đến Đông Doanh.

Đang lúc mọi người còn chưa kịp hoàn hồn do đám cưới kỳ lạ này thì một thông tin nữa được tung ra lại như một quả bom nặng ký nổ tung dư luận của dân chúng.

Thì ra ba vị đệ nhất mỹ nam cũng ko phải là người cưới vợ, mà là bọn họ sẽ “gả chồng”, gả cho một vị đã mất tích hồi lâu Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Vương gia của Đông Doanh quốc – Phượng Ca.

4 bị đại mỹ nam, nam thần trong mộng của biết bao nhiêu thiếu nữ thế nhưng nhẹ nhàng như vậy liền thành hôn rồi, lại còn là “gả” cho nhau.....tin tức này vừa tung ra.....các vị tiểu thư khuê các, nữ hiệp giang hồ đều ko khỏi nuối tiếc lệ rơi.....!!! Nam thần của bọn họ, bình thường ngay cả nghĩ đều ko dám nghĩ sẽ làm tân nương của một trong số bọn họ.

Những tưởng ai cũng nghĩ vậy, nam thần sẽ là của chung. Thế nhưng ai ngờ lại bỗng dưng xuất hiện một nam thần khác cuốn hút nam thần của bọn họ rồi, lại còn là một lần liền lấy ba cái.....nam thần của bọn họ sắp thành “tân nương” của người khác rồi.....cảm giác này có ai hiểu thấu.....!!!

Mặc dù buổi Đại lễ này có chút ko quá bình thường, ko tuân thủ lễ nghĩa, quy tắc nhưng lại ko một ai dám hó hé, ý kiến bất cứ điều gì. Đơn giản là bởi vì bọn họ quá mạnh mẽ, bất cứ một ai trong ba người tùy tiện dẫm chân một cái đều có thể khiến cho cả Tứ quốc rung chuyển ko ngừng, chứ đừng nói là cả 3 người gộp lại.

Cho nên, mãi đến về sau.....lưu lại trong lịch sử cũng chỉ là những lời ngợi khen, ca tụng công đức của 4 vị mỹ nam. Người đời sau chỉ biết bọn họ là như thế nào tuyệt mỹ, trí dũng song toàn, đứ đả đất nước đến một kỷ nguyên càng thêm thịnh vượng, sung túc mà thôi.

.....

37. Chương 37: Ngoại Truyện (5):

Sau khi rời khỏi Cổ đại, Trác Phàm tiếp tục bước chân đến Dị giới..... Hắc mộng trư lâu rồi mới được trở về Thế giới của mình, ko khỏi cảm thán:

” Haiz.....vẫn là nơi này tuyệt nhất, tràn ngập nguyên tố ở khắp nơi, ngay cả hít thở cũng cảm thấy thoải mái.....ai như mấy Thế giới kia, toàn là bụi bẩn.....ta nói, chủ nhân.....người rút cuộc là có mấy bà vợ nha??? lằng nhằng như vậy ko sợ bị bọn họ liên hợp lại xé xác sao??? Phải biết Thế giới này Huyết La là thượng cổ hung thú đó.....!!!”

_ Không cần ngại lo.....!!! – Trác Phàm phẩy tay, hất con heo đen đúa, nhiều chuyện này văng lên chín tầng mây, nhàn nhã tìm hiểu sự việc sau khi hấn rời đi.

Sau khi Lãnh Khinh Cuồng nổi điên làm cho Trác Phàm bị “con lốc Ma lực” xé thành từng mảnh, trở về không gian Hệ thống.....cùng lúc Nguyễn Chỉ Thủy cũng thoát ra khỏi ảo cảnh của Hắc mộng trư.

Đang lúc hai người mất mà gặp lại, mừng như điên ôm cứng ngắc thì Lãnh Nghiên và Huyết La cũng lên tiếng.

_ Lãnh.....Khinh.....Cuồng.....!!! người, giết hấn rồi?!! mẹ kiếp, hấn thế nhưng cứ như vậy mà chết rồi?!! thật sự là buồn cười.....!!! – Huyết La đôi mắt theo từng câu từng chữ trở nên đỏ đậm, Ma lực cũng bành trướng từ Pháp Tôn lên đến Pháp Thánh.....Pháp Thần.....nguồn Ma lực mạnh tới nổi kinh động cả những lão già đã ẩn cư trên khắp Đại lục hàng trăm năm nay.

_ Nguồn Ma lực này.....là Thượng cổ thần thú sao??? Nguy to rồi, Thượng cổ thần thú thế nhưng lại xuất hiện ở học viện của chúng ta.....rất cuộc hôm nay là ngày gì vậy, hết có học viện Ma lực bị “cuồng hóa” đến Thần thú ghé thăm. Đây là muốn lật tung học viện này sao??? – các giáo sư mau bị bức điên rồi.....!!! tại sao chuyện lớn như vậy mà Hiệu trưởng đại nhân ngài vẫn chưa chịu hiện thân trấn áp tình hình nha???

Đang được các giáo sư kêu gọi cất lực Hiệu trưởng học viện WARRIOR – Nguyễn Chỉ Thủy tỏ vẻ:

[Lão tử chính đang “dầu sôi lửa bỏng” đây. Bị hai luồng Ma lực cuốn vào giữa, quả thật là muốn chết ko được, muốn sống ko xong được chứ....hơi đầu mà lo cho Học viện có bị thổi bay ko thổi bay....cùng lắm lại bỏ ra mấy mươi năm xây lại là được chứ gì.....]

Lãnh Nghiên lạnh lùng nhìn hai người đã chuyển sang Thú hình Pháp Thần tranh đấu với nhau.....đôi mắt trống rỗng, lạnh như một bức tượng khắc bằng băng nhìn về phía Nguyễn Chỉ Thủy.

Nguyễn Chỉ Thủy bị nhìn đến lạnh run, ko khỏi thầm mắng Trác Phàm ăn xong chạy lấy người.....dừng tưởng cậu ko nghe thấy âm báo hoàn thành nhiệm vụ của Hệ thống. Tên khốn kiếp này.....hóa ra tất cả bọn họ đều bị hấn tính kể cả, tất cả đều đã bị hấn cho vào tròng, vào một cái lưới lớn mà đã được tung ra từ đầu.

[Bây giờ mà ko ngăn lại thì cả Đại lục bị hai tên này quây tung lên mất.....!!! Lãnh Khinh Cuồng là vai chính vốn sẽ ko sao nhưng bây giờ đã từ bỏ Thiên đạo....Quy tắc chắc chắn sẽ ko lại đứng về phía hấn. Nếu..... hấn bị Huyết La giết thì sao.....ko được, phải nghĩ cách] – Cậu mím chặt khóe môi tái nhợt, đầu óc mau chóng vận chuyển.

_ Huyết La.....dừng lại....!!! Trác Phàm vẫn chưa chết, hấn thật sự chưa có chết....!!! tôi có thể cảm nhận được.....!!! – chợt lóe, Nguyễn Chỉ Thủy dùng Ma lực khuếch đại âm thanh, hô to.

Quả nhiên, hai người đang chiến đấu nghe vậy đều ko khỏi tạm thời dừng lại, hung thần ác sát nhìn chăm chăm cậu.

_ Chứng minh.....!!! – Lãnh Nghiên từ nãy đến giờ ko hề có một chút kích động nào.....đạm mạc như tất cả cảm xúc đã bị nhốt dưới lớp băng dày, bình tĩnh nói.

Nguyễn Chỉ Thủy bị 3 đôi mắt nhìn chăm chăm vào, nhẹ nuốt nước miếng.....triệu hồi ra bản khế ước. Đúng vậy, chính là bản khế ước lúc hai người bọn họ quyết định hợp tác, ngoài ký kết trong Hệ thống ra, để đảm bảo cậu đã yêu cầu hai người làm thêm một bản khế ước nữa.

Quả nhiên, lo trước khỏi họa.....bản khế ước này vốn là sự ký kết giữa các linh hồn....cho nên khi nhìn hàng chữ “Trác Phàm – Diệp Lâm” vẫn tỏa ánh sáng lóng lánh thì cả 4 người ko khỏi đồng thời thở ra một hơi.

[Dọa chết lão tử rồi.....!!!] – Nguyễn Chỉ Thủy nhìn hai người đã dần trở nên im lặng kia, ko khỏi vỗ vỗ lồng ngực, mím môi nói:

_ Mặc dù ko biết hiện tại hấn đang ở đâu, có thể là một nơi nào đó trên Đại lục hoặc cũng có thể.....ở một Thế giới nào đó. Nói chung, hiện tại tôi chỉ biết là cậu ta vẫn chưa chết.....thế thôi....!!!

Huyết La đôi mắt đã dần dần rút đi màu đỏ sậm khiếp người, trở về màu đỏ tươi như ánh sáng ngọc Ruby.....nhìn lại hai cái tên trên bản khế ước, ko nói gì quay lưng đi rồi.

_ Trác Phàm?!! Thì ran gay cả tên cũng ko dám nói thật.....từ đầu tới đuôi đều là lừa chúng ta??? Người tốt nhất đừng để ta tìm thấy.....nếu không?!! Hừ.....!!! – Huyết La khẽ lắm bầm, đôi mắt xẹt qua một tia máu huyết.

Lãnh Nghiên từ đầu đến đuôi vẫn ko có quá nhiều cảm xúc dao động lúc này cũng lên tiếng....

_ Ta sẽ đóng băng tất cả những nơi ta bước qua mà ko có bóng dáng hấn.....cho đến khi nào hấn trở về. Bằng không, cho dù đóng băng cả thiên địa này thì có thế nào.....!!!

Lãnh Khinh Cuồng:.....[vẫn là Chỉ Thủy tốt nhất].....

Nguyễn Chỉ Thủy: [Thật khủng bố, tên Trác Phàm này sao toàn đi của mấy nhân vật nguy hiểm ko vậy.....!!! quả nhiên là biến thái nên có biến thái trị sao]

.....

.....

Nhìn hình ảnh được Hệ thống cung cấp, nhìn lại thị trấn bao gồm cả người và vật đã bị đóng thành một tác phẩm khắc bằng tinh xảo dưới chân.....Trác Phàm ko khỏi vô lực thở dài.

[Mỹ nhân cũng ko dễ trêu chọc nha

!!! Chết lúc nào cũng ko biết. Trước đó vẫn là đi tìm bọn họ đi.....đỡ phải Lãnh Nghiên đóng băng cả cái Đại lục.....đã bị đóng băng hết 2/3 rồi.....mọi người bây giờ chỉ cần nghe thấy hai từ Diệp Lâm thôi thì đã hạn thấu xương rồi có được không....!!!]

Lãnh địa Băng tộc.....

Các Trưởng lão và Tế tự cấp bậc cao nhất đều tụ tập lại ở xung quanh Tế đài, cảnh giác nhìn chăm chăm người xâm nhập to gan kia. Trên tay lơ lửng khắc băng, chỉ cần người đó có động tĩnh gì chắc chắn sẽ phút chốc nhào ra bủa vây hấn.

Trác Phàm hắc tuyến nhìn xung quanh.....im lặng mặc niệm:

[Hệ thống hồ cha lâu nay mình còn chưa rõ sao??? Hồ một lần cũng là hồ, hồ trăm ngàn lần cũng là hồ, cần gì phải để ý nữa.....phải bình tĩnh.....bình tĩnh.....bình tĩnh cmn chứ bình tĩnh....Hệ thống, người có nhất thiết mỗi lần truyền tống đều đưa tôi thẳng vào trung tâm như vậy không??? Đây ko gọi là hồ cha.....này là hồ ông nội luôn rồi....]

[Đã nhận được phản hồi của người quản lý. Hệ thống sẽ xem xét lại nhưng ko hứa hẹn sẽ sửa chữa]

Trác Phàm: *học máu tam thăng....!!!*

Bây giờ cũng ko phải lúc để cãi tay đôi với Hệ thống, Trác Phàm lướt nhìn xung quanh, dừng mắt tại một tuổi nhỏ Băng tộc có khuôn mặt giống Lãnh Nghiên chừng 3, 4 phần.....giả bộ thâm trầm nói:

_ Ta là Diệp Lâm.....hãy truyền tin cho Lãnh Nghiên trở về đi....!!! đừng, gây thêm tội nghiệt nữa....!!!

Hắn vừa dứt lời, cả Băng tộc phút chốc ồn ào nổ ra.....tựa như một cục đá rớt vào mặt hồ yên tĩnh.....!!!

_ Hắn chính là Diệp Lâm, người mà Vương đang tìm???

_ Gương mặt trùng khớp với bức họa trong Cẩm cung nha....!!!

_ Xì, bớt ngu đi....!!! từ trước đến giờ đã có bao nhiêu người có gương mặt giống vậy đến đây bắt quàng làm họ rồi???

_ Nhưng.....bọn đó yếu xiu, còn người này.....rất mạnh....!!!

_ Mạnh thì thế nào, có mạnh đến đâu đi nữa, nếu ko phải người đó thì cũng ko có ích gì cả, Vương sẽ nổi giận đấy.

_ Vậy phải làm sao đây???

.....

Đang lúc mọi người hoang mang tột độ thì một vị Tế ti bỗng đứng bước ra.....nhìn thẳng vào hắn, gằn giọng hỏi:

_ Tôn giả, liệu còn có cái tên nào khác???

_ Hm??? Tên khác? Người nói.....là Trác Phàm??? – Trác Phàm ngạc nhiên, khước môi khẽ câu lên nhìn vị Tế ti kia.....cũng phải thôi, tên Chỉ Thủy kia đã dám bán ra thông tin hắn vẫn còn sống thì bán thêm một cái tên cũng ko có gì to tát.

Các Trưởng lão cùng Tế ti nghe vậy, nghiêm trọng nhìn nhau.....gật đầu. Bỗng chốc, bão tuyết nổi lên, 12 vị Pháp Tôn và 6 Pháp Thánh bắt đầu bãi trận.

_ Đây là.....cấm trận??? các Trưởng lão làm gì thế??? – các Băng tộc khó hiểu há hốc mồm.

Trác Phàm mặc dù luôn cảnh giác bọn họ tấn công, nhưng cũng ko ngờ đám người này lật lọng nhanh như vậy.....nói đánh là đánh, thông báo một chút sẽ chết sao???

_ Trước khi rời đi Vương đã từng nói. Một khi người tìm đến liền lập tức dùng cấm thuật đóng băng lại – vị Tế ti khi này nhìn Trác Phàm, mấp máy môi lên tiếng.

__ Để làm gì???

__ Để người ko lại biến mất thêm lần nữa....!!!

.....(-_-||).....[Làm nửa ngày thì ra là vậy....Lãnh Nghiên đây là bị hấn biến mất khiến cho có tâm lí bóng ma sao???

Đang lúc Trác Phàm sắp sửa bị bọn họ đóng băng lại thì một cơn gió lốc màu đỏ sậm cuốn bay đi các bông tuyết....

__ Không cần đâu.....!!! hấn trốn cũng ko thoát.....!!! Lần này chúng ta tuyệt đối sẽ ko để hấn trốn lần nữa đâu.....nhỉ.....Trác Phàm?!! – từ xa có hai bóng người một trắng, một đỏ thong thả bước đến. Mỗi người đều là tuyệt thế mỹ nhân.....khí chất hoàn toàn khác biệt lại có thể đứng cùng chung chiến tuyến, hài hòa một cách lạ lùng

Và hai vị mỹ nhân đó ko là ai khác, chính là Huyết La và Lãnh Nghiên. Thì ra sau khi Lãnh Nghiên nhận được tin báo đã dùng Truyền tống trận trở về từ đầu bên kia của Đại lục, tiện thể xách theo cả Huyết La. Thế là “một nhà ba người” đã tập hợp đầy đủ.

Trác Phàm nhìn hai người đờ đờ sát khí nhìn mình liền ko khỏi cười khổ

[Haiz.....quả nhiên đã là hoa đẹp, một là có gai, hai là có độc.....!!! nếu như ko tiêu thụ được cũng ko cần đụng tới.....sẽ chết đó. Chỉ mong hai bảo bối lần này đừng quá mạnh tay là được.....!!!]

.....

Một tháng sau, tại Học viện WARRIOR, phòng Hiệu trưởng.....

__ Chỉ Thủy, em xem.....!!! – Lãnh Khinh Cuồng cầm một tấm thiệp hoa mỹ vô cùng đưa cho đang nằm trên ghế bị đóng sỏ công vụ chôn vùi Nguyễn Chỉ Thủy.

__ Gì vậy??? thiệp? của ai??? – Nguyễn Chỉ Thủy mắt nhắm mắt mở cầm lấy tấm thiệp.....ngghi hoặc hỏi.

Lãnh Khinh Cuồng còn chưa kịp trả lời, hình ảnh Ma pháp ba chiều của ba vị tuyệt thế mỹ nam liền đập vào mắt.....trong hình ảnh, Trác Phàm đang bị Cầm thuật giam cầm trong lồng băng, cười khổ nhìn hai vị mỹ nhân trước mặt. Lãnh Nghiên vẫn ngàn năm như một mặt đơ như cây cơ, Huyết La thì kiêu ngạo hất cằm nhìn cậu:

__ Tháng sau, đến Băng tộc.....!!! dự lễ cưới.....hiếu???

“rụp”

Lãnh Khinh Cuồng:.....

Nguyễn Chỉ Thủy:.....[Gì....gì cơ? Cưới??? 3 người đó??? Không phải như mình nghĩ như vậy chứ???]

Hai người ko khỏi đực mặt nhìn nhau....

Ko chỉ có hai người nhận được thiệp mời như vậy mà là khắp cả Đại lục rất nhiều Pháp Tôn, Pháp Thánh đều nhận được thiệp mời, thậm chí bọn họ còn lười biếng ko thu mỗi người một đoạn mà là dùng một đoạn cho tất cả mọi người....

.....

Ở lãnh địa Băng tộc.....

Trác Phàm nhìn hai người một trắng, một đỏ trước mặt, “e lệ” cười khê:

__ Có thể thả anh ra được chưa???

__ Ngồi yên đó.....!!! – Huyết La hung tợn nhìn hấn một cái, ko nói thêm gì nữa, cùng Lãnh Nghiên quay lưng đi rồi.....để lại một mình Trác Phàm bỏ vơ giữa Tuyết lao.

Chẳng lẽ bọn họ thật sự muốn đợi Lễ thành hôn xong xuôi hết mới chịu thả hấn ra sao.....để đám Nguyễn Chỉ Thủy và Lãnh Khinh Cuồng thấy hấn trong tình cảnh này, ko bị cười chết mới là lạ. Tuyệt đối ko dc.....!!!

Trác Phàm thử động vào Tuyết lao định tạm thời thoát ra.....nào ngờ Tuyết lao này thế nhưng còn chưa mệnh mông Thiên đạo, mặc dù chỉ là một phần nhỏ nhưng cũng đủ vây khốn thân mang Hệ thống Trác Phàm. Ko thể nào đâu.....lại còn dùng Thiên đạo trói hấn??? Thiên đạo sao có thể dễ dàng như vậy liền bị rút mất một phần rồi??? hai vị mỹ nhân cũng quá hung tàn đi...

[Bởi vì Thiên đạo từ bỏ diễn viên chính nên nó đã bị suy yếu rất nhiều. Sau lại, Lãnh Nghiên và Huyết La nghĩ rằng Thiên đạo đã cưỡng ép di chuyển người đi nên đã rất tức giận, huyết tủy Thiên giới.....ngay cả Thiên đạo cũng bị bọn họ lột xuống một tầng da mới xen như kết thúc] – Hệ thống sau một hồi dò tìm tư liệu, nghiêm chỉnh nói, chỉ là.....trong giọng nói cũng ko dấu được vui mừng khi người gặp họa.

Trác Phàm nghe vậy ko khỏi đưa tay lên lau mồ hôi lạnh.....bọn họ hai người cân tài cân sức nên mới chịu cùng nhau tổ chức Lễ thành hôn. Nhưng nếu bọn họ mà biết các Thế giới khác cũng còn thêm vài người nữa chắc bọn họ quây nát các Thế giới đó luôn qá.....làm sao bây giờ, hai đóa tuyệt sắc hoa này cũng quá nhiều gai rồi.....!!!

.....

Vì bị Thiên đạo kiềm chế nên đến tận ngày Lãnh Khinh Cuồng và Nguyễn Chỉ Thủy đến, Trác Phàm vẫn chưa thể nào thoát ra được, đành chai mặt cười khê nhìn bọn họ. Quả nhiên.....

_ Há há há.....!!! cười chết ta rồi, tên cáo già mưu mô nhà ngươi cũng có ngày hôm nay....!!! Ko phải ngươi tính toán dữ lắm sao....trêu chọc một lúc hai cái nhân vật lợi hại, bây giờ đã ném được trái đắng chưa.....!!! – Nguyễn Chỉ Thủy cười đến run rẩy cả người, dựa lưng vào ngực Lãnh Khinh Cuồng, khinh miệt nhìn hấn.

_ Hm, còn hơn người nào đó lúc đầu đòi chém giết người ta, sau cũng chẳng phải bị người ta đè??? Ít nhất ta còn là người ở trên.....!!! – nói về độc miệng, chỉ sống hai đời Nguyễn Chỉ Thủy so với lão bất tử Trác Phàm còn thua xa lắm. Đã ko nói thì thôi, nếu nói thì phải nói trúng ngay chỗ đau nhất của người khác....đau còn hơn xát muối lên cái loại này!!!

Nguyễn Chỉ Thủy xanh mặt nhìn hấn.....trong lòng quả thật ghen khuất đến ko được. Cậu cũng muốn cãi lại lắm chứ, nhưng mà.....chết tiệt, tên đó nói hoàn toàn đúng nha....muốn cãi cũng ko biết cãi từ đâu.

Lãnh Khinh Cuồng thấy “vợ” mình bị ức hiếp, vòng tay ôm lấy eo cậu.....ánh mắt lạnh buốt bắn về phía Trác Phàm, âm thầm cảnh cáo.

Ánh mắt của hấn nổi danh là khiếp người, tựa như bị một luồng khí lạnh bao trùm dọc sống lưng.....thế nhưng, Trác Phàm sẽ sợ sao??? Đừng đùa, phải biết trong số mấy vị mỹ nhân của hấn hết phân nửa là thuộc dạng băng sơn rồi.....khí lạnh phà phà mỗi ngày có được ko, làm sao có thể bị chút ánh mắt lạnh lẽo mà dọa sợ chứ.....!!!

_ Ai bảo đến trêu chọc ta làm chi.....!!! Ta vốn định hỏi người nhà ngươi ở đâu ta sẽ gửi lời về là người đang bình an, hạnh phúc cho bọn họ. Thế nhưng ngươi lại như vậy ko biết điều.....thôi vậy, dù sao cũng ko quan trọng gì.....!!! – Trác Phàm lưỡi biếng nằm dài, kéo kéo khóe môi, giảo hoạt nói.

_ Cái gì? Ngươi có thể đến đó??? – Nguyễn Chỉ Thủy cũng bất chấp, vội vàng hỏi.

_ Có thể, đã qua quãng thời gian khảo nghiệm rồi, bây giờ ta muốn đi đâu đều rất dễ dàng. Thế nào??? Suy nghĩ kỹ chưa? Có gì cần ta gửi về ko?

.....

Nguyễn Chỉ Thủy bỗng dưng im bật, Trác Phàm nghi hoặc nhìn lại.....liền thấy hai bóng dáng tuyệt mỹ đứng cách đó ko xa.

_ Đi đâu đều rất dễ dàng sao??? – Lãnh Nghiên băng lãnh mím chặt môi.

[Thôi xong.....!!!] – Trác Phàm run rẩy khóe môi, liếc nhìn đang nhin cười Nguyễn Chỉ Thủy, được lắm.....!!! cười đi, sẽ có lúc ngươi phải khóc.....!!!

_ Ko đi đâu cả, ta đã bảo sẽ trở về đây luôn mà.....!!!

Huyết La và Lãnh Nghiên đều ko nói gì, phức tạp nhìn hấn.....quay người đi rồi.

38. Chương 38: Ngoại Truyện (6):

Sau khi tổ chức xong hôn lễ với Huyết La và Lãnh Ngưng, phải nắn nỉ ỉ ôi đến gãy cả lưỡi hai người mới chịu thả hần đi một lát....!!! Chỉ một lát, nếu lâu hơn thì tuyệt đối hai người kia sẽ lên Thiên giới, xách cổ Thiên đạo đi tìm hần rồi.

Haiz....kể ra Thiên đạo cũng là số khổ, nó trên ai chọc ai nha....!!! Thiên đạo ở Thế giới Tu Tiên địa vị là tuyệt đối, thế nhưng ở Thế giới này lại chịu khổ áp bức như vậy, ko ngen khuất mới là lạ đâu.

Trác Phàm quan sát khung cảnh xung quanh.....hm, một tòa thành trống...hơn nữa, còn trông khá quen thuộc.

__ À....!!! Chả phải khu căn cứ cũ đây sao....?!! Trở nên hoang tàn như này hần là đã bị Jason tàn quét qua rồi nhĩ....!!! Hm, để xem hiện tại nơi này còn tồn tại mấy căn cứ - Trác Phàm xoa cằm tiếc nuối, mở ra bản đồ của Hệ thống xem xét.

Quả nhiên, sau khi trở thành Zombie vương, đám Zombie kia lập tức bị Jason đuổi đến một khu, vây tròn lại....chém giết từ từ. Hiện tại trên Trái đất đã còn rất ít dấu chân Zombie nào khác ngoài Jason. Cả các khu căn cứ cũng vậy, mặc kệ Chính phủ ko chính phủ đều bị Jason hàng này lật tung lên trời.

Ai quy phục thì dẫn về căn cứ bắt đầu huấn luyện, đảm bảo cơm no, áo ấm, hoàn cảnh sinh hoạt yên bình. Ai ko quy phục hay cứng đầu khư khư giữ chức vị của mình thì bỏ lại ở đồng phế tích đó.....ko cho bước vào lãnh thổ của Jason nữa bước. Thử hỏi, ko có nước uống, lương thực, căn cứ....lại còn ở ngoài khu được Jason bảo vệ cộng với đàn Zombie bị xua đuổi đang đói đến hoảng, khỏi nói bọn họ sẽ thê thảm đến mức nào.

Trải qua hơn 3 năm tàn quét. Hiện tại, ko chỉ ở khu vực Châu Á, mà cả Thế giới, Jason cũng đã hoàn toàn xứng đáng là ông Vua ko ngại.

” Hm.....thật thoải mái, Thế giới này lần trước vẫn còn chương khí mù mịt sao bây giờ lại trở nên thoải mái quá vậy??? có một loại năng lượng hơi khác với nguyên tố một tí trải rộng toàn bộ nơi này.....thật là kỳ lạ”
- Hắc mộng trư thoải mái hít sâu một hơi.....cảm thấy chân cũng ko đau, eo cũng ko mỏi, quả thật là vô cùng thích.

Trác Phàm nghe vậy, cười khê:

__ Đó là linh khí, nồng đậm hơn nguyên tố rất nhiều, tất nhiên sẽ thoải mái rồi. Hơn nữa, linh khí còn ko phân chia theo nguyên tố, linh căn* nào cũng có thể thu nạp....thực dụng và dễ dàng hơn nhiều.

(*) linh căn: giống nguyên tố, phân loại theo ngũ hành

” Oa~!!! Thần kỳ như vậy.....!!! chủ nhân, chúng ta ở lại đây luôn đi?!!! khỏi trở về mấy Thế giới kia nữa”

Trác Phàm ko nói gì, lại “vậy” nó đi.

__ Hm, sau Tận thế, ko phát triển thành Dị giới mà lại là Tu Tiên??? Xem ra công lao là do Jason rồi? cậu ta mở ra không gian??? Hoặc là chỉ đạo những người khác Tu tiên nên khiến cho Quy tắc ko thể không chuyển đổi quỹ đạo vốn có? - hần cười khê, mà thôi.....suy đoán chi cho mệt xác. Đến tìm Jason ko phải mọi chuyện đều rõ ràng?!!

.....

.....

Hiện tại, cả khu vực Châu Á đều chỉ còn ba khu căn cứ lớn và 9 căn cứ hơi nhỏ hơn một tí vòng quanh. Sau khi hỏi thăm Trác Phàm mới biết ba căn cứ lớn lần lượt tên là: Sunshine, Moonlight và The earth. 9 khu xung quanh thì đều được gọi là Star chỉ khác là đánh số từ 1 - 9.

Trác Phàm:..... (-_-).....

[Đứng hồi này một đám tên là ai đặt, vừa nghe là biết phong cách ngốc nghếch của tên bán nam bán nữ “Trác Phàm” kia rồi. Lâm An này thê nô, thể nhưng để chuyện đặt tên quan trọng như vậy cho tên ngực bự ngốc nghếch kia làm....cho dù bị đặt là Chủ căn cứ, Phụ căn cứ hay Tiểu căn cứ cũng còn tốt hơn có được hay không.... OTL] – Trác Phàm hết nói nổi xoa trán, lại bỗng dưng nhớ tới tính cách ngốc bực của tên đó, âm thầm nảy ra ý hay.

” Chủ nhân lại muốn tính kế người, thật là.....làm tốt lắm” – Hắc mộng trư nghe Trác Phàm phân phó, cao hứng bay vòng vòng.

Trong căn cứ The earth....phòng làm việc của Lâm An, hiện tại là Lâm phó tham mưu.

_ Oa~!!! Lâm An, Lâm An....!!! – bỗng một sinh vật nhanh như chớp lao vào nhào lên, ôm cậu cứng ngắc, bên ôm bên còn ko quên gào thét nước nỡ.

Lâm An:.....(-_-||).....

Chúng đội viên:.....(0.0).....

Dùng hết sức cũng ko kéo được người nào đó có dị năng Cường hóa xuống....Lâm An xoa xoa trán, mặc cho Trác Phàm ôm cứng ngắc, thở dài bất đắc dĩ nói:

_ Làm sao??? Như thế nào lại sợ hãi thành như vậy??? chẳng phải em đã Luyện khí tầng 9, sắp Trúc cơ rồi sao?

Trác Phàm ngẩng khuôn mặt “sắc nước hương trời, tuyệt sắc khuynh thành” của mình lên, tội nghiệp nhìn Lâm An....

_ Hức.....em....mơ, mơ thấy....hức.....mơ thấy Đội phó báo mộng nói là hắc chết rất thảm, rất thảm....hức....nói là hắc đến tận lúc chết còn chưa có người yêu....hức....tại sao chúng ta lại dám ở cùng nhau....hức....!!! – Trác Phàm một bên đánh cách, một bên nức nở nói.

Lâm An:.....(-_-||).....

Gặp Trác Phàm vẫn còn cực kỳ run sợ, ko khỏi xoa xoa lưng cậu, nhẹ nhàng dụ hồng....

_ Không sao, không sao....chỉ là mơ mà thôi....Đội phó sẽ ko như vậy, hắc rất ôn nhu, làm sao có thể trách móc chúng ta??? Hơn nữa, chẳng phải người sống hay chết còn chưa xác định sao....làm gì có chuyện hồn ma báo mộng??? ngoan~ ko khóc.

Chúng đội viên:.....[Định mệnh, định mệnh, định mệnh.....vừa thoát khỏi một cặp suốt ngày show ân ái lại gặp phải cặp khác....!!! Các người còn cho chó FA sống hay không a??? còn nữa, chúng ta là thích nữ sinh, vừa mềm vừa thơm cái loại này....ko thích vừa cứng vừa hôi, ta có hắc cũng có nha....!!! các người ko cần cứ nam x nam thành cặp như vậy chứ. Chúng ta đều nhanh bị tẩy não là “khác phái làm sao yêu” rồi có được hay không???]

An ủi Trác Phàm xong, đám người lại bắt đầu bàn chính sự.....những tưởng này chỉ là một chuyện ko đáng để ý, thể nhưng....mấy ngày sau đó lại liên tiếp xảy ra những trường hợp tương tự khiến bọn họ ko khỏi xem trọng.

Những người bị báo mộng hầu như đều là các thành viên lâu năm, hơn nữa đặc biệt thân thiết với Đội phó. Ngoại trừ Tiêu Dật ra, mỗi người đều bị dọa sắp tè ra quần rồi....bởi vì Đội phó trong mơ đặc biệt ai oán, đặc biệt hung tàn. Mọi người mau bị “Tôi chết thật thảm....” này ma ám quanh quẩn trong đầu mấy ngày liền, quả thật là mau điên rồi.

Lâm An lúc này còn có cái gì ko rõ....bọn họ vị kia phúc hắc Đội phó hắc là phải trở về rồi....!!! cái gì mà ôn nhu, tốt bụng, hiền lành đều là chó má....hắc còn ko rõ lắm bản chất của tên kia sao, xấu thối....rõ ràng là ko có ý tốt, còn khiến người khác phải cảm ơn. Xem ra Đội trưởng sắp phải “gả” đi rồi....aiz, công sức “nuôi nấng” bao lâu nay....!!! Thật là....

.....

Đúng như Trác Phàm dự đoán, thuộc hạ rối loạn rất nhanh dẫn đến đang bế quan tu luyện cũng cố Kim đan Jason.

— Xảy ra chuyện gì? – vẫn giọng nói lạnh như băng, khuôn mặt lạnh như tiền, thái độ lạnh như.... À mà thôi, nói chung là lạnh hết cả người.

— Cũng ko có chuyện gì, chỉ là bọn họ quá nhớ tôi nên mới mơ thấy đó mà.....đúng không??? – Trác Phàm người chưa tới giọng tới trước, cùng lúc đó, uy áp Pháp Thánh cũng được thả ra, tương đương với uy áp của Nguyên Anh tu sĩ.....ép tới người khác hận ko thể nằm sụp xuống. Đội phó thể nhưng còn mạnh hơn Đội trưởng gấp trăm ngàn lần.....đây là trốn đi đâu hạp thuốc tăng lực đi?

Tất nhiên, uy áp đó cũng ko nhằm vào người của mình, mà là để uy hiếp đám người mới quy phục kia. Dù sao trước đó bọn họ cũng chỉ nhận Jason là chủ, âm thầm may mắn Jason cũng ko hay quản sự, chỉ lo tu luyện đầu.....nay bỗng đứng ở đầu nhảy ra một cái Đội phó, hỏi sao có thể ko tức giận.

Trác Phàm giảm nhẹ áp lực lên người mình, khiến bọn họ thoải mái một chút, lại tăng gấp đôi áp lực lên những người kia, thậm chí có người hơi yếu một chút đã hộc máu ngất xỉu. Hắn lạnh lùng nhìn lướt qua bọn họ, cười đến âm áp:

— Thế nào? Còn ko phục? chẳng lẽ uy áp còn chưa đủ? Lại tăng một bậc thế nào???

[Cái gì, thế nhưng còn có thể tăng.....Đội phó rút cuộc là 3 năm này đi làm gì nha??? lại còn có thể mạnh hơn giành giật từng giây từng phút tu luyện ko ngừng nghỉ Đội trưởng, quá yêu nghiệt rồi...] – chúng đội viên.

Những người kia nghe vậy đều ko khỏi hoảng hốt, hô to quy phục.....đùa, uy áp như vậy đã như đặt lên vai cả tòa núi lớn rồi, nếu lại tăng.....phỏng chừng bọn họ cũng sẽ bị áp thành một đồng thịt nát. Lần này là thật sự sợ hãi rồi.....ở đâu ra một quái vật như này a??? lại còn trẻ như vậy.....đây là ko cho bọn họ có đường sống rồi.

Jason chỉ chờ Trác Phàm phác uy xong liền ko đợi được kéo hắn vào trong phòng mình.....bỏ lại một đồng người đực mặt ra nhìn đàng sau.

Có thể nói Jason là hành động phái.....cả buổi chiều hôm đó, cả khu vực trung tâm đều nghe được tiếng rên rỉ của cậu. Bọn họ trong lòng Thần, Cứu thế chủ, Anh hùng nhân loại, khối băng di động lại còn có thể như thế.....lãng. Quả thật là ko thể tưởng tượng nổi!!!! đừng nói gì cả, bọn họ cần lẳng lặng một lát.

Trác Phàm cũng ko ngờ bình thường như vậy ngạo kiêu Jason, bị bỏ đói 3 năm xong liền như vậy cơ khát.....từ lúc vừa bị kéo vào phòng liền bắt đầu làm đến sáng ngày hôm kia. Đúng vậy là hôm kia, ko phải hôm sau.....lúc kết thúc, Trác Phàm còn có thể cảm thấy có chút hư thoát.....mệt mỏi ôm người nào đó ngủ.

” Aida.....chủ nhân a~!!! ngài tiểu thụ cơ khát như vậy, ngài chịu nổi ko nha??? lại còn cả 8 vị mỹ nhân kia nữa.....đừng để bị tinh tấn nhân vong nha

!!!” – Hắc mệnh trụ vui sướng khi người gặp họa nói.

Trác Phàm gân xanh nổi lên, “piu” nó lại thành một vì sao sáng, mỹ lệ trên bầu trời.

Hắn nhìn Jason đã mệt mỏi ngất đi trong tay mình, ko khỏi buồn cười.....các vị mỹ nhân, mỗi người sau khi gặp lại hắn đều có biểu hiện khác nhau. Có người khóc nức nở, có người sợ bóng sợ gió, có người nhốt hắn lại, chỉ có Jason hàng này là kỳ ba nhất, trực tiếp liền làm.....làm đến hắn ko bước đi nổi mới chịu ngất đi.

Thật là.....mà cũng chịu thôi, đã có tiền khoa, bây giờ cho dù hắn hứa hẹn sẽ ko lại đi cũng ko chắc hàng này chịu tin.....chỉ bằng cứ như vậy, làm hắn đến nỗi eo mỗi, lưng đau, ko bước xuống giường được, cũng ko thời gian nghĩ chuyện ko đâu. Như vậy là tốt nhất!!!

— Uhm, cứ quyết định vậy đi.....!!!

Ngoại truyện cuối (end)

Trở về nhà.....

Trác Phàm nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương, ko khỏi nở nụ cười. Gương mặt vẫn trẻ trung như vậy nhưng ánh mắt của hắn bây giờ quả thật là so với Trác ba còn già.....!!! con trai lại già hơn ba của mình cả mấy chục tuổi.....thật sự là thế sự khó lường.

Ra khỏi phòng, quả nhiên Trác mẹ và Trác Y đã dậy từ sớm chuẩn bị bữa sáng, Trác ba đang ngồi đọc báo, khung cảnh quen thuộc ánh lên vẻ chân thật này khiến Trác Phàm ko khỏi hít một hơi dài rồi thông thả thở ra.

[Ba, mẹ, Trác Y, con đã về rồi.....!!!]

_ Anh hai.....!!! – Trác Y nhìn thấy hắn, hai mắt hơi có tí quầng thâm bỗng sáng lên, nhấp môi do dự

_ Làm sao??? Tối qua ko ngủ ngon sao???

_ Tối hôm qua.....anh hai có thấy.....có gì là lạ ko??? – do dự một hồi, cuối cùng vẫn thốt ra miệng

Trác Phàm nụ cười vẫn âm ập, chỉ có điều hai mắt khẽ nheo lại, hỏi:

_ Hm??? Có gì là lạ??? tối hôm qua có xảy ra chuyện gì sao???

_ À, ko có....chỉ có điều, lúc nửa đêm em bị giật mình sau lại ko ngủ được nữa.....!!!

_ Vậy sao, vậy trưa nay nhớ ngủ bù một lát. Con gái có quầng thâm ko đẹp đâu.....!!! – hắn đưa tay xoa nhẹ mái tóc quăn hơi xù của cô. Xem ra con bé cũng bị ảnh hưởng a....anh của nó nhưng là vừa đi một vòng từ Quý môn quan về.

5 năm sau.....Trác Phàm đã trở nên cực kỳ nổi tiếng trên Thương giới. Ý tưởng táo bạo, làm việc quyết đoán, cơ trí, trầm tĩnh là những gì người ta nói về hắn. Tập đoàn trò chơi hắn lập nên đã trở thành một đế quốc thương mại khổng lồ, đứng hàng thứ 7 trên Thế giới.

Thế nhưng, có một điều mà các bạn làm ăn cũng như hàng tá trai gái muốn leo lên giường của hắn đau đầu ko thôi, đó là: Hàng này là cấm dục hệ. Đúng vậy, chính là đẹp trai lại lẳng, cơ bắp đẹp đẽ nhưng lúc nào cũng bao kín mít, cách xa người khác cả 2 mét cái loại này.

Nhét nam cũng ko được, nhét nữ người ta ko thích.....!!! rốt cuộc là muốn nháo loại nào.....người này làn gười máy sao? Một chút cảm tình cũng ko có.

Nếu Trác Phàm mà nghe được chắc chắn sẽ cười mỉa. Các người có thể kiếm ra được người còn hơn mấy vị “lão bà” kia của ta? Nằm mơ.....!!! Đã ăn đến mĩ vị bây giờ bảo ta ăn cỏ ven đường??? sao người ko đi chết đi???

Cho nên, mặc dù cực kỳ nổi tiếng, là tình nhân trong mộng của bao nhiêu thiếu nam, thiếu nữ nhưng Trác Phàm vẫn cứ là một thân một mình, ngay cả Trác ba Trác mẹ cũng sớm đã ko biết nói gì để đưa con trai cứng đầu này chịu lấy vợ rồi.....!!! cho dù là nam cũng được a

ít nhất cũng phải có người cùng chứ, cứ bơ vơ một mình vậy sao được.

Bọn họ nào biết.....hàng này tối nào cũng là mỹ nhân vờn quanh nha, còn là hằng đêm ko trùng lặp

” kịch” – đóng cửa phòng lại. Vị này trước mặt người khác là cấm dục hệ, cao lĩnh chi hoa Trác tổng giám đốc liền nhanh chóng cởi vài nút thắt của áo sơ mi, để lộ xương quai xanh và lồng ngực rắn chắc. Cười khẽ vẩy tay với không khí:

_ Hắc trụ, đi rồi.....!!! – dứt lời liền biến mất ko một dấu vết.

.....

PHIÊN NGOẠI HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/he-thong-chay-mau>